

MUSTAFA BALBAY

Her yer iktidar kokusuyla dolduğunda...

Bir iktidar kendi sesi dışındaki tüm sesleri yok etmeye başladığı gün kendi varlığı da tehlikeye girmiş demektir.

Medyanın susturulması doğada oksijenin bitmesi demektir. Böyle bir ortamda en güçlü canlı bile ayakta duramaz. Türkiye'de her yer adım adım iktidar kokusuyla dolmaktadır... »3'TE

AHMET ŞIK

Susmak değil söylemek mecburiyeti

Düşünce ve ifade özgürlüğünün önündeki yasal duvarlar olduğu gibi duruyor. Ülkeyi darbe döneminden beter hale getiren ilgililer ise hamasi nutuklar atıyor. Ya ülkenin "sivil, demokratik ve özgür" olduğunu ya da bizlerin "terörist" olduğunu söylüyorlar. Onlar nutuk attıkça gazetecilik faaliyetleri ite kaka "terör faaliyeti"

olarak yorumlanıp; muhalif gazetecilere, öğrencilere, akademisyenlere, yayıncılara, Kürtlere, sosyalistlere varış noktası hapishaneler olan "tehcir" uygulanıyor. Bugünlerde sıkça tartışılan Ermeni soykırımının da bir tehircle başladığını bilmemiz muhaliflerin sonu hakkında fikir edinmemizi sağlıyor. »5'TE

HIKMET ÇİÇEK

Türkiye'nin "Vahşi Batı" yılları

Cezaevinde en uzun süre tutuklu olan gazeteciğim. Siz bu satırları okurken 46 ay, iki ay sonra 4 yıl dolmuş olacak. Ama Deniz Feneri'nde tutuklu kalmadım. Hizbullah'ın bütün yönetici kadrosu bırakıldı! "Neyle suçlandıklarını bile bilmiyorlar" sözünden daha sağma bir şey yok! "Suçumuzu" biliyoruz: AKP'nin temsil ettiği faşist diktatörlüğe karşı olmak. »7'DE

KONUK YAZARLARIMIZ

NEVİN BERKTAŞ »2'DE ECE TEMELKURAN »9'DA

ÖMER ÇELİK

Kürt gazeteciler olarak hakkımızı aldık!

Tepenizde duran "big brother"dan, geçen birkaç saat içerisinde ne kadar sıklığının anlaşılmış olacak ki, bir süre sonra sıkıntınızı gidermek için "sohbet" aşkıyla tutuşan bir ekipçe misafir ediliyorsunuz. "Sohbet evleri"nden geliyor olacaklar... "Breyzel davranmayı düşünür müsünüz?" teklifi sizi gerçekliğinize döndürmeye yetiyor kolayca. Espi-yonaj dünyasında tabii... »8'DE

MÜYESSER UĞUR YILDIZ

Babalar gibi adalet de özelleşti!.. Netekim!..

Bazılarımız "muhalifet" diye bir hastalığa yakalandık. Bunun antibiyotik benzeri ilk tedavisi de "tutuklama"...

Buralarda sadece biz tedavi olmuyoruz; "hayırsız" evlâtlar yetiştirdiği için ana-babalar, "islâha" muhtaç kişilerle evlendikleri için eşler ve biz "kendini, haddini bilmez" insanların doğurduğu çocuklar da dolaylı şekilde "tedavi" ediliyor. Böylece "ileri demokrasi"nin hazını kolaylaştırılıyor!.. »4'TE

ERDAL SÜSEM

Düşünce hazır olda durmaz

Kim ne derse desin haklı bir davadan zindana tıkanan insan, özgürlüğe daha yakındır. Hür düşünceli bir gazeteci ve yazar olmanın rüşti, Türk yargısının gedikli İsmail Beşikçi Hoca gibi, mahkemelerin ve kodesin yolunu arşınlamasına bağlıdır. »15'TE

TUNCAY ÖZKAN

Ergenekoncuuuluk!..

Bu Ergenekon örgütünü bilen, duyan biri varsa insanıyet namına ilk karakola bildirsin. Kanaltürk ve dolayısıyla benimle ilişkilendirdiğiniz ADD, Atatürkçü Düşünce Derneği değildir. Bizim 6 milyon dolar ödemeye yaptığımız ADD, şirkettir. Digtürk platformunun finans şirkettir.

Ben gazeteci değilmişim; iktidara göre! Zırva tevîl götürmez. Gülmeyin yahu; dört yıldır zindandayız; Ergenekon olmasa ne yaparız?... »11'DE

SONER YALÇIN

Size bir sırrımı vereyim

Koşuş arkadaşlarıdır; mahpusun iradesini çeliktan yapan; ve kararlılığını yıkılmaz eden. Memleketimde mapusluktan geçer aydın olmanın yolu...
Ve ne yapayım:
Yanlış doğru burası benim ülkem... »5'TE

MUSTAFA GÖK

En güçlü silahımız gerçeklerdir

Dışarıyla tek bağımız olan mektuplarımız ve aile görüşlerimiz her fırsatta gasp ediliyor. Haberleşme ve görüşlerden mahrum bırakma cezaları da sansürün bir başka boyutu. Cezaevinde "Vız Gelir" adlı bir mizah dergisi çıkartıyoruz. Dergimizin hiçbir sayısı sansürlenmeden çıkartılmadı dışarıya. »14'TE

Yaman çelişki, hangimiz gazeteci?

Savcılık sorgusu sırasında önüme ilk konulan delil, "İmralı'da sessizlik sürüyor" başlıklı haberim oldu. Bizim için "onlar gazeteci değil, KCK üyesi" diyen meslektaşlarımızı sormak istiyorum: Bu, bir "gazetecilik faaliyeti midir" yoksa "örgüt üyeliği" için yeterli bir delil midir? Bu ülkede gerçekleri açığa çıkartmak isteyen gazeteciler "örgüt üyesi" ise gerçek gazeteciler kim? »8'DE

ÇAĞDAŞ KAPLAN

TERÖRİST DEĞİL GAZETECİYİZ

Tutuklu Gazete'nin ilk sayısının çıktığı 24 Temmuz 2011 tarihinde cezaevlerinde 70 gazeteci vardı. Geçen 6 ay içinde bazı meslektaşlarımız tahliye oldu, ancak yerlerine yenileri tutuklandı.

Son bir ay içindeki kitlesel tutuklamalarla cezaevindeki gazeteci sayısı 97'ye yükseldi. Meslektaşlarımız, "terör örgütü kamplarında" ya da "terör örgütlerinin eylem alanlarında" değil, mesleki faaliyetlerini yürüttükleri işyerlerinde ve gündelik yaşamlarını sürdürdükleri evlerinde gözaltına alınıyorlar. Poliste, savcılıkta ve mahkemelerde yapılan sorgulamalarda, yazdıkları haberler, telefon görüşmeleri, telefon rehberlerindeki isimler, ha-

ber amacıyla izledikleri toplumsal olaylar suç delili olarak gösteriliyor.

Tümüyle gazetecilik meslek ilkelerine uygun faaliyetler, "hükümeti yıpratmaya" yönelik yayınlar olarak değerlendiriliyor. Terör örgütlerinin amacının "hükümeti şiddet kullanarak devirmek" olduğu, dolayısıyla gazetecilerin de yaptıkları yayınlarla "terör örgütlerinin amacına hizmet ettikleri" iddia ediliyor. Hukuku zorlayan bu yorumlarla, meslektaşlarımız "terör örgütü mensubu" olmakla ya da "terör örgütü propagandası" yapmakla suçlanıyorlar. İnsanları güldüren bu

trajikomik iddialar; ne yazık ki son derece ciddi ve vahim sonuçlar doğuruyor. Bu iddialarla, meslektaşlarımız 10-15 yıl hapis cezası istemiyeli yargılanıyorlar. Haklarında yüzlerce yıl hapis cezası istenen gazeteciler var.

Bütün bu iddialar, Terörle Mücadele Kanunu kapsamında "katalog suçlar" olarak nitelendirilerek, "özel görevli mahkemelerin" yetki alanına sokulunca; meslektaşlarımız "uzun tutukluluk süreleri" ve "yargısız infaz" uygulamalarıyla karşı karşıya kalıyorlar.

Temel insan hakları arasında yer alan "basın ve ifade özgürlüğü" üzerindeki baskıların

ortadan kaldırılabilmesi için çözümün adresi parlamentodur.

Başta TCK ve TMK olmak üzere, ilgili tüm kanunlardaki kısıtlamaların kaldırılması için parlamentoyu göreve çağırıyoruz.

Gazetecilerin, yazarların, aydınların, tüm fikir suçlularının derhal serbest bırakılması için yargıçların vicdanlarına sesleniyoruz. Siyasi iktidar temsilcilerinin ve devlet yöneticilerinin, meslektaşlarımızı suçlu gösteren önyargılı ifadeler kullanmaktan vazgeçmelerini istiyoruz.

Onlar terörist değil, onlar gazeteci!

Burada daha özgürüm!

"Vicdan" artık bu ülkede haksız tutuklanma için gerekçe oluyorsa, geldiğimiz noktanın vahameti kendini bir kez daha hissettirir. Yalan, "doğru"nun yerine, "inkar" özürün yerine geçiyorsa, her şey çürümüş demektir.

Ölüm tarlasına dönmüş bir ülkede yaşıyoruz, dışarda olanlara selam olsun ve kolay gelsin! İçerde olduğum için çok mutluym, binlerce insan haksız yere tutuklanırken, dışarıda olmanın yükünü taşıyamazdım artık.

Çünkü 1980 faşist darbesinden beri, dışarda olmanın acısını yaşadım. Burada kendimi daha özgür hissediyordum!

RAGİP ZARAKOLU

Kandıra 2 No'lu F Tipi Cezaevi, Kocaeli

Hukuk

Açılan davalarda ortaya konulan deliller ve argümanlar artık saçmalığı komedi düzeyine çıkarıyor. Tutuklamalara haklılık kazandırmak için, gizlilik kararı olan bu dosyalarda yer alanlar stüsenip yorumlanarak, çarşaf çarşaf yayımlanıyor hükümete yakın gazetelerde. Devlet tutuklama yaparken bile savunmada... Öyle ki, yandaş gazetelerde, tutuklanan insanların etnik kimliği, ilişkileri, yakınlarının kimlerle evli oldukları, geçmişleri didikleniyor ve en pespaye ırkçı, gerici, ayrımcı yorumlarla yayımlanıyor. Uzun tutukluluk süreleri, gizlilik kararları, gizli tanık uygulamaları,

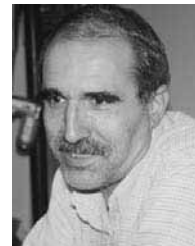
gazetelerde kara çalmalar... Yani devlet demokratik mücadeleye nasıl karşılık vereceğini bilemiyor. Önce bir amacı, bir terör örgütü heylası oluşturuluyor, sonra da demokratik-siyasal mücadele veren herkes ilgisiz bir sürü gerekçeyle tutuklanıyor, terör örgütü üyesi sayılıyor. Bandrollü yasal kitaplar, dergiler, kapüşonlu gocuk, poşu, plastik bayrak sopası ve daha onlarca şey delil diye dosyalara konuluyor. Silahsız terör örgütü gibi absürt bir tanım yasal literatüre sokuluyor. Tutuklanana, tutuklanma gerekçesini söylememeyi yasanına almış bir devlet bu... »14'TE

EROL ZAVAR

Gazetecilik dışında faaliyetimiz olmadı!

Hükümetin muhalif gazetecilere uyguladığı baskı ve sindirme politikasını sizlere anlatacak değilim. Ancak arada basına yansıdığı kadarıyla bazı hükümet-devlet yetkililerinin, bu zulümlerini gizlemek için "bunlar gazetecilik faaliyetinden dolayı tutuklanmamışlar" gibi beyanatlarını duyuyor, görüyoruz.

Oysa ben ve Erdoğan Altan, şu an 7 aydır Batman Kapalı Cezaevi'nde bulunuyoruz ve her ikimizin de tutuklanma nedeni gazetecilik faaliyetidir. Başka hiçbir faaliyetimiz olmamıştır.

KADRİ KAYA

Batman M Tipi Kapalı Cezaevi, BATMAN

Akıyla muhalefet eden insanların, terör suçundan, en düşüğü on beş yıldan başlayan ve ağırlaştırılmış müebbede kadar varan hapis istemleriyle, hem de tutuklu olarak, yargılandıkları bir ülkede, “basın özgürlüğü” sorununun sıkça tartışılması son derece sevindiricidir. Ancak bazen, sevindirici olan, aynı zamanda aldatıcı olabilir. Sözelimi, basın baskı altında olduğu yönündeki yaygın kanaat, büyük medyanın, baskı aygıtının bir parçası olduğu gerçeğini perdeliyorsa, aldatıcıdır.

Bu durumu, somut bir örnekle izah etmek istiyorum. Hâlâ hafızalardaki yerini korumaktadır; geçtiğimiz ekim ayında, PKK'nın Çukurca saldırısından hemen sonra, başbakanlık koltuğunda oturan Recep Tayyip Erdoğan medya oligarklarının, büyük basının üst düzey yöneticileriyle birlikte, karşısına dizmiş toplantı yapıyordu. Toplantıya katılanlardan Yasemin Çongar'ın izlenimlerini aktarıyorum: “Medyayı daha da ‘tektipleştirecek’ yöndeki tekliflerin hükümetten çok medyanın gelmesinde, insanın nefesini kesen bir şey vardı hakikaten. Belki de oksijen azlığı, havalandırmanın yetersizliğinden değil, ‘Şu Karayılan röportajlarını yasaklamamız gerekmez mi’ ve ‘Böyle saldırılar sonrasında bizden nasıl bir yayın yapmamızı talep ediyorsunuz’ türünden sorular sormayı kendisine reva görebilen meslektaşlarımızın toplantıda ‘yeter sayı’ya ulaşmasındandı.” Çongar'ın çizdiği tabloya göre, büyük basının içinde bulunduğu durum, en çok, Ortaçağ'daki vasallardan durumuna benzemektedir. Ortaçağ'da insanlar, gönüllü olarak özgürlüklerinden vazgeçip bir lordun adamı oluyorlardı; vasalların tamamı, barbar istilâlarından korunmak için bir efendiye sığınan gönüllü kölelerdir. Bu modele göre, büyük basın, ülkemizde adım adım inşa edilen ağır baskı rejiminin ezdikleri arasında sayılmak mümkün görünmemektedir; tam aksine, oligar-

Silivri 2 No'lu L Tipi Cezaevi, B-9-Ait Koğuştan İSTANBUL

Baskıcı basın

şik yapısı nedeniyle büyük basın, gönüllü olarak, ezen tarafın yanında yer almış ve baskı aygıtının bir parçası olmayı kabul etmiştir.

PİSLİK TIRMALAYICILAR

Bir soruyla devam etmek istiyorum. Gazeteciliğin “altın çağı” nerede ve ne zaman hüküm sürmüştür; bu soruya vereceğim cevabın, ülkemizdeki basın sorununun çözümü için anahtar işlevi göreceğine inanıyorum. Bu bağlamda, kısaca, yirminci yüzyılın ilk on yılında Amerika'da ortaya çıkan, özel sektör ve siyaset dünyasındaki pislilikleri toplumun bilgisine sunmayı sorumluluk edindikleri için “pislilik tirmalayıcıları”, “muckrakers”, adı verilen gazeteciler kuşağından söz etmek istiyorum.

Pislilik tirmalayıcıları; türlü hilelerle kârlarına kâr katan petrol devlerini, bozuk ürün satarak halkın sağlığını bozan gıda ve ilaç tekellerini, borsa spekülâtorlerini, ırk ayrımcılığını teşhir etmeyi gazeteciliğin “sine qua non”u, “olmazsa olmazı”, olarak görüyorlar ve Amerika'yı uzun süre çalkalayan haberler yazıyorlar; gazetecilik, bu dönemde, en prestijli meslek konumundadır. Emperyalist bir güç olabilmenin gerekleri arasında ülke içindeki çelişkileri yumuşatmanın da bulunduğu inanan “ilerici” başkan Ted Roosevelt, “muckraker” gazetecilerin gün ışığına çıkardıkları skandallara duyarsız kalamıyor ve tekelleri dizginlemeye dönük düzenlemeleri yürürlüğe koyuyor. Pislilik tirmalayıcılar döneminde basın, iktidarı frenleme ve ülke politikalarını biçimlendirme anlamında, “dördüncü kuvvet” olarak ortaya çıkıyor. Demek ki, basının bir kuvvet olabilmesi için tekeller ve siyaset dünyasındaki pislilikleri açığa vurma ve hepsinden önemlisi, muhalif olması zorunludur.

Bir ara sonuç yazmak mümkün: Patronun ihalelerini takip etmekle yükümlü medya bürokratlarıyla, topluma karşı sorumluluk duygusuyla dev tekellerin yolsuzluklarını haber yapan gazeteciler arasında Çin Seddi bulunmaktadır. Bu sonucu şu şekilde de ifade edebilirim: Patronu fabrikasını kurduğu için cam işe kullanmanın yararlarını saymakla bitiremeyen

medya kaleşörleriyle, örneğin, o dönemin en büyük petrol tekelci Standard Oil Company'nin çevirdiği dolapları yazan Ida M. Tarbell'in meslektaş olduğunu hayal etmek bile mümkün değildir.

“Muckraker” gazetecilerin sonu da oldukça öğreticidir. ABD'nin ilk büyük emperyalist açılımı olan Birinci Dünya Savaşı'na katılma kararını alan “muhafazakâr” Başkan Woodrow Wilson, casusluk ve fitne yasalarını yürürlüğe koyuyor. İşçi örgütlerinden radikal gazetecilere, pasifistlere değin savaş-karşıtı muhalefetin tamamı casusluk suçlamasıyla ve astronomik ceza istemleriyle karşı karşıya kalıyor. Tahmin edileceği üzere, casusluk suçlaması sadece bir örtüdür; gerçekte kriminalize edilen savaşa ve savaşı destekleyen tekelere karşı yürütülen muhalefettir. Amerika'da tekellerin iktidarı pekişirken, tekellerin skandallarını yazan gazeteciler kuşağı casusluk suçlamalarıyla eziliyor ve bir daha dirilmemek üzere ölüyor.

Amerikan tarihindeki bu epizotla, bugün Türkiye'de yaşadığımız olaylar arasındaki benzerlikler çarpıcıdır. Ülkemizde, bir yandan aydın muhalefeti terör yasalarıyla kriminalize edilirken; diğer yandan bütün gelecekle ilgili islama-despotik rejime bağlanmış büyük sermayedarların özel mülkiyetindeki basın, iktidardan gönüllü kölesi olmanın gayet memnun görünmektedir. Ne acıdır; büyük basının özgürlük gibi bir sorunu bulunmamaktadır.

Bizim için acı olan, ABD Anka eski Büyükelçisi Morton Abromowitz için alay konusudur. Yıllarca bir büyük devletlin diplomatikliği yapmış olmanın kibiriyle konuşan Abromowitz, Erdoğan için “tiran” dedikten sonra, sarkastik bir gülümsemeyle ekliyor: “Türk basını Erdoğan'ın hastalığı konusunda çok sessiz, ABD'de olsa bu konunun çok üstüne giderlerdi. Türk basını oldukça saygılı.”

Ne demeli; büyük basın, bir köle ahlakıyla, gerçekleri aydınlatmaktan ziyade karartmayı ilke edinmiştir.

Gazetecilik mesleği ise betondan bir mezarda gömülü hâldedir.

Haberiniz var mı?

Küçük Solin'in anısına...

Vedat KURŞUN

Diyarbakır D Tipi Cezaevi L-5 Koğuştan

Yıllardır bu ülkenin geçmişini ve geleceğini yakından ilgilendiren hatta kaderini tayin eden Kürt sorunuyla yaklaşım artık insani tahammülleri zorlayan bir boyuta ulaşmıştır. Özellikle son birkaç yıldır yandaş medya ve üç maymunları oynayan bazı medya organlarının eliyle gerçekte çarpıtılıyor. Her gün Kürt sorunu üzerine çarpıtılmış, yalan dolan ve düzmece haberler yayımlanıyor. Onların bu düzmece haberleri ortaya çıkmasına rağmen hiç kimse onlara dokunamıyor. Bunlara dokunulmaz ve eleştirilemez statüsü verilmiş. Bu ülkede milletvekillerine dokunuluyor ama onlara dokunulmuyor. Dokunulmaz olanlara dokunuluyor ama dokunulanlara hiç kimse dokunmuyor. İşte böyle gariplikler ülkesinde yaşıyoruz.

Yandaş medyaya inat, yıllardır çarpıtılan veya görmemezlikten gelinen bazı haberlere “Haberiniz var mı?” sorusuyla dokunacağım. Bu soruyla duymayan kulaklara fisıldayacağım, görmeyen gözlerle aydınlığı serpeceğim. Ben taş gibi sertleşmiş vicdanlarımı yumuşatacağım.

Haberiniz var mı? Son 9 yıl içerisinde 159 çocuk bu kirli politikanın küçük kurbanları oldu. Birkaçı dışında hiçbirinin öldürülmesi haber konusu bile yapılmadı. Yandaş medya tarafından haber değeri taşımayanların arasında biri var ki insan onun hikâyesini duyunca insanlığın utanması geliyor. Bu çocuk onların en küçüğüydü ve en acımasızca öldürüleniydi. Onun ismi Solin idi. O henüz 6 aylık idi. Doğmamış kardeşleriyle birlikte, ailesiyle beraber arabalarına binmiş ve yolculuk ediyordu. Günlerden bir yaz günü, takvimler 21 Ağustos 2011'i gösteriyordu. Arabaları hava saldırısının yapıldığı bölgeden geçiyordu. Henüz ne olduğunu anlamadan, Solin, daha doğmamış kardeşi, annesi, babası ve 4 çocuk ile birlikte paramparça oldular. Parçalanmış bedenleri dört bir yana savruldu. Dünyalar güzeli küçük Solin tanımayacak bir durumdaydı. Bu olay yandaş medyada “teröristler öldürüldü” şeklinde verildi. Bir anda onlar “terörist” oluvermişlerdi. Geleceğimiz olan çocuklara verilen değer budur.

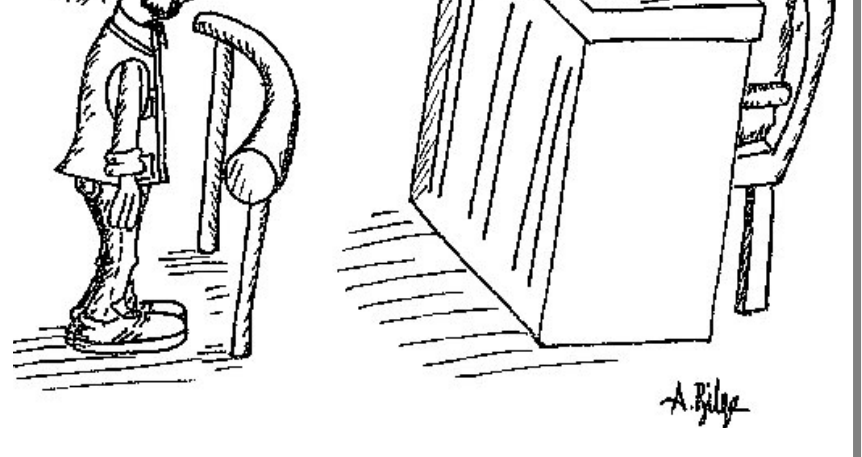
Haberiniz var mı? Bu ülkede gencecik fidanlar toprağa düşüyorlar. Hem de gözlerimiz önünde yitip gitmektedirler. Bu ölümlerin sona ermesi için “Edi Bese (Yeter Artık)” diyen anneler var. Bu anne yürekleri yıllardır büyük bir dirayetle kaybedilen çocuklarını arıyorlar. Hem de onlara yapılan bunca zulme rağmen yine de yaz kıış, gece gündüz demeden arıyorlar. Şimdi de askeriyeye ait çöplüklerde çocuklarının kemiklerini arıyorlar. Çünkü o çöplüklerde insan kemikleri çıkıyor. Her şeye rağmen bu acılı anneler her gün ziyaret edebilecekleri çocuklarının bir mezar taşının olmasını istiyorlar. Acaba bu acılı anneler çok mu şey istiyorlar?

Haberiniz var mı? Bu ülkede hasta tutsaklar ölüme terk edilmişler. Neredeyse her gün bir ölüm haberi geliyor. En son Erzurum Cezaevi'nde bulunan Mehmet Aras Yetkililerin duyarsızlığı sonucunda yaşamını yitirdi. Onun son isteği, son günlerini ailesinin yanında geçirmekti. Onun bu isteği yerine getirilmedi. Bari bırakın diğer hasta tutsaklar son günlerini ailelerinin yanında geçirsinler. Ölüm döşeginde olanların isteğini yerine getirmeyen bir siyasal iktidarlar karşı karşıyayız.

Haberiniz var mı? Bu ülkede gerçekleri yazan ve dile getiren gazeteci, yazar, akademisyen, avukat, siyasetçi vs. kısacası toplumun tüm kesiminden herkes hukuk dışı bir şekilde tutuklanıyor. En çok Kürtler bundan nasibini alıyor. Neredeyse basılmadık ve taltan edilmeden Kürtlere ait kurum kalmadı. En son Kürt basınının kurumları baskınlarla maruz kaldı. Yapılan baskınlarda onlar Kürt gazeteci ve sosyalist basın emekçileri tutuklandı. Bu siyasal iktidar ve onun yandaş basını şunu çok iyi bilir ki biz ölümü göze almışız. Eninde sonunda boyun eğecek olan biz değil onlar olacaktır.

Böyle bir gerçeklikle karşı karşıya olduğumuz bir ülkede kim demokrasiden söz edebilir? Demokrasiyi bir tarafa bırakın, bu ülkede insan hayatı hiçe sayılıyor. Yaşam hakkının tartışıldığı bir ülkede demokrasiden söz etmek aptallık olur. Yaşanan bunca şeye rağmen hâlâ bazı kesimler çıkıp ileri demokrasiden söz etmektedirler. Onların demokrasi anlayışı gücü ellerinde bulundurmuyor.

Son olarak üç maymunları oynayan bazı medya organlarına bir çift sözüm olacak. Belki bedel vermekten çekinilmiyorlar, bari bizim önümüzde engel olmasınlar. Onların suç ortağı olmasınlar. Bunun için gelin her beraber geleceğimizi karartmaya çalışanlara karşı ortak tavır alalım. Onları kendi yarattıkları karanlığa mahkûm edelim.

Diyarbakır D Tipi Cezaevi'nden gönderilmiştir.

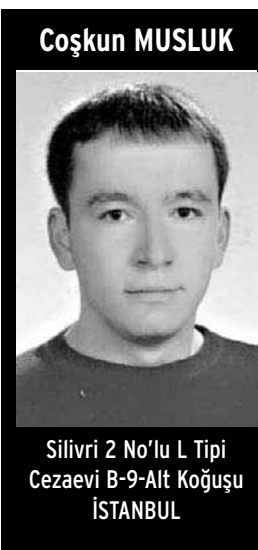
Türkiye kendi 'baharını' bekliyor

Ben gazeteci değilim. Hem, “Onlar gazeteci değil, terörist!” diyen hükümet yetkililerinin haklı olduğunu sanmayın sakın! Benimki, profesyonel mesleğim gazetecilik değil, akademisyenlik olması yalnızca... Yoksa sözcüğün sözlüklerdeki anlamıyla alınacak olursa, gazete türünden yayınları yazı yazar biri olarak, ben de “gazeteci” sayılırım. Buysa, esas mesleğimin sadece bir yanını oluşturuyor. Sözümler, esasen, müdahil olmak ve değiştirmek arzusuyla üniversiteyi mesken tutup bırakmayanlardan; müdahil olmak ve değiştirmek, anlayabilmekten ve anlayabilmekse, bilmekten geçiyor.

Yıllardır, en çok yapagım iş, kitap ve makale okumak oldu. Son dokuz yılda ise, daha çok yabancı dilde yazılmış kitap, makale ve raporları okudum. Dünyaya bakıp Türkiye'yi, Türkiye'ye bakıp dünyayı anlamak, anlamlandırmak gibi büyük bir hevesle girdiğim Uluslararası İlişkiler alanında, önüme en sık çıkan başlıklardan biri, “Türkiye-Avrupa Birliği ilişkileri” ve dolayısıyla “AB'ye tam üyelik süreci” oluyor. Türkiye'nin yıllar içinde ne kadar da demokratikleştiği, fakat bu sürecin belli kimi misibetler sonucu kâh yavaşladığı kâh engellendiği yönünde onlarca, belki de yüzlerce metin okuyup tartışmalar, çalışmalar yapıyorduk. Bunlar arasında, yeni en sağlam olanlara, AB'nin yürütme organı olan Avrupa Komisyonu tarafından “tam üye aday” statüsüne sahip ülkelere dair hazırlanan, “ilerleme raporları” oluyordu. Bunlardan Türkiye'ye dair olanlarını, çıkar çıkmaz ve muhakkak okuyorduk.

AB İLERLEME RAPORLARINDA TÜRKİYE

Avrupa Komisyonu bünyesindeki Genişlemeden Sorumlu Komiserlik tarafından Türkiye hakkında hazırlanan ilk rapor, zindanda teyit etme imkânından yoksun olduğumdan belleğime dayanarak yazıyorum, 1998 yılında hazırlandı. AB, Yunanistan'ın ve Güney Kıbrıs Rum Yönetimi'nin ısrarları karşısında daha fazla nazlanmamış, sonucununa “tam üye aday” statüsünü bahşedivermişti. Türkiye tarafı; Rum Yönetimi'nin, Kıbrıs'ın bütününi temsilen “üye aday” yapılması nedeniyle de; Kıbrıs üzerinde Türkiye'nin sahip olduğu “garantörlük” hakları gereği, henüz Türkiye'nin üye olmadığı bir örgüte üye yapılmasının Londra ve Zürih Antlaşmaları'na açık aykırılık teşkil edeceği gerekçesiyle de fazlasıyla kızgındı. Bu nedenle, Lüksemburg Zirvesi'nde Güney Kıbrıs Rum Yönetimi'ne bahşedilen “tam üye aday” statüsü, daha “adaylık” statüsü verilmemiş Türkiye için sanki adaymışçasına, “Progress Report” denilen, ilerleme raporlarının hazırlanmaya başlamasıyla dengelenmeye çalışıldı. Zaten bir yıl sonra, kızgın görünmeye devam eden, dönemin Başbakanı Bülent Ecevit, Helsinki Zirvesi'ne de katılmayınca, bizzat Javier Solana'nın Türkiye'ye gelecek koluna takip götürmesiyle toplantıya katılacak ve Türkiye de “tam üye aday” statüsünü elde edecekti. İşte ilki doğrudan politik koşulların ve gelişmelerin bir ürünü, hatta İngilizce sözcüklerle bir “lip-service”, “sus payı” da diyebiliriz, olarak yayımlanmış ilerleme raporları, o yıllardan bu yana, her yıl

Silivri 2 No'lu L Tipi Cezaevi B-9-Ait Koğuştan İSTANBUL

çıkılmaktadır.

AB ilerleme raporlarının, yıllarca en temel eleştiri konularını oluşturmuş kimi başlıklar vardı ki, bunlar zaman içinde, en azından şeklen, kaldırılmak zorunda kalıyordu. İlk akla gelenlerden biri, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'di. Olağanüstü yargılamaya usullerine sahip DGM'ler, üye yapılarıyla da eleştirilere konu oluyordu ve nihayet, önce DGM'lerdeki askerî yargıçlar üyeliğin çıkarıldı ve daha sonra, DGM'lerin kendisi kaldırıldı. Aslında, DGM'lerin yerlerine kurulan Özel Yetkili Mahkemeler, aynı olağanüstü yargılama usullerini devam ettiriyorlardı. Bir diğer kadim eleştiri ise Hekimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun yapısına yönelik ve Kurul'a, doğrudan bir hükümet yetkilisi olarak, Adalet Bakanı'nın başkanlık etmesi ve ayrıca Adalet Bakanlığı Müsteşarı'nın da katılması, yargı bağımsızlığını tahrip edeceğinden, yeniliyordu. Bunları değiştirmek, dahası Anayasa Mahkemesi ve diğer iki yüksek mahkemenin yapılarını değiştirilmesi, AKP hükümetlerine nasip oldu.

BATI DESTEKLİ & YENİ “HUKUK” REJİMİ

Onuncu yılına girmiş bulunan AKP iktidarı, birtakım politik nedenlerden dolayı, daha önce eşine az rastlanır bir uluslararası desteği de arkasına almış olarak tüm bu eleştiri konuları başlıklarda, hayatı önemli haiz değişiklikler gerçekleştirdi. Bu değişiklikler; ülkede benzerine ancak 12 Eylül öncesi rastlanabilecek bir cepheleşmeyi büyütürken; diğer yandan, yargı erki başta olmak üzere tüm bir devlet aygıtını AKP'nin basit bir uzantısı h'line getirdi ve bu yeni rejimin öntünde birer ayak bağı olduğu düşünülen kim varsa, artık birer “aparatchik” niteliğindeki kolluk gücü ve yargı vasıtasıyla, cezaî soruşturmalara konu edilmesine ve hatta zindanlara atılmasına neden oldu. Bir zamanlar HSYK toplantılarına Adalet Bakanı ve Bakanlık Müsteşarı'nın katılımını bile eleştiri konusu eden Avrupa Birliği; söz konusu AKP iktidarı olunca; herhangi bir değişikliğe uğramamış bu durumu eleştirmek şöyle dursun; yüksek mahkemelere doğrudan parlamento çoğunluğu tarafından üye atanması (*) ; atanmış hükümete yakın üyelerin, mahkeme başkanları seçimlerinde “blok oy” kullanılarak bir parti gibi hareket etmeleri ve tüm bunlar sayesinde kurulan yeni “hukuk” düzeninde, hiçbir suç olmayan insanların, telefonları dinlenerek ve önce konulup ardından bulunan sahte birtakım dijital dosyalar “delil” gösterilerek, yıllarca hapislerde tutulması gibi pek çok vahim gelişme karşısında bile herhangi bir ses çıkarmamıştır. En son, bu yıl yayımlanan ilerleme raporunda bile, “Ergenekon ve Balıyoz davalalarının bir fırsat olduğu” yollu yorumların bulunduğu gazetelerden okumuş bulunuyoruz. Kolluk gücü ve yargının AKP'nin birer uzantısı h'line getirilmesine herhangi bir itirazı bulunmayan Avrupa Birliği'nin, bu yeni “hukuk” düzeni tarafından kurgulanan ve sözcüğün bütün anlamıyla birer “kurgu” olan bu davalara da esaslı bir itirazı bulunmuyor.

BATI'NIN ESASTAN UZAK ELEŞTİRİLERİ

Bu yazıyı kaleme aldığım günlerde, önce Avrupa Parlamentosu Başkanı Jerry Buzek ve bundan bir hafta kadar sonra da ABD Başkan Yardımcısı Joseph Biden, Türkiye'ye birer ziyarete bulundular. Buzek, yeni rejim ve onun “hukuk” düzeniyle ilgili genel

sorunu, daha zararsız gördüğü “tutuklu gazeteciler” meselesine indirgemeyi tercih ederken, Biden ise yalnızca basına kapalı görüşmelerinde dile getirmeye dikkat ettiği eleştirilerini “tutuklu milletvekilleri ve gazeteciler” ile sınırladımına yoluna gitti. Bu eleştiri ise yüksek “özgürlük” veya “adalet” duygularından değil, politik nedenlerden ötürü sınırsız kredi açtıkları AKP iktidarı eliyle yürütülen rejim değişikliği hamlesinin ve en çok yeni AKP rejimi eliyle uyguladıkları kuydukları bölgesel projelerinin, fazlasına göze batan vakalar nedeniyle sekteye uğramaması için dillendirdiriyorlar. Bir diğer etkense, daha önce kâdâr bu davalara gözü kapalı destek olmuş kesimlerden insanların bile, yeni politik konjektür elverişli elveriş, oluşturulan çuval davalara dahil edilerek hapse atılmaları oldu. “Derin devletin tasfiyesine girişildiğini” düşünen eleştirileri yalnızca “davanın yanlış yöne sapsınması” ile sınırlı olan Ahmet Şık gibi gazetecilerin doğrudan “Ergenekon” çuvalına atılmasını veya Öcalan'ın avukatlarından, “Ergenekon” davası ilk başladığında Kürtler adına derhal “müdahil” olmuş Ayşe Batumlu'nun “KCK” soruşturması üzerinden “Ergenekon” ile ilişkilendirilmesi, yeni despotik rejiminizin karakterine dair öğretici, fakat fazlasıyla trajik birer örnek oldular.

MİLYONLAR “BAHARI” BEKLİYOR

Oysa rejimin karakteri daha 2007 yılında sokaklara döktülmüş milyonlar tarafından, haklı olduğu artık iyice anlaşmış bulunan bir önyargıyla haber veriliyor, adeta haykırılıyordu. Türlü çiçek isimleriyle bezedikleri Renkli Devrimler'inden, Arap Bahar'larına koşuturup duranların, süreci teklemeye başlarken, dostlar alışverişte görsün kabilinden yükseltmeye başladıkları eleştiricikleri, Silivri'de yıllardır nahak yere özgürlüklerinden yoksun yatanları geçtim, o milyonlara kabul ettirebilir misiniz? Yanıtı basittir: Şimdi susmuş görünen o milyonlar, renk kördü değil, mevsimlere de aldanmıyor. Zira iktidardaki onuncu yılıni doldurmamak üzere olan AKP yönetimi; intikam hisleriyle dolu olduğu laik ordunun mensuplarından akademisyenlere, politikacılar, gazetecilere, muhalif partilerin yönetimindeki belediyelerin idarecilerinden yeterince avucuna alamadığı spor kulüplerinin yöneticilerine ve protestocu gençler ile öğrencilerden Kürt aktivistlere kadar; kendi “Yahudisi” saydığı binlerce kişiyi hapislerde “toplayarak” cumhuriyetçi milyonları yeterince haklı çıkarmış bulunuyor. Cumhuriyetçi milyonlar, bu tehlikeyi çok önceden meydanlarda haykırarak haber verirken, kendi başarılanaydılar. Dahası, dünya basını tarafından da “kendi ayrıncılık konularını kaybetmekten korkan laik elitler olmak ve darbe peşinde koşmak” ile itham ediliyorlardı. Asıl darbenin kimler tarafından ve kimlere karşı yapılmış olduğu ise artık meydandadır. Dolayısıyla, şimdilik susan milyonlar, yürümeleri gerektiği gün, yine kendi başarılarına ve Batı'ya hiç güvenmesizin yürüyeceklerinin farkındalar. Türkiye'nin modern birikimi, kendi baharını yine bizzat kendi elleriyle getireceği güne hazırlanıyor. (*) “Millî iradenin yargıya yansması” sloganıyla savunulan, yüksek mahkemelere parlamentodan üye seçilmesi yöntemi, “Batı ülkelerinde de uygulanıyor”, çarpıtmasıyla birlikte tedavüle sokulmuştu. Bu çarpıtmaya en harareti biçimde başvuranlar, Batı parlamentolarında bu tür seçimlerin, bizdeki gibi “basit çoğunluk” ile değil, “nitelikli çoğunluk” ile yapıldığı gerçeğini ise saklamayı seçtiler. Bu yölla, meclis çoğunluğuna sahip AKP, meclis kontenjanından seçilen yüksek yargı mensuplarını da bizzat belirledi.

Tarihi direnenler yazıyor

Duruşmamıza bekliyoruz

Naciye YAVUZ

Sincan Kadın Kapalı Cezaevi J-3 Koşuşu ANKARA

Son süreçte baskılar, gözaltılar, tutuklamalar hiç eksik olmuyor. Baskının, şiddetin olduğu yerde ise direnişin olması kaçınılmazdır. Direnişin olmadığı, bu düşüncenin hayat bulmadığı noktada onun yerini korku dolduracaktır ki zulmedip baskı uygulayanların amacı da budur. Yani baskı ve zor ile halkı, halkın aydınlarını, sanatçıları, öncülerini korkutup sindirmek istemektedir. Bu amaçla gözaltına alıp tutukluyor; yazılarımızı, kitaplarımızı sansürleyip toplatıyorlar, bunun için delilsiz kanıt-sız yıllarca hücrede tutsak ediyorlar.

Evet, onlar tüm bunları hatta daha da fazlasını yapabilirler. Ama bizleri korkutup sindiremezler. Değerlerimizin, savduğumuz düşüncelerimizin doğruluğu bize güç veriyor. Bu güçle, inançla egemenlerin baskıları karşısında dirençli oluyor, korkmuyoruz.

Osmanlılar nasıl ki Bedreddinler'e, Pir Sultanlar'a zulmedip düşüncelerinden vazgeçirmeye çalıştıysa, bugünkü Osmanlı torunları da aynı işi yapmaya çalışıyor. Ama bizler de Bedrettinler'in, Pir Sultanlar'ın soyundanız ve onlar gibi direnmeye koşuyoruz zalim karşısında. Pir Sultan nasıl darağacında kendi ipini çekme cüreti gösterdiyse biz de Osmanlı zulmünün hükmü sürdüğü günümüzde; düşüncelerimizin doğruluğunu, inandığımız değerlerimizi savunup "KORKMUYORUZ" diyeceğiz zalimlere.

Evet, korkmuyoruz ama bu korkusuzluğumuz salt gözü kara oluşumuzdan değil. Doğruluğumuza inancımızdan, örgütlü oluşumuzdan, olaylara, gelişmelere sımsal temelde bakabilmemizden.

12 Eylül'ü aratmayan günler yaşıyoruz. Sivilleşme, demokrasi maskesi altında bugün de sürüyor 12 Eylül zihniyeti. Ve buna karşı durabilmenin tek yolu birlik olmak, örgütlü olup direnmektir. Ezilenlerin birbirini sahiplenmesi, egemen karşısında bir güç olmasıdır. Birlikte hareket etmeyip tek tek bireyler olarak kaldığımızda egemenlerin işi çok kolay olacaktır. Onlar bunu bildikleri için terör propagandası yapıp, örgüt fobisi yaratarak, bizlerin yani halkın örgütlenmesini engelliyorlar. Ve en çok güç aldıkları nokta da halkın örgütsüz oluşudur. "Böl, parçala, yönet" yıllardır uyguladıkları bir politiktir. Onların bu politikasını örgütlenip birleşerek yenebiliriz. Örgütsüz, tek tek insanlar kolayca korkar, siner, yalnızlık ve güçsüzlük duygusuna kapılır. Yalnız insan korkar, kendini çaresiz güçsüz hisseder. Oysa güçsüz değiliz. Birlik olduğumuzda egemenlerden daha güçlüyüz biz.

Ve egemenlerin karşısına örgütlü bir güç olarak çıktığımızda ancak bu saldırılar amacına ulaşamayacaktır. Bu nedenle örgütlenmekten korkmadan her alanda kendi örgütlenmelerimizi yaratmalı büyütmeliyiz.

Bugün AKP iktidarı en küçük muhalif sese bile tahammülsüz. Bu nedenle herkese saldırıyor. Hapishaneler öğrenciler, gazeteciler, avukatlar, öğretim görevlileri, aydın-sanatçı ile dolu. Ve hepsinde aynı gerekçe: "Onlar öğrenci değil terör örgütü üyesi, onlar gazeteci değil terörist..."

Hayır, bizler "terörist" değiliz. Devrimci, sosyalist gazetecileriz. Asıl terörist baskı, şiddet ile korku dağları yaratmak isteyen ve bunun için bizleri hapishanelere atan bu iktidardır.

İşte, bu terörlerinin sonucudur ki Yürüyüş Dergisi çalışanları olarak 13 ay sonra ilk defa mahkemeye çıkacağız. Sorgusuz, sualsiz, delilsiz, kanıtsız 13 ay tecrit hücrelerinde tutulduktan sonra ilk defa mahkemeye çıkacağız ve orada da adaletin uygulanmayacağını biliyoruz.

Son söz olarak diyorum ki; tüm bu zulme ve adaletsizliğe rağmen korkmuyoruz ve düşüncelerimizden vazgeçmeyeceğiz. Gücümüzü haklılığımızdan ve birliğimizden alıyoruz.

Ve bu duygularla tüm dostları, adaleten, haklıdan yana olanları 20 Ocak 2012 tarihinde Ankara 11 Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmamıza bekliyoruz.

O mahkeme salonlarında sahiplenmenin gücünü gösterelim diyorum.

Öncelikle, Sincan Hapishanesi'ndeki tüm özgür tutukluların selamlarını yolluyorum. İlk mektubumda tutuklanışımızdaki hukuksuzluğa ve siyasi teröre değinmişim. Siyasi iktidarın her türlü muhalif düşünceye yönelik terörü sürüyor. Bu yazımda, bu saldırılara ve aynı zamanda bize burada tutuklulukta yapılan saldırılara değinmek istiyorum.

Kimi olaylar vardır, bazı konulardaki fikir ayrılıklarını sonlandırır. Her şeyi görmek isteyenlerin önüne geçişi net olarak koyar. Görmek isteyenlere göstermek zaten mümkün değildir. Van depremi sonrasında ihtiyaçların karşılanmamasına olan tepkilerin çöp ve gazla karşılanması, böyle olaylardandı.

Depremden sonra birçok ülkeden gelen yardım önerileri reddedilmişti. Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay; "Müdahale gücümüzü görmek istiyorduk" diyordu. AKP iktidarı deneme yapmış diye fazladan yüzlerce insan öldü. On binlerce insan soğukla, açlıkla baş başa bırakıldı. Kimse nankörlük etmesindi, "İlk gün hariç gerekli yardımlar ulaştı"ydı. Böyle buyurdu Başbakan. İki aydan fazla zaman geçtiği hâlde bölgenin ihtiyaçlarını karşılamayan Başbakan.

Siyasi iktidarın karakterini görmek isteyen gözlelere batırarak sokan olaylar sadece bunlar değil tabii ki... KCK operasyonları adı altında binlerce insanın komplolarla tutuklanması da öyledir. Nitekim, bizzat Başbakan'ın ağzından itiraf edilen, bir liste çerçevesinde tutuklamaların olduğudur. Tutuklama, iktidarın elinde bir terör aracıdır. Onlarca gazeteciye yenileri eklenmektedir. Öğretim görevlileri, yurtseverler, devrimci-

Sincan 1 No'lu F Tipi Cezaevi B2-3-61 Koşuşu ANKARA

ler tutuklanmaya devam ediyor.

Tutuklanmanın kendisi bir terör aracı dıyorduk. Bizim ve onlarca gazetecinin, binlerce devrimcinin başına geldiği gibi, hiçbir hukuki değeri olmayan gerekçelerle tutuklamak terörü... Amaç korkutmak, sindirmek, susturmak.

Ancak tutukluluk koşulları da farklı bir terör alanı.

Depremzedesine copu, gazı reva gören devlet, tutuklusuna nasıl davranır?

Hukuk dışı tutukladığına, devlet, tutukluluk sürecinde nasıl davranır?

Kuşkusuz hepsi birbirini tamamlayan baskı ve zulüm süreçleri oluyor. Nitekim, hapishaneleri, sindirmenin en önemli araçlarından biri olarak gördüğü siyasi iktidar. Ancak hapsedmekle de yetinmiyor. Düşünce değişikliği dayatıyor. Daha da ileri gidiyor, insanlıktan çıkarmaya çalışıyor. Bunun için elindeki en şiddetli araç tecrit.

Bugün 90'dan fazla gazeteci hapiste. Ama sadece hapiste değil, tecritte... Bir kısmı aylardır tek başına tutuluyorlar. Bir kısmı ise üç kişilik grup tecritte. Tecride karşı mücadelede 122 insan can verdi. Yüzlerce insan sakat kaldı. Binlerce insan gözaltına alındı, tutuklandı. 11 yıldır süren bir mücadele...

2007 yılında Adalet Bakanlığı "sohbet genelgesi" diye bilinen bir genelge yayımladı. Genelgeye göre 10 kişi, haftada 10 saat bir araya gelebilecekti. Tek kişilik veya grup tecridini hafifleten bir yanı olduğundan, bu önemli bir adımdı. 7 yıldır sürdürülen ölüm orucu bu genelgeden sonra bitirdi. Ancak neredeyse hiçbir hapishane-

de "sohbet hakkı" tam uygulanmıyor. Hapishane idareleri, tutuklu-hükümlü ayrımı gibi suni ayrımlar getiriyorlar. Ya da "yer yok, personel yok" diyerekten sohbet hakkını yalnızca 3-5 saat uyguluyorlar. Bunlara itiraz edildiğinde ise, genellikle alınan cevap "elimizde değil" oluyor. Direkt iktidarın emriyle bu hak gasplarını yaptıklarını söylüyorlar.

Hapis de, tecrit de yetmiyor siyasi iktidara. Tecrit içinde tecrit yaşıyor. Cezalar en çok başvurdukları araçlardan. Tutuklanmadan önce anlatılanları dinler, hapishane içinde ayrıca "ceza" nasıl oluyormuş diye merak ederdim. Hapishanede gördüm. Temel her hak bir tehdit aracı.

Bir yıllık tutukluluğumuz süresince, her ay en az bir disiplin cezası verildi. "İletişim araçlarından faydalandırma cezası" dıyör örneğin. Aylarca mektup alıp verilemiyor, telefon açtırılmıyor. Dayanışma amacıyla dışarıdan gönderilen kartlar aylarca bekletildikten sonra veriliyor.

Şunu düşünmeden edemiyor insan: Televizyonda cep telefonu, sms, internet reklamları... Belgesel filmlerde, tartışmalarda, çağımızın iletişim çağı olduğu söyleniyor. Ancak bir mektubun bize ulaşması aylar alıyor. Göndermek de öyle... Dünya haberleşme ve iletişimde taş devrinde yaşıyor diye düşündüğüm çok oluyor. Van'da depreme-delere reva görülen yaşamı görünce, sizce hangi çağda yaşıyoruz? Ve tabii, mesele takvimlerin gösterdiği tarih değil, iktidarların siyasi karakteri...

Bugün iktidarda AKP var. Biz hapishanede on kitaptan fazla kitap bulduramıyoruz. Bazı hapishanelerde sınır beş kitap. Ve yüzlerce kitabın hapishaneye girmesi yasak. Yasal haftalık dergilerin bize verilmesi ayları buluyor. Bu uygulamaları yapan siyasi iktidarın karakteri nedir acaba? Yakın ve

uzak tarihte kısa bir yolculuk bize benzerlerini gösterir. Kenan Evren'in bu uygulamaları gördükçe eseriyle övündüğünden emin olabilirsiniz.

Ya Hitler? Evet Hitler de "soyum kurumadı" diye seviniyordu. Zira 19-22 Aralık 2000'de insanlar hapishanelerde diri diri yakıldı. Bilinmeyen gazlarla... Hitler bu gaza sahip olmak isterdi kuşkusuz... Ama 10 yıldır katilleri koruyan bir iktidara ne derdi Hitler? Tecridi bu kadar ısrarla uygulayan bir hükümete ne derdi? Yakanları koruyan... İnsanlık suçu tecridi ısrarla uygulayan... ama yine de "demokrat"lığı kimseye bırakmayan bugünkü iktidarı görse ne yapardı acaba Hitler?

Ancak tahminde bulunabiliriz. Muhtemelen Goering'i, Goebbels'i işinden edip AKP'den bir seçme yapmaktı isterdi.

Dedik ya, bu bir tahmin... Ama bu tahminleri bırakıp kaçınılmaz, bilimsel gerçeklerle uğraşalım. Bilimsel gerçek o ki, ister AKP, ister başka bir ceberut iktidar, haklı bir mücadelenin karşısında duramaz. Yani?

Biz gazeteciler haklıyız dile getirmeli, korkusuz ve radikal olmalıyız. Meşru olan haklılardır, bizi tecride atanlar değil.

Siyasi iktidarın "demokratikleşiyoruz" yalanlarını elimizin tersiyle itmeliyiz. Artık biliyoruz ki, AKP "insani" dedi mi yeni bir saldırı hazırlıyor. Kanmayacağız.

Bizim kanmamız, halkın daha kolay kanması demektir. Sorumluluğumuz daha büyük. İçeride veya dışarıda, bütün "yaratıcı" saldırılarına karşın, onurlu gazetecilerin solugunu kesemiyorlar. Bilimsel gerçek bu. Bu gerçek tüm basın emekçilerin gerçeğidir. Zulme hayır diyenlerin gerçeğidir.

Yani?

Tarihi, zulüm, tecrit, keyfilikler, hukuksuzluklar yazmıyor. Tarihi direnenler yazıyor.

TMK Faşizmi

Nuri YEŞİL

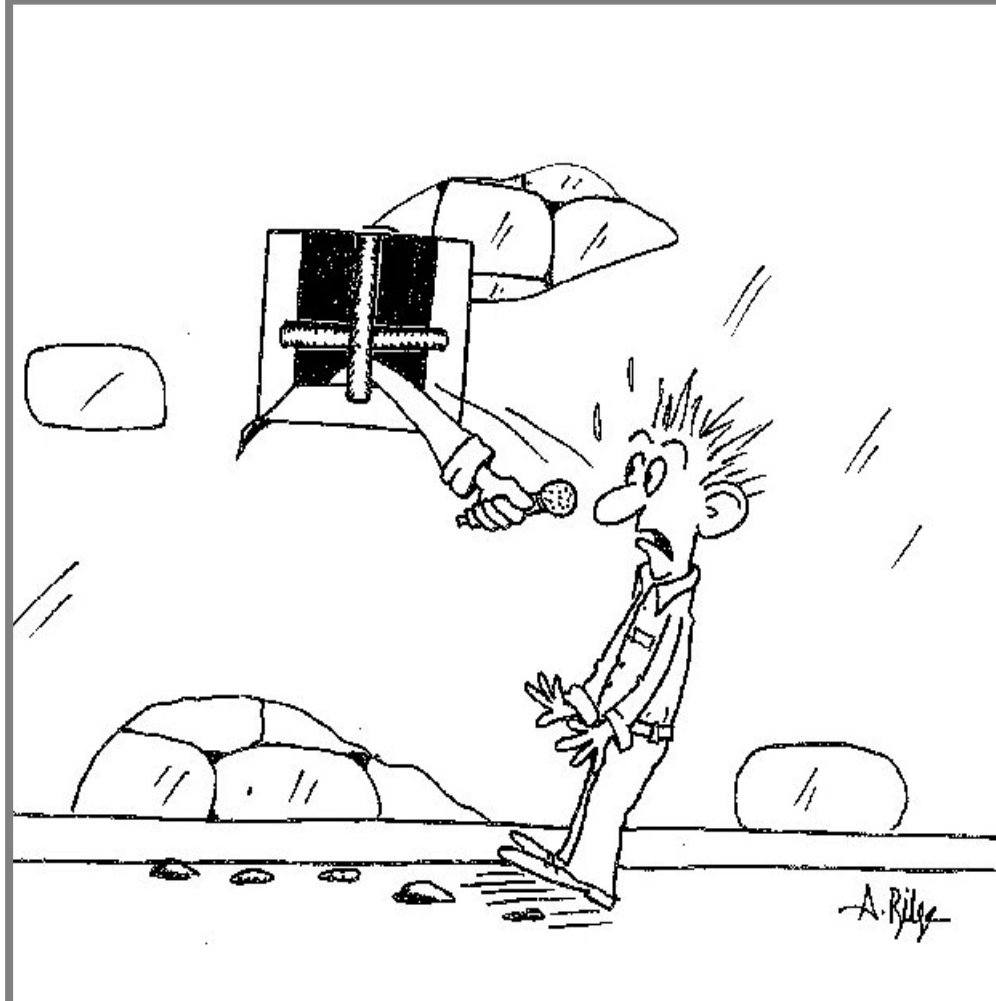
Elbistan E Tipi Kapalı Cezaevi C-5 Koşuşu KAHRAMANMARAŞ

Gazeteciler tutuklu ve gazeteminin adı da "Tutuklu Gazete". Ancak düş ve düşünce tutuksuz. Çünkü ona kelepçe vuramıyorlar. Hatta tek kişilik hücrelerde bile düşünce tutuksuz ve özgür dolaşiyor. Hiçbir iktidarın kudreti düşüncüyü esir almaya yetmedi. Ne engizisyon mahkemeleri ne mollaların konseyi ne de tek tipçi totaliter rejimler. Düşünce akışkandır. En çok baskılandığı, kurutulmaya çalışıldığı anda dahi filizlenecek bir çatlak bulmaktadır. Bugünkü AKP iktidarı düşüncelerimize, saçlarımızı, kılık kıyafetimize biçim vermek istese de özgür düşüncede ısrar eden irade; farklı, özgün ve güzel duruyor. Ve hep adalet, özgürlük peşinde...

Neden AKP tüm anti-demokratik zorlama rejimler gibi muhalif fikirleri hedef alıyor? Totaliter iktidarların ortak kudretleri, alternatiflerini, zor gücüyle ortadan kaldırmaktır. Bu özellik, katı iktidarların kök hücrelerinde bulunmaktadır. AKP de kendinden emin adımlarla hızlı hızlı bu mecrada yürümekte... Bu tür tespitlerden AKP'nin "özgür gazetecileri" alabildiğine rahatsız oluyorlar. Şimdi, kimi benzerliklere bakmak lazım.

Hitler, Alman ulusunun mağduriyet psikolojisini kullanarak iktidara gelmişti. Müthiş bir hitabet yeteneğine sahipti. Öyle ki, bu yeteneğiyle hem kitleleri peşinden sürüklüyor hem de partisinin oylarını sürekli artırıyor. İktidara tamamen yerleşene kendisine tehdit olarak gördüğü bütün muhaliflere yöneldi. Başta Yahudiler olmak üzere, komünistleri, sosyal demokratları, sendikaları ve tüm toplumsal dinamikleri ezdi geçti. Bugün insanlık onun yaptıklarını lanetliyor. Hitler'in mağduriyet edebiyatı ve kullandığı taktikler bugün AKP ve T. Erdoğan'ın icraatları ile paralellik arz ediyor. Tüm ayrıkçı düşünceler kriminalize edilip derdest ediliyor. Bu coğrafyada kelimenin tam anlamıyla bir akıl tutulması yaşanıyor.

AKP iktidarı her fırsatta Türkiye'de "ileri demokrasi var" demagojisini yapmakta. Başta gazeteciler olmak üzere hiç kimsenin nedensiz yere tutuklanmadığını iddia ediyorlar. Siyasi operasyonlarla toplumsal muhalefetin diline kilit vurulmaya çalışılıyor. Biz gazeteciler de yani kalem tutan eller "terörist" ilan ediliyorlar. Yapılan tüm operasyonları TMK'ya (Terörle Mücadele Kanunu) dayandırıyorlar. Yazı yazana, röportaj yapana, haber peşinde koşana, saçıncı kazıtana, puşu takana, zilgit çekene, "ağzı kapalı slogan atana" zindanı reva görüp, ağır cezalar veriyorlar.

Diyarbakır D Tipi Cezaevi'nden gönderilmiştir.

Ben Kürtçe yayın yapan tek gazete olan Azadiya Welat gazetesi Dersim eski temsilcisi olarak, bu kanunun kurbanıyım ve iki yıldır tutukluym. "Tetöristliğim" gazeteci meslektaşlarımla yaptığım mesleki görüşmeler... MSN üzerinden yaptığım görüşmeler ile her şeyden önce kurumsal temsil yetimden dolayı katıldığım basın açıklamaları ve haberini yaptığım benzer etkinliklere dayandırılıyor. Polis, savcı ve mahkeme heyetinin (özel yetkili mahkeme) oluşturduğu tiyatro havasına bürünen bir yargılamaya ile karşı karşıya kaldım. Üyesi olduğumu iddia ettikleri silahlı örgüt ise bir hayli ilginç... Kapatılan DTP (Demokratik Toplum Partisi)'nin gençlik kolları olan YDG (Yurtsever Demokratik Gençlik Meclisi) üyesi olduğum iddia ediliyor. Bir legal partinin gençlik kolları silahlı örgüt olarak değerlendiriliyor. İşte AKP'nin ileri demokrasisi budur.

Bu, ne kadar muhalif düşünce varsa KCK, Devrimci Karargâh vb. yapılanmalara dâhil edilerek susturulmaya çalışılıyor. Biz gazeteciler de böylesi operasyonların kurbanlarıyız. "Onlar aslında gazeteci değil terörist" diyor, AKP'nin etkilili, yetkili

kişileri... Bu hukuksuzluğa maalesef uluslararası kamuoyu da görmezden geliyor. Gereken tepki gösterilmiyor. Özellikle demokrasi havarisi geçinen Batı'nın sessizliği ve duyarsızlığı oldukça manidar. Batı, tüm bu anti-demokratik uygulamalara kör, sağır ve dilsiz... Yani üç maymunları oynamayı tercih ediyor... Ya ülkemizdeki basına ne demeli? Özgür medya susturuldu... Birkaç yazar ve gazete dışındaki konuyu dile getiren, kamuoyunu aydınlatmaya çalışan kimse yok... Bir nevi kuzuların sessizliği... Aslında mesnetsiz operasyonları haklı ve meşru göstermeye çalışan olabildiğince manipülatif bir medya gerçekliği var. Özellikle de yandaş medya iktidarın borazanı olmaktan öteye bir anlam ifade etmiyor. İktidardan çok kendini savunmaya çalışıyor ve rant ilişkileri ile iktidara göbekten bağlanmış bu medya parselliği AKP'nin sözcülüğünü yapıyor. Bu durum karşısında suç ortaklığı da diyebiliriz.

Unutmamalı ki bir ulusun onuru, onun muhalefetidir. Muhalifi olmayan ülkeler renksizleşerek mat haline gelir. Tek tip insan tipolojisi ve tek tip düşünce

yapılanması başlı başına bir çöllerleşme ve toplumsal fakirleşmeyi işaret etmektedir. İktidarın sesi toplumun sesini bastırması; devlet, halkın enerjisini emerek şişmiştir. Geriye iradesini yitirmiş, bilincini çarpıtması bir toplum kalmıştır. Vicdanın sesi boğulan bir toplum ne kadar kendisi olabilir ki?

Aynılaştırma, total hâle getirme faşizan uygulamalardır. Bir toplumda faşizm, hakikati ters yüz hatta onu yok etme fiilidir. Toplumun bağrına saplanan bu hançer onu nefessiz bırakır. Koca bir toplumu iktidarın nesnesi hâline getirir.

Bilge gazeteci Musa Anter, 49'lar Davasına atfen, Yön Dergisi'nde, "Kürtlerin önde gelenleri ve aydınları tutuklanırsa, Kürt mücadelesi en az 15-20 yıl geriler" diye yazmıştı. Ermeni soykırımını ilkin Ermeni aydınları ve öncülerine başlatılmıştır. Aynı şey Dersim soykırımında da yaşanmadı mı? Önce pirlar, seyitler ve aşiret liderleri idam edilip toplumun manevi damarı kesildi. İşte anti-demokratik genler yine işbasında. Tüm bu tutuklama furyasının bir anlamı olmalı. Devlet aklı, toplumsal muhalefetin verdiği mücadeleyi ve onu açığa çıkaran özgür basını 15-20 yıl geriletmeye çalışıyor. Ama bu defa tutmaz bu politika. Çünkü 1960'larda yaşamıyoruz. İçinde yaşadığımız toplumun bilinç düzeyi bu uygulamaları kabul etmeyecek kadar ilerlemiştir. Nihayetinde bir toplumun bilinç düzeyi, o toplumun özgürlüklerde alacağı mesafeyi belirler.

Sonuç olarak, geçmişin fiziki katliamlarının yerini bugün TMK denilen neofaşist yöntemler almıştır. Son dört yıl içerisinde ülke nüfusu yüzde 4 artarken, cezaevlerindeki tutuklu-hükümlü sayısı yüzde 250 artmışsa bu veriyi ciddiye ele almak gerekiyor. TMK ve onun uygulayıcıları, başta biz gazetecileri ve demokratları cezavine atmak için elinden geleni ardına koymuyor. Cezaevi, vicdan sahibi insanların ikinci adresi haline getirildi. Amaç teslim almak ve susturmak... Oysa ki, zindan daha bir kıskırtıyor özgürlük tutkusunu ve düşüncesini.

Foucault, "ceza, bedenden çok ruha yönelik olmalıdır" diyerek, cezaevi sistemlerinin amacını deşifre ediyor. Ruhumuzaya yönelik bu saldırılara karşı biz gazeteciler bu mekânlarda irade savaşını veriyoruz. Asla irademizi teslim etmeyeceğiz.

(Not: Bu yazıyı kaleme aldıktan sonra onlarca Kürt gazetecinin gözaltına alındığını basından öğrendim. Ne diyelim? Bazı liberal aydın gazetecilerin gözü aydın olsun! Yarattıkları bu canavar, her gün adım adım ifade özgürlüğünü ortadan kaldırıyor. Daha nereye kadar bu zulme ortak olacaklar?)

Hukuksuzluğu artık ayıy-
ka çıkan ve bunu kaba
güçle olsun sürdürebilen
ancak eleştirileri susturamayan
siyasi iktidar, eleştiriler karşısın-
da demagojik söylemler kullan-
maktan da vazgeçmiyor. AB mü-
zakerelerinden sorumlu Bakan
Egemen Bağış, "Türkiye'de sa-
dece gazetecilik yaptığı için tu-
tuklu olan tek bir kişi bile yok"
dedi. Sonra da gazetecilerin suç-
lu olduğunu kanıtlamak için,
"bir dergiye yapılan baskında,
başbakan ve eşinin yatak odası
konuşmalarının kaydı bulundu,
gizlice kaydedilmiş" diye ekledi.
Durum vahim yani... O halde
atın hapse gazetecileri; zaten
onlar sadece gazeteci değil, hat-
ta asıl olarak gazeteci değil; militan, terörist
vb. vb. Artık sizin için hangisi hapse gazete-
ci atılmak için ikna ediciyse... Postmodern
gerçek bol; seç beğen al!!

Burjuva politikacılığının şantaj politikacı-
lığı olduğu bir dönemde başbakanın yatak
odası da, oturma odası da dinlenecek, göz-
lenecek ve kaydedilecektir. "Men Dakka
dukka!" (*) Rakip partinin liderlerinden
milletvekillere, tek tek savcı ve hâkimler-
den kurum yöneticilerine dek, tüm rakip ve
muhaliflerin her hareketini izleyip kayde-
dersen, seni de izleyip kaydederler. Bu işi
paparazilerle meşrulaştırdınız. Baykal'ın
gizlice çekilen görüntüleri için "özel hayat
değil buuu!" diye bağırıp bu işin getirdiği
ranttan memnun memnun el ovuşturun biz-
at Başbakan değil miydi? Sokakları kame-
ralarla donatıp bütün halkı saniye saniye iz-
leyen bu iktidar değil mi? Bu işin oturma
odası, yatak odası yok. İzleme bir kez başla-
dı mı, bırakın odasını yatağın içine dek gi-
der. Demek ki suçlu olan, şimdi başbakanın
yatak odasını dinlemişler diye suçtan yakı-
nı parti ve kendisiymiş. Haksızlık artık
şirretliğe dönüşmüş; herkese yaptıkları şan-
taj, kendilerine dönünce ciyaklıyorlar. Hit-
ler'in Nazi ordusuna benziyorlar. Direniş
görmeden ilerlemeye alışkın Nazi ordusu

Erol ZAVAR
Sincan 1 No'lu F Tipi
Cezaevi
A5-13 Koşuşu
ANKARA

zehirleyerek, 70 bin Yahudi'yi Ukrayna'da
Babi Yar uçurumuna atarak katledilen san-
ki kendileri değilmiş gibi...

Varsayalım, denilen konuşma kayıtları
bir dergide bulunmuş olsun; sonuçta bunlar
gazeteci... Bir sürü belge, bilgi, bulgu gön-
deren oluyordur. Belki daha bakmamışlar-
dır bile. Yani nasıl ki, hükümet-savcılık ser-
visi kayıtlar gönderiliyorsa yandaş basına,
bunlar da dışarıdan gönderilmiş olabilir. Bu
durumda konuşma kayıtları bulunması suç
teşkil etmez. Kayıtları yapanlar onlarsa, bu
suçtur ya da özel hayata dair kayıtları yayımlar-
larsa.

Oysa bu ülkede bizzat Egemen Bağış'ın
mensubu olduğu hükümetin gözetiminde
özel hayat ayaklar altına alınıyor. Savcılar,
KCK'den Devrimci Karargâh davasına dek
bütün davalarda kişilerin özel hayatlarına
dair konuşma kayıtlarını hükümet şakşakçı-
sı gazetelere servis ediyor ve bu gazeteler de
bunları basıyor mu? Nerede Egemen Bağış'
duyarlılığı? Yoksa Başbakan ve AKP'li-
ler dışında herkesin öze hayatına tasallut et-
mek hukuka uygun mu?

Hukuk tükenmiştir. Bunu yalnızca AKP
yönetimine bağlamak yanıltıcı olur. Şu an
mevcut hükümet o olsa da, kapitalizmin iç-
sel dönüşümünün sonucudur bu. Sistem si-

kiştıkça hukuku orasından burasından kırp-
mış, yönetim krizini hafifleterek sürdürüle-
bilir hale getirmiş, gelinen aşamada ise bı-
rakın hukuku, hukuka aykırılığı aleni olan
yasalarla dahi yönetemez olduğundan hu-
kuku tamamen rafa kaldırmıştır. Son darbe-
yi vurma işi AKP'ye düşmüştür. AKP diğer
düzen partilerinin basit bir devamından,
benzerinden başka bir şey değildir. Onda
nevi şahsına münhasır olan tek şey, bir top-
lu işne kazanabilmek uğruna bütün ülkeyi
sıtmakta beis görmeyen ahlak hissidir. Öyle
ki, bu yüzden, gerilemekte olan güce,
ABD'ye kaderini bağlamış, onun adına Or-
tadoğ'u da komşularına savaş açmayı bile
göze almıştır. Hukuku bu kadar hevesle yok
etmesinin nedeni de, sonsuz iktidar düşüne
gömlümesindedir.

Burjuvazi demokratik siyasal alandan gel-
en mücadeleyle baş edemez halindedir. Bu
yüzden sisteme dönük en küçük eleştiri ya
da demokratik tepki ve eylem karşısında
diktatörlüklere özgü bir panik gösteriyor.
Demokratik mücadeleye karşı herhangi bir
donanımı yok devletin. Açılan davalarda or-
ta sa konulan deliller ve argümanlar artık
saçmalığı komedi düzeyine çıkarıyor. Bu
komediye gördükleri için, savcılar, dosyalara
gizlilik kararı koyuyorlar. Tutuklamalara
hakklılık kazandırmak için, gizlilik kararı
olan bu dosyalarda yer alanlar süslenip yo-
rumlanarak, çarşaf çarşaf yayımlanıyor hü-
kümete yakın gazetelerde. Bu da yetmeyince
kim gazetelerde diyelim KCK'nın antide-
mokratikliği, siyaseti belirlediği (siyasal
parti yasası, seçim kanunları, seçim barajı,
valilerin atanması vb. onlarca şeyle siyaset
burjuva devlet tarafından belirlenmiyormuş
gibi...) vb. yazılarla tutuklamalara meşruluk
alanı yaratılmaya çalışılıyor. Devlet tutukla-
ma yaparken bile savunmada... Öyle ki yan-

daş gazetelerde, tutuklanan insanların etnik
kimliği, ilişkileri, yakınlarının kimlerle evli
oldukları, geçmişleri didikleniyor ve en pes-
paye ırkçı, gerici, ayrımcı yorumlarla yayımla-
nıyor.

Uzun tutukluluk süreleri, gizlilik kararları,
gizli tanık uygulamaları, gazetelerde kara
çalmalar... Yani devlet demokratik mücade-
leye nasıl karşılık vereceğini bilemiyor. Bil-
diği tek yöntem olan öldür, tutukla, korkut,
sindir yöntemini uyguluyor. Cihan Kırmızı-
gül davasına, Hopa davasına, KCK, Devrimci
Karargâh davalarına, son dönemde Odak
dergisi çalışanlarına yönelik tutuklamalara
bakın... Önce bir umacı, bir terör örgütü he-
yulası oluşturuluyor, sonra da demokratik-
siyasal mücadele veren herkes ilgisiz bir sürü
gerekeyle tutuklanıyor, terör örgütü üye-
si sayılıyor. Bandrollü yasal kitaplar, dergiler,
kapüşonlu gocuk, poşu, plastik bayrak sopası,
bayrak, tef, zil ve daha onlarca şey delil diye
dosyalara konuluyor. Silahsız terör örgütü gibi
absürt bir tanım yasal literatüre sokuluyor.
Tutuklanana, tutuklanma gerekçesini söylememeyi
yasanına almış bir devlet bu... Devlet, demokratik
mücadeleyi, hak taleplerini teröriste ederek yok
etmek yoluna gidiyor. Çünkü yaşam kuracak iradesi
tükenmiş halde. En iyi bildiği işi yapıyor, terör
uyguluyor. Burjuvazi artık nüfuz ettiği hiçbir
alanda güvene hissedemiyor kendini.

Başta dönersek... Tüm bu uygulamalarla
"Türkiye'de sadece gazetecilik yaptığı için
tutuklu olan tek bir kişi bile yok" elbette Ba-
kanın dediği gibi... Yani tutuklu gazeteci
yok... Onlar gazeteci değil, militan... Şu an
elinizde tuttuğunuz gazete mi? Ne için tu-
tuklu olduğunuzu da bilmiyor ama sadece
gazete olduğu için tutuklu değil!! Tek "bil-
diğimiziz" bu. (8 Aralık 2011)

(*) "Eden bulur"

En güçlü silahımız gerçeklerdir

Mustafa GÖK

Sincan 1 No'lu F Tipi Cezaevi B1-6-53 Koşuşu ANKARA

AKP iktidarı kendisine muhalif tüm ke-
simlere yönelik baskılarını her gün bi-
raz daha artırıyor. Birçok kesimi sindirip
susturdu. Kendi politikalarına yedekledi...
Bu saldırılarda en etkili kullandığı araç bas-
sın. Artık saklama, gizleme ihtiyacı dahi
duymadan, medya patronlarını hizaya çekip,
neyi, nasıl, ne kadar yazacaklarına, kimi iş-
ten çıkarıp kimi alacaklarına kadar belirlen-
yorlar. Basın üzerindeki sansürün, gazeteci-
ler üzerindeki baskının en yoğun olduğu dö-
nemlerden biri yaşanıyor.

Ele geçirdikleri onlarca gazete, televizyon
kanalı aracılığıyla, yalanlarla halkın gözünü
boyayıp bilinçlerini bulandırıyorlar. Gören
göze yalan kâr etmez. Ama bunlar gözümü-
zün içine baka baka gerçekleri çarpıtıyorlar...
Her gün on binlerce gazetelerini beda-
va dağıtıyorlar. Çünkü halkın gerçekleri gör-
mesini, bilmesini istemiyorlar. Kör, sağır ve
dilsiz olsun, dostunu düşmanını bilmesin
istemiyorlar... Başka türlü ülkemizin emperyalist
tekellere parsel parsel satılmasını; mil-
yonlarca işsiz, açlık-yoksulluğa mahkûm
edilenleri; Deniz Feneri yolsuzluklarını; de-
premlerde enkaz altında, soğukta binlerce
insanımız ölümlerinde deprem yardımlarını, yıl-
lardır deprem vergisi adı altında toplanan on
milyonlarca lirayı nasıl iç etiklerini anlata-
mazlar... Ortadoğu halklarının katledilip,
ülkelerin işgal edilmesinde oynadıkları em-
peryalizmin işbirlikçi rolünü anlatamazlar...
Libya'yı, Suriye'yi anlatamazlar. Yalanları,
sansürleri bu yüzden...

Ellerindeki devasa medyanın gücüyle her
şeyi ters yüz edip istediği gibi gösterebiliyor-
lar. Parasız eğitim hakkını istemeyi, fütü
kalkını değil demokratik lise istemeyi, hatta
adalet istemeyi bile suç olarak görüp, gös-
termeye çalışıyorlar.

Teslim alıp susturamadıkları devrimci,
sosyalist basına ise baskı ve terörün her türlü-
sü meşru görülüyor. Sadece şu örnek bile bas-
kının, sansürün boyutlarını göstermeye yeter:
Yürüyüş dergisinin 180 sayısının 168'ine dava
açılmış; 88 yazıya örgüt propagandası yap-
maktan; 51 yazıya "suçu ve suçluyu övmek-
ten"; 14 yazıya "örgüt açıklamalarını yayımla-
maktan" dava açılmış. Yüzlerce yıl hapis ce-
zası, on binlerce lira para cezası isteniyor.

Yürüyüş dergisinin 6 çalışını bir yıldır tu-
tuklu, halen mahkemeye bile çıkarılmış de-
ğiller... Tek suçları; baskılara, sansüre boyun
eğmeyip gerçekleri halka ulaştırmak... Bedel-
siz mi olacak bu? Söylediğimiz, yazdığımız
her şeyin bedellerini göze alarak söylüyor, ya-
zıyoruz. Bedellerini de ödütürüz zaten. Bizim
en güçlü silahımız gerçeklerdir.

Dışarıda kendisine sunulmuş; sorgusuz,
tartışmasız, eleştirisiz doğru-gerçek olarak
kabel eden bir halk yaratılmaya çalışılıyor.
Hapishanelerde ise zaten "suçlusun, terörist-
sin"; hiçbir hak ve özgürlüğün yok, verilenle
yetin, itiraz etme, boyun eğ, otur oturduğun
yerde deniliyor.

Sansürcü-yasakçı mantık her yerde aynı...
Dışarıyla tek bağımız olan mektuplarımız ve
aile görüşlerimiz de her fırsatta türlü gerek-
çelerle gasp ediliyor. Haberleşme ve görüş-
lerden mahrum bırakma cezaları da sansür-
rün bir başka boyutu. Şu an "gereksiz yere
marş söyleyip slogan attığımız" gerekçesiyle
verilmiş olan "1 ay haberleşmeden men" ce-
zası nedeniyle bu yazıyı Tutuklu Gazete'nin
yayımlanacağı 10 Ocak tarihine kadar ulaştır-
ramayacağım kaygısını yaşıyorum.

Mektuplarımız, makalelerimiz, araştırma-
inceleme yazılarımız, kitap-roman, anı-öykü
vs. çalışmalarımız karalanıyor, sansürleniyor,
hatta komple imha ediliyor... Yasal bir engel,
toplama-yasaklama kararı olmasına rağmen
dergilerimiz, gazete ve kitaplarımız "sak-
kincalı" denilerek verilmiyor... Baskılar, tet-
ditler, yasaklar, sansür ve cezalar "ıslah" etme
amaçlı kullanılıyor. Dışarıdaki sansürcü-yas-
sakçı anlayışın ne farkı var?

Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde
açıldığı günden bu yana "Vız Gelir" adlı aylık
mizah-karikatür dergisi çıkartıyoruz. Tüm
nüshaları elle yazılıp, çizilen ve çoğaltılan
bu dergi, "özgür tutsakların" yaratıcı-
lıklarının, azim, irade ve kolektivizminin en
güzel örneklerinden birisi. Her sayı ortala-
lama 100 sayfa olan Vız Gelir dergisinin bu
ay 132'nci sayısı çıktı. Bu politik mizah der-
gimizin neredeyse hiçbir sayısı sansürlen-
meden çıkartılmadı dışarıya. Hemen her sa-
yısında onlarca sayfası sansürleniyor. Dışarı-
dan ne farkı var?

Yasaklara, sansüre karşı içeride-dışarıda
yine en güçlü silahımız gerçekler ve haklılı-
ğımızdır. Nerede olursak olalım, gerçekleri
anlatma suçunu işlemeye devam edeceğiz...

Gerçeklere ayna tutmaktır bizim işimiz

"Sorunun bir yanını veya
yüzeyini görür
İnsanın gözleri.
Bu nedenle, daha derin gözlemler için
geliştirdi felsefeyi."

Biz tutsağız; elbette içinde
kelebeklerin bile eksik ol-
madığı "özgürlük cennetleri"
düşleyecek, ama gerçekliğin tan-
nımına da ihmal etmeyeceğiz.

Biz tutsağız; kendisi şahsımızda
bütün halk tutsaktır. Bu nedenle,
özgürlük ve demokrasiye de bütün
bir halkın sorunlarına değen nok-
talardan tarif etmek, öncelikli so-
rumluluklarımızdandır.

Biz tutsağız; tutsaklık dili ev-
renseldir; iletişimin en önleme-
mez yolu da empatidir. Böyle bir
empati, tutsak Ortadoğu halkları
ile de yapılabilmelidir.

Biz tutsak gazeteciyiz; özgür-
lük, ekmek-su kadar hakkımızdır. Ancak,
bilinir ki, demokratikleşmenin tepeden
tırnağı bir ihtiyaç halinde olduğu yer ve koşullar-
da, tek bir sorunun (diğerleri yok sayıla-
rak) öne çıkarılması, geliştirici değil, tkayı-
cıdır.

Ne çaresizliktir tanımadığım, ne de felaket
tallallığıdır yaptığım. Madem gazeteci-
yiz, tutsaklıkta da olsa, bireysel değil, top-
lumsal bir aralıktan konuşmalı dilimiz. Bu
nedenle ben, İçişleri Bakanı'nın Büşra Er-
sanlı için yaptığı "eş ve geçmişi tahli" gibi,
Adalet Bakanı'nın (hukukçu kimliği çığ-
nemeyi göze alarak) bana dönük olarak yap-
tığı, 1980'e dek uzanan "eski dava/dosya
tahli"ni yazıma konu etmeyeceğim.

Bilinir ki sorunların varlığını kabul et-
mek; çözümün, dolayısıyla da mücadele et-

menin zorunlu koşuldur. İşte tam da bu ne-
denle ben, demokratikleşme-
nin bütünlüklü bir program
dahilinde gündeme getirilme-
sini önemsiyorum.

Gazetenin ilk sayısında,
AKP'nin neden demokratikleş-
me beklenmemesi gerektiğine
dair yaptığım özet, bu sorunun
fikri altyapısına işaret ediyordu.
Gerçi o yazının üzerinden uzun
zaman geçti ama yaşam aynı di-
yalektik bağlam içinde öğret-
meye devam ediyor. Bu nedenle
bugün, sistem karşıtlarının ve
özelde muhalif gazetecilerin
önceliklerinden biri de olgunun
fotoğrafını çekmekle yetinme-
mek, aynayı öze/nedene doğru
tutmak olmalıdır.

Sistemin sahipleri bir büt-
tün halinde "orman"ı dizayn
ederken, hem bu niyetlerini gizlemek, hem
de ilgi ve enerjisini meşgul etmek için halkın
önüne bir "ağaç" koyar. "Bir ağaç gibi
tek ve hür ve bir orman gibi kardeşesine"
olabildiğimiz günlerde bu, önemli bir sorun
teşkil etmiyordu. Ama bugün artık, içsel ve-
ya dışsal pek çok nedenle, arka plandan çok
görüngüler, gerçek gündemden çok "siyasal
dedikodu" çağrışımı yapan tekil olgular öne
çıkarak hale geldi. Yani, işin kolayına kaçma
eğilimi yaygınlaşıyor. Diyalektikğin dört
maddesini öğrenip, hayata bu bağlamları
taşıma egzersizi yaptığımız günlerden kal-
ma, sol aklın ortaklaştığı en genel doğrula-
rımızın üzerinde bile kuşku ve belirsizlik
rüzgârları dolaşıyor.

Çoğu kez, "İktidar mecliste değildir" de-
memize bile gerek kalmaz; bu genel doğru,

tüm fikri üretimlere bir önkabul olarak girer-
di. Böyle düşünmemek, solun genel-geçer
normlarının dışında kalanlar için geçerliydi.

ABD'nin politikalarını nasıl Başkan'ın ni-
yet ve tercihleri belirlemiyorsa, bir başka ül-
kede ve Türkiye'de de, Başbakan veya ba-
kanların kimliği/tercihleri ile egemen politi-
ka arasında doğrudan bağ kurulmazdı. Ye-
nisömürge ilişkileri, iktisadi zorunluluklar-
ın üzerinden atlanmadan okunurdu.

Bugün gelinen aşamada sistem, yüzyılın
en büyük kriziyse sarsılırcın ve hemen tüm
politikalarda iktisadi zorunluluk, en kalın ve
net çizgilerle öne çıkmışken; gelişmeler dar
bağlamlı niyetlerle ilişkilendirilebilmekte
ve hükümet ve başbakanlardan, bu zorun-
lulukların dışında niyet ve davranışlar bekle-
nebilmekteydi.

Fikri alanda bütünlük (sistemli düşünce)
yitirildiği oranda, gelişmeleri doğru oku-
yup, bir adım sonrasını görebilmek güçleşir.
Analiz olgusundan haberdar herkes bilir
ki öngörü, "fal" veya "tahmin toto" değildir.
Bunun için, "büyük resmin" niteliklerini
okuyabilmek, zorunlu bir gerekliliktir. Bu
bağlamda, 24 saat "Anayasa" lafi etse dahi,
AKP'nin gerçek gündeminin anayasa olma-
dığı; yazılı ve görsel medyanın yemin krizi-
yle ilgili "ha imzaladılar, ha imzalamayacak-
lar" diye haber yaptığı dönemde, AKP'nin
ne CHP ile ne de BDP ile bir protokol imza-
lamayacağına öngörmek, falcılık değil, diya-
lektik düşünmenin gerektirdiği bir "görme-
me/okuma" yöntemidir. Bu yöntem, hükü-
metçe ortaya atılan gündemin peşinde sür-
müklük yerine, gizlenmek isteneni açığa
çıkarma ve halkların ihtiyaçları ekseninde
gündem oluşturma şansı verir.

Dikkat edilirse, iktidar neyin tartışılması-
nı istiyorsa, onu tartışıyoruz. Örneğin 14

Mehmet YEŞİLTEPE
Tekirdağ 1 No'lu F Tipi
Cezaevi
TEKİRDAĞ

Kalem merakımı öz-gürce anlatabiliyormudur bu devirde? Kaleme yön verip tesirli ve özgür kelimeleri yazmasını sağlayan bilinci, dört başı mahmur bir iktidar çepeçevre kuşatıp, düşünceyi prangalayan yasaları itina ile hukuk metnine geçirip ve ha bire parmağını tehditkârca savururken, kalemin ve dilin özgür kelimeleri yansıtması zor dur.

Düşünce özgür ifadesiyle, özgür düşünce ve bizatihi özgürlük olgusu birbirini tamamlayan ve bağlayan kavramlardır. Toplumun özgürlük sınırlarıyla, özgür düşünce ve ifadesi ayrılmaz kutuplardır. Bunların alt yapısını oluşturan da, o dönemin sınıf iktidarı ve onun egemenlik aracı devlettir.

Varlığı gereği her sınıf iktidarı, bekasını devam ettirmek, toplumu ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirmek ve yeniden üretimi değişen koşullara paralel örgütlemek gayesiyle kurum-sallaştırdığı üst yapı öğeleriyle ve de bunların ideolojik aygıtlarıyla toplumun kılcal damarlarında ideolojisi serpiştirir.

Düşünme yöntemimiz çocukluğumuzda hadım edilir, bağımsız/özgür yetisini kaybeder. Merakımızın ve sorgulama yetimizin en canlı olduğu çocukluk evresinde, iktidarın devamını ve yeniden üretimini sağlayan imgeler ve semiyotik argümanlar bilince zerk edilir. Bilincimize zerk edilen bu formlar, yasaklar, küresel mitler, ideolojik figürler, günahkâr kavramlar, katı ahlak ve inanc kurallarıyla pekiştirilir. Böylelikle imgelemleri kim belirleyip içeriklendiriyorsa, algımıza da onlar yön vermiş oluyor. Bir görme biçimini alan bu düşün selinde, artık bağımsız düşün gücümüz ya yitirilmiş ya da körelmiş olduğundan, bir olgu ve olayı duymusadığımızda, ön bakullerimizi oluşturan imgelemlere devreye girer öncelikle. Böylelikle gerçeği değil, imgelemlerimizin buyurduğu algıyla, almak istediğini alırız. Zülmün gadrine uğrayan bir insanı gördüğümüzde, imgelemlerimiz şovenizmle muhtevalandırılmışsa, insani hümanizmle o insana yardımcı olup zulmün lanetlemeye yerine "hak etmiştir" deyip sırt çevirebiliyor veya bir tekme de kendisi atabiliyor. Hafızamızı biraz yoklarsak, haklı taleplerini dile getiren Kürt yurtseverlerin polislin şiddetine maruz kaldığında, polisi alkışlayan ya da polisle birlikte saldıran insanların özgürce düşündüğünü söylemek zor olur.

Hemen hemen tüm sınıfa dayalı iktidarlarda, devlet, topluma karşı görevlerinin arasında, "şeytani ve tehlikeli düşüncelerden insanın aklını korumayı" da alır. Varlığını sorgulamaya, yönetimini ve siyasasını eleştirmeye, dayandığı ideolojik zemini ve argümanlarını sarsmaya, halkın taleplerini dile getirmeye dönük etkileyici bir kalkandır bu düstur. Bilir ki, "şeytani ve tehlikeli fikirler" bir kez toplumun toprağına tohum olarak düşmeye görünür; düşmüşse filiz verip gökçe gökçe büyür. "Yalanın başını küçükken ezme!" saldırganlığıyla tam tekimil donanarak, soru soran ve sorgulayan bilim fikir sahiplerinin kellesini uçurur, fetva verip zindana atar. Fikrin kritiğinden, yakıcı ve yıkıcı eleş-

Erdal SÜSEM

Edirne F Tipi Cezaevi
B1-38 Koğuşu
EDİRNE

'Düşünce hazır olda durmaz'

tırısından korktuğu kadar hiçbir şeyden korkmaz devletlüler. Düşman ordularından daha çok, yönettiği halkın aklının gözenerlerinde boy atacak fikirlerden korkarlar.

Her toplumsal formasyon ve devlet siyasasına göre, fikir yasakları farklı içerik ve biçimlerde olmuştur, oluyor da. Feodal Osmanlı'da, sultan ve silesini ve de memurları eleştirmek, sömürgeciliği diklemek, gayrimüslimlerin haklarını savunmak, boyunduruk altındaki ulusların özgürlüğüne dair kalem oynatmak; tehlikeli sulara girmek ve kellevi koltuk altına almak.

Osmanlı'nın mirasına dayanıp, onu günün koşullarına uyarlayan "Türkiye Cumhuriyeti" siyasasında, dört başı mahmur fikir yasakları gani gani: Yıllar yılı, M. Kemal tabusu yasaların zirhıyla korundu. M. Kemal'in bir icratını eleştirmek vatana ihanetle sıfatlandırılıp yargılama mizanseninde defterler dolduruldu. Yasal dokümanlık ve cezalarla pusatlandırılmış M. Kemal tabusu, aydınların çoğunluğunun bilincini esir aldı. Aydınlarımızın ve devrimci cenahın bir kesimi Kemalizm'le malûldür. Ulusalılık bu kesimleri sistem içine gömmüş ve biraz inceltip sosyalizm sosuna batırılarak Kemalizm yeniden üretiliyordu. Bu, biraz suskunlara, ayaklarının altındaki toprağın kaymasındandır.

İstiklal Mahkemeleri'nden Ağır Ceza Mahkemeleri'ne uzanan tarih aralığında, T.C. klasiğinin yargı organları; aydınları, basını, muhalif ve ilerici kesimleri nasıl "terbiye" edeceğiyle; devrimci ve sosyalistlere de hangi yöntemlerle tasfiye edeceğiyle görevlendirilmişti.

Kemalizm, resmi tarih, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı, komünizm, Ermeni soykırımı, ulusal azınlık ve farklı din/mezheplerin hakları, orduyu eleştirmek kavramları devletin ideolojik aygıtı ağırları takılıyor, bu fikirleri dillendiren ya da kaleme alanlar hakkında ivedilikle soruşturmalar açılıyor, apar topar yargılanıp kodese atılıyor. Fikir üzerindeki bu sultanın hâkimiyeti bertaraf edilmiş değil. Bugün bu kalın çizgilerin bazılarının korunduğu, bazılarının da inceltirilerek farklı veçhelerle içeriklendirildiği aşikâr.

Fikir özgürlüğünü yalnızca kendine kullanan, muhalif cılız bir sese dahi tahammül edemeyen devletlüler, varlıklarını güvence altına almak ve "gönüllü" biat ile sistemini yeniden üreten bilinci sağlamak yönüyle, ideolojik aygıtlarıyla toplumun öznelarının bilincine kendi fikirlerini zerk etti, ediyor da.

Karşımıza toplumun fikirleri ve bunun daha katı ve de baskıcı bir biçimiyle çıkan mahalle baskısı, esasında devletin ideolojik aygıtları tarafından örgütlenen dokudur.

Özgürce düşünemeyen, sorgulayamayan, araştıramayan, soru sorup tercihate bulunamayan bir toplumun/topluluğun kendine has fikirleri pek olanaklı olamaz. Merkezden periferiye açılıp, devlet, toplum ve aile tedrisatın tek yönlü verileriyle algı/bilinç inşa eden bireyin özgürce düşünme yetisi zayıflar. Sunulup dikte edile-

ni alır, hatmedip yaşar.

Düşünceyi ifade özgürlüğü, özgürlük sorunlarına bire bir bağlıdır. Varlık direklirini; üçlü sacayakları; artı-değer sömürsü, eşitsizlik ve sınıf imtiyazı/erki üzerine kurup üst yapı aygıtlarıyla kurumsallaştıran bir sistemde; özgürlük ve bunun bir türevi olan düşünceyi ifade özgürlüğü; üretim tarzına ve üretim tarzına tekabül eden üst yapıyla; dolayısıyla da devlet karakteri ve siyasasıyla sınırlıdır.

Toplumun ve bireyin, has düşüncelerinin olabilmeye; tezin anti-tezini hiçbir beis olmadan öğrenmesine; muhakeme yapacak bilgiye; ilkedden gerçeğe değil, gerçekten ilkeye yöntemini bellemesine; yasak, katı kural ve hapseden aidiyetlerin gölgesinden kurtulmasına bağlıdır. Bunun neticesinde birçok şıkkın arasında terçih yapabiliyorsa ancak özgürce düşündüğünü söyleyebiliriz.

Devlet, toplum ve ailenin katı gölgeleri bilincimize çöreklediğinde, henüz oyun oynama çağına öğreniriz otosansürü: Ailede babanın anti-demokratik uygulamalarına ve otoritesine karşı çekişkte ya şiddetle (fiziki ve psikolojik) ya da sevgisizlikle cezalandırılır çocuk. Çoğu zaman belki de farkındalığı duymusamadan çocuğa söylenen, "uslu durmazsan seni sevmeziz. Uslu durursan, severiz seni, lunaparka götürürüz" içerikli ifadeler inceltilmiş buyurganlık içerir. Eğitim pedagojisinde, Pavlov'un köpekleri gibi ödül ve ceza olgularıyla koşullandırılırız.

Toplumda bize biçilen, dini, siyasi, kültürel kimlik ve formları sorguladığımızda, günah, yasak, deli yaftalarını, ötekileştirme ve aforoz tehdidi perçinler.

Devlet erkânının varlığını, yapısını, siyasasını, aldığı politik kararları, ideolojik alt yapısını ve siyasi figürlerini, tarihini ve icraatlarını masaya yatırmaya yeltendiğimizde, soruşturmalar, para ve hapis cezaları, Hrant Dink gibi delikli papuclarla hunharca öldürülme tehlikesi devreye girer. Tıkır tıkır işleyen bu çark bireye, neyin sistemle uyumlu neyin sistem dışı olduğunu bellemek gayesiyle tepeden tırnağa örgütlenmiştir. Bütün bu kaygı, korku ve lanetlenme endişesi yaratan zaptırap aygıtları, bireye, merkeza kuvvetlere uyumlu bir doku kazandırmak içindir. En başından beri, günah, yasak ve yasalarla çevrilen birey; laneti ve aforozu, baskıyı ve hapis yatmayı göze alamıyorsa durmadan ürettiği otosansürle kendini sistemin huzuruna sunar. Otosansür; farklılığı, devinimi, niteliksel değişimi, yaratımı ve merakı köreltip öldürür. Oluşan karakter ve düşünce sistematiğinin özgün özelliği pek kalmaz. Teşbihate hata olmaz, fabrika imalatı metalara döndürür insan. İnsanın bu nesnelmesi paradoks bir şekilde çarışmalar döndürür. Düşünsel bir agorafobiye hapsolür birey.

Ama tarihin tekeri bu tek yanlı şeritte sürgitleniyor. Tik tak kurmalı saat değildir hayat. Bütün kural, ilke, günah, yasak ve yasalardan daha güçlü, devingen ve dönüştürücü. Üretici güçlerdeki gelişimin belli bir evresinde, yeni bir üretim tarzı basitten karmaşığa yol

alarak oluşur. Marx'ın da belirttiği üzere, nihai olarak "ekonomik temelde meydana gelen değişime az ya da çok hızlı bir şekilde bütün muazzam üst yapıyı sarınsıya uğrattır."

Toplumun gözenerlerinde pıtrak misali yeni fikirler boy atar. Eskiye ait ne varsa, miadı dolmuş olan ve tedavülenden kaldırılmaya muhtaç ne varsa onlarla amansız bir savaşıma girilir. Bu, insanın otosansürünü parçalaması, kağıtından çıkması manasına gelir. Bireyin kendisiyle ve aileyle, bireyin toplumun geri özellikleriyle ve bireyin devletle çatışması özgürlük alanında yeni bir toplumsal harekete, siyasal/sosyal niteliksel değişim kulvarına girer. Düşünceyi ifade özgürlüğü de, özgürlük sorunlarının evrelerine göre, biçim ve içerik kazanır.

Çelişkilerin derinleştiği bu evrelerde, sert ve amansız mücadelelerle motiflenir. Tarihin hiçbir evresinde kazanımlar bu evrelerden geçmeden özgürlüklerini almamış ve genişletilememişlerdir. Düşüncelerin özgürce ifade edilmesine de ancak bu kulvarda yürüyerek olur. İstense de istenmese de tarihin zorunluluğu yasası mührünü basar.

Böylesi evrelerde Necip Mahfuz'un vurguladığı gibi; "Eğer bir yazar, toplumunun, kanunlarının ya da inançlarının artık geçerli olmadığını düşünürse konuşması kaçınılmazdır. Bu, resmi ideolojiyi/görüşü yansıtır. Ama bu açık sözlülüğün bedelini ödemeye hazır olmalıdır. Eğer bedel ödemeyi istemiyorsa sessizce kalmayı tercih edebilir." Gerçeğin secde edip hürmet duyduğundan, susmanın onaylamak olduğunu müh kişi kazımışım aklıma. Julius Fuçik'in betimlediği gibi "gerçeğin düşüncesi hazır olda duramaz"; avazı yettiği kadar haykırır!

Bu haykırmanın bedeli de, amansız soruşturmalar, üç ömür çalışsak da asla ödeyemeyeceğimiz para cezaları, sürgünler ve hapisliklerdir. Kim ne derse desin haklı bir davadan zindana tıklan insan özgürlüğe daha yakındır. Hür düşünceli bir gazeteci ve yazar olmanın rüşti, Türk yargısının gedikli İsmail Beşikçi hoca gibi, mahkemelerin ve kodesin yolunu arşınlamazda bağlıdır. Tesirli kelimeler ve eserler, kudretli karşı koşulların bağrından çıkmıştır.

Elbette düşünceyi ifade özgürlüğü bunlarla sınırlı değil. Paranın metalik sesiyle kalemimizi oynatanlar, sırtını iktidara ve medya tekellerine dayayanlar, zulmükârın diliyle yazanlar, dinsel dogmalarla kani olup başka hakikat tanımayanlar, dogmatik siyasal görüşlerin bataklığına saplanıp bir kez bile olsun öğretilisinden şüphe duyup eleştirmeyenler, katı/fetişçi aidiyetlerle örülen bilinç ve resmi ideoloji mitini bayrak yapanlar; düşünceyi ifade özgürlüğünde harsarlı olup özgürce düşünebilirler, konuşup yazamazlar.

Gazeteci, editör/yayıncı, yazar kimliklerim bulunsada, öncelikle sosyalist bir aktivistim. Diğer üç kimliğime yön veren sosyalist kimliğimdir. Ezilenlerin safında, onlarla aynı sofradayım. Ahval bu olsa da, devrim-demokrasi bileşmelerinden oluşan sosyalist hareketin, dü-

şünceyi ifade özgürlüğüyle sınayı pek pürüzsüz değil. Ciddi handikaplar ihtiva etmekte.

İstisnalar ve yeni de olsa eleştirel sorgulamalar getirenleri dışta tutarsak, çoğunluk; dialektik materyalist felsefeyi feyz aldığını, Marksizm'in tamamlanmış bir retorik olmadığını, fizikte ve toplumsal alandaki her değişimle gelişip sıçramalı bir nitelik kazanacağını dile getirirler de; sosyalizmi dinsel bir dogmaya indirerek resmi ideoloji yazarıdır. Bu resmi ideoloji eğilmez, bükülmez ve tartışılmaz halini alır.

Doğa ve toplum (dolayısıyla düşünce), hep gelişme halindedir. Felsefi bağlamda da, her gelişme uzlaşmaz olup, devinimin ve gelişmenin dinamosudur. Bu hakikate rağmen, çoğunluğun sosyalizm tahayyülü çelişmesiz (sınıf ve ideolojik yansılar) sosyalist parti olgusu yekparedir/monolitikdir.

Ara toplum olan sosyalizm çelişmesiz değildir. İlkesi, "herkes emeğine, herkes yeteneğine göre", emek ve yetenek farklılıklarına taşıdığından, uzlaşır karşıtlık kategorisinde bulunsada da, gelişmedir. Her gelişmenin, sosyal ve siyasal alt yapısı vardır.

Sosyalist parti, sosyalizm özgülünde kurulup komünizmle söntülenecektir. Parti, sınıflı toplumların bağrında kurulduğundan, farklı sınıfların ve toplumsal tabakaların yansımalarını ihtiva eder. Niyet değil, toplumsal zorunlulukta bu. Bu yansılar partinin, homojen olmayıp heterojen olduğunu gösterir. Fakat çoğunluğun parti algısı homojen olduğundan, egemen fikir yukardan aşağıya dikte edilir. Dikteye tâbi olmayan ya da eğitimle ikna olmayanlar, ya fiili tasfiyeye ya da fiili ayrılığa zorlanır. Böylelikle farklı fikirleri tahammül edilemez, çoğunluğun sultası uyanırlar. Bu, resmi ideolojiyi/görüşü yansıtır ki, bugün ve yarın sosyalist demokraside, resmi görüş dışındakilerin düşüncelerinin ifadelerini özgürlüğü nasıl teminat altına alınacak sorununu yeniden güncel kılyor.

Aynı olgu sosyalist basın için de geçerli. Gazete ve dergilerde, resmi görüş dışında farklı/muhalif bir fikir bulunmaz. Tek sesli bu yayıncılık, Rosa'nın "özgürlük ötekini özgürlüğüdür" sözleriyle betimlediği ilkeyi dışlamakta, azınlığın eleştiri ve ifade özgürlüğü içe yöneltilerek kadükleştirilmektedir.

Son sözü Rosa Luxemburg'a vererek bitirelim: "Genel seçimler ve sınırsız basın ve toplantı özgürlüğü, özgür fikir mücadelesi olmadığı sürece, hiçbir kamu kuruluşu varlığını koruyamaz, yalnız bürokrasinin etkin öge olduğu bir görünüm ortaya çıkar. Toplumun yavaş yavaş sesi soluğu kesilirken, bitmez bitmezken bir gücü ve engin tecrübesi olan beş on parti lideri yönetir ve egemenlik kurarlar. Gerçekte bu liderler arasında sivilizm, ancak birkaç kişinin kafası yönetimi yürütür, işçi sınıfının seçkinleri liderlerin konuşmalarını alkışlayıp alınan kararları obyektiflikle onaylamak üzere zaman zaman toplantılara çağılır; buysa, temelde bir klik yönetimi, bir diktatörlük, ama proletaryanın olmadığı kesin bir diktatörlüktür, yalnız bir avuç politikacıların diktatörlüğü, yani burjuva anlamında bir diktatörlük."

Sonun sonunu da Mao'ya bırakalım: "Hangisi daha iyi; tek parti mi yoksa çok parti mi? Şu anda gördüğümüz gibi belki de çok partinin olması daha iyi. Bu, geçmiş için olduğu kadar gelecek için de doğru olabilir, uzun vadedi bir arada yaşama ve karşılıklı denetim anlamına gelir."

Miklat ALĞÜL

Kürkçüler F Tipi Cezaevi
B-61 Koğuşu
ADANA

Trajik dönemin şifresi: T ve F tipi örgütlenme

Atatürk yolu için.
Cumhuriyet için.
Tam Bağımsız
Türkiye için
Yürüyüşümüzü beyinledir.

İnsan sosyal bir varlık olmasının yanında, ölümlüdür de. Hayallerimiz, korkularımız, özlemlerimiz ve ideallerimiz de insanın sosyal bir varlığından, bertaraf edilmeden, bertaraf edilmeden, bertaraf edilmeden büyük çoğunluğumuz yanlış kulvara savrulup, her tarafı ebridirliğiyle mahvettik.

Yüzde 50 ile, zilgüla, alkışla, bireysel çıkarlar uğruna T tipi bir yanlış taşıdık yaşamın merkezine. Toplumsal kolektif yaşamın inancı olan ve içinde enternasyonalizmi, antiemperyalizmi barındıran İslami F Tipine emanet ettik.

Sonuç; Muhammetsiz İslam, yoksulluk, bol bol kilise açılımı, İsrail ve ABD çıkarları doğrultusunda bölünme anayasası çalışması, tutuklamalar, gelecekleğin gaspı...

Bertaraf edilmeyen Türk'ü, Kürt'ü, Alevi'si, Sünni'siyle birlikte ve eşit şartlarda yaşayan, vatansever tam bağımsız Türkiye'yi hayal ediyorum. Hasım cephenin olmadığı, politik çalışmaların küresel kararlık güçlerini çıkarları için değil, Kürt ulusunun / milletinin ve vatanının çıkarları için yapıldığını hayal ediyorum.

Haksız, kompleks, iftirasız yaşamı, haksız tutuklamaların olmadığı, kahvede tavla oynarken üç kişinin örgütten tutuklanmadığı, cezaevlerinin boşaldığı, mutlu bir resmi hayal ediyorum. Cumhuriyetin savcılarını, Cumhuriyetin hâkimlerini ve bağımsız yargıyı hayal ediyorum.

Ne yazık ki hayalle kalıyorum. Hayal âleminde uyandırdığım dehşete düşüyorum. Karşı devrimin azgın ilerleyişiyle ürküyorum. Cezaevindeki hücremde birşey yapamamanın ruh ha-

liyle kendi kendimi yiyorum.

Ben, F tipindeyim. Bedenim tutsak, ruhum asla. F tipi cezaevi, Adana Kürkçüler köyünde. Etrafım beton duvarlarla çevrili. Demir parmaklıklar ve süper NATO telleri...

F tipinin ruhudur esaret ve tutsaklık. Beton duvarlarıyla, süper NATO jiletli telleriyle, yaşamın vurulmasının yanında, bilgi yönetenlerin yörelerinin nasıl nasırlaşmışın resmidir de.

Her şeyimizi tüketiyorlar. Hayallerimizi, onurumuzu, insanlığımızı... Her şeyimizi sansürlüyorlar. Dönem, bizim dönemimiz diyorlar. Emek, namus, vatan da neymiş ki? Pasifik ötesindeki efendilerine şirin görünmek ve küresel tefeci kapitalizmin çıkarları için gözlerini karartmışlardır. Vatandaşın yüreğine hançeri saplıyorlar. T tipi, özel tip mahpus damlarına vatanseverleri, devrimcileri, aydınları, gazetecileri, komutanları, Kemalistleri, Kürt'ü, Türk'ü, mazlumları doldurdular.

Hukuksuzlukları ölümler üretiyor, kan damlatıyor, gözyaşları döktürüyor.

Kürkçüler köylülerinin evlerinin bacalarında umutlar tütmekte. Tüten bu umutlardan korkuyorlar. Korkunun ecele faydası yok.

Usta şair Enver Gökçe'nin dediği gibi:

Her şeyin bir vakti var / Döllemenin ve ölmenin / Dikmenin vakti var / Ve sökmünün / Öldürmenin ve şifanın / Yıkmanın vakti var / Ağlamanın vakti var / Ve gülmenin.

BUNA KARGALAR BİLE GÜLER

Başbakan Tayyip Erdoğan, Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad'a kürsüde tutuklamalara ilgili eleştiriler yapıyor. Beşar Esad'ın cezaevlerini kendisine muhalif olan insanlarla doldurduğundan dem vurmakta. Suriye halkı için üzülmekte.

Ama ne yazık ki Suriye halkına üzülen Başbakan, gözündeki mertegi gömmekete ısrar etmekte. Bu ne perhiz ne lahana? :))

Türkiye'ye yüzümüzü çevirelim; Balyoz davasında 367 sanığın 247'si tutuklu. Milli devletin (şu an bitiriliyor) ordusunun generallerinin dörtlü birisi Hasdal'da tutuklu. Islak imza, internet andıcı, Poyrazköy, amirallere suikast, Odatv (Sayın Kozinoğlu'nun şüpheli ölümüyle bir kişi eksildi). Devrimci Karargah örgütü davalarının büyük çoğunluğu Hasdal ve Silivri mahpusluğunda; birinci, ikinci Ergenekon tertibi davasında vatansever Silivri mahpusluğunda tutuklular. Şike soruşturmasında Türkiye'nin güzide kulüp yöneticileri tutuklu.

İşçi Partisi, Ulusal Kanal ve Aydınlik gazetesi yapılan operasyonda siyasetçiler ve gazeteciler tutuklu.

Türkiye'de demokratik hak mücadelesi yürüten 500 öğrenci, mevcut hükümetle muhalif olduğundan ve eylemlerinden dolayı tutuklu. Hidroelektrik santraline karşı çıkan çevreciler tutuklu. Vatansever gazeteci olarak görev yapan sosyalist, Kürt, Türk, Kemalist 70'ten fazla gazeteci terçih ve iftiralarla tutuklu. KCK davasında 3 bin 868 kişi tutuklu. AKP'nin 2002 yılında iktidara gelmesiyle 25 bin olan cezaevlerindeki tutuklu sayısında patlama olmuştu. Şu an cezaevlerindeki tutuklu sayısı 70 bini aşmıştır. Hiçbir demokratik hukuk devletinde olmayan, sadece faşist diktatörlerle yönetilen devletlerde görülen, tutuklu sayısının hükümlü sayısının çok üstüne olma durumu Türkiye'de şu an yaşanmaktadır, gerçekleşmiştir.

Muhalif olanlara bir şekilde soluğu cezaevlerinde aldırırken, MİT mensubu Kaşif Kozinoğlu'nun şüpheli ölümü de, cezaevlerinin bir ölüm kampına dönüştüğünün somut kanıtı olarak tarihe not düşmekte. Her an yeni ölümlere hazır olmak lazım. Fakat ne hikmetse mevcut hükümetle muhalif düşünönenleri acımasız ve sudan sebeplerle, suni delillerle tutuklayan yargı, Deniz Feneri talanında (yağmasında), Hizbullah

terör örgütünden neredeyse yönetici, lider kadrosunun yüzde 80'ini salıverdi.

TEK PARTİ YARGISI: ÖGM (ÖYM)

Türkiye'de referandum sonrası yargı; tek parti yargısına döndü. DGM'lerin yerini Alan Özel Yetkili Mahkemeler; toplumu, iktidar partisi lehine döndüren bir toplum mühendisliğine döndü. Bunun kozmik kodunu "T" ve "F" tipi örgütlenmelerde bulabiliriz. Bu yargıdaki yapılan madde dolay toplumu bir korku havası kapladı. Yargı bizi tutuklar diye üç kişi kahvede tavla oynamaz oldu. Özel Yetkili Mahkemeler, bir "partinin güvenliği mahkemesi" haline geldi / dönüştürüldü.

DÜŞMAN VATANIN BAĞRINA HANÇERİNİ DAYAMIŞ

Bana yönelik terçip ve kompo yapılmadan önce Mersin İli'nde yaşıyordum. Mersinli bir gazeteci dim. Mersin'de vatansever bir gazeteci olmak çok zordur. Çünkü Mersin yabancı istihbarat servislerinin bir laboratuvarı gibidir. Küresel tefeci kapitalizmin iştahını kabartan il.

Petrol dolmuş tesisleri bu ildir. Ortadoğu'daki bir ülkeye saldırdı da tesisler askeri lojistik anlamda bir değerdir.

Mersin, serbest bölgesi ve limanı ile BOP projesi içinde Ortadoğu'nun kapısı olarak algılandı. Kıbrıs'ın tam karşısındadır. Yunanistan katabanlığı önünde. Sıcak sulara ulaşmanın anahtarı, Ortadoğu coğrafyasına göre Mersin'dir. Bu nedenle Ortadoğu'nun kaynaklarını sömürmek isteyen küresel kararlık güçlerin, istihbarat servislerinin cirit attığı bir kent. Bu yüzden bana göre, ihanete varan birçok faaliyet bu kentte yaşanmıştır.

Örneğin; AB'nin diplomatik casusu Karen Fogg, 1996 yılında Mersin'de fink atıyor, kentten Cumhuriyet dokusunu silme gayreti gösteriyordu. Nevruz etkinliği bahanesiyle Amerika'nın

Adana Konsolosluğu Mersin'i mesken tutmuş, kent yerel yayın yapan yönetici konumundaki bazı gazetecilerle gizli görüşmelerle dostluklar kurulmuştu.

2003 yılında Güney Kore'nin uluslararası misyonerlik faaliyetlerinde bulunan Dağlıs gemisi Mersin'e demir attı. Ardından Güney Koreli misyonerler aracılığıyla özellikle yoksul Kürt gençleri imkânlarla Hristiyanlaştırıldı. Daha doğrusu Protestanlaştırıldı. Bu gençlerin evleri kiliselere dönüştürüldü. Ayınlar yapıldı. Protestanlaştırılan bu gençler adına turizm şirketleri kuruldu. Bu şirketler yabancı istihbarat servislerinin mekânı oldu. İkinci Cumhuriyetçiler, Mersinli gazetecilerin bir bölümü alıp, ilk faaliyetlerine Mersin'de başladılar.

Mersin'in bir gazeteci cemiyeti bir Alman vakıfıyla mesleki çalışma yaptı. Çalışmaya katılan yerel gazetecilere belge verildi. Soruşturma konferans ve atölye çalışmalarına bu kentte başladı.

Bayrak yakma provokasyonu bu kentte yaşandı. Yobaz zihniyet, Mersin'de kız ve erkek öğrencinin arasında 45 cm mesafe koydu.

Hizbullah'ın vahşi katliamları bu kentte yaşandı. Mersin, Türkiye'nin kalbidir. Bu kentte düşen ufak bir kıvılcım, tüm Türkiye'yi yakar.

Bu bilinçle gazetecilik yaptım. Yazılar yazdım. Çağrıldığım televizyon ve radyo programlarında konuşum. Konferanslarda, panellerde bu konuyu anlattım. Bizi bekleyen tehlikeleri açıkladım.

Bu çalışmalarım, açıklamalarım, konuşmalarım ve yazılarımın dolay, gladyonun, yabancı istihbarat servislerinin ve bunların yerli işbirlikçilerinin hedefi oldum. Silahlı saldırıya uğradım. Kaçırılmaya kalkışıldım. Tehditler aldım.

Yılmadım. Vatansever yolumdan döndüm. Mustafa Kemal Atatürk'ün ideallerine ölümüne bağlıyım. Gladyonun-mafyanın ortaklaşa bana yaptıkları zulüm bu nedenle.

Her türlü diktatörlüğe karşı legal yollardan demokratik direnişimizi gösterelim. Sokak sokak yürüelim. Baskıya, zulme, kanunsuzluğa karşı haykuralım. Bilmeyen bilgi sahibi yapalım. Uyanıyı uyandıralım. Tıpkı Mustafa Kemal'in direnci gibi. Herkes çağrıda bulunalım. Gençliğe Hitabe ve Bursa Nutku gibi! Daha çok demokras, eşitlikçi hukuk, insanca yaşam adına!

TMY ve Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemelerine dur demek için!..

Yıllar önceydi... Oğlum sekiz yaşındaydı... Atılım gazetesinde oğlum Aktaş ve akranları için "Çocuk Köşesi" adıyla küçük bir yer açmışlardı o zamanlar. Ako da kendince bir şeyler yazıyordu o köşede.

Her on yılda bir devlet, gazetenin Yayın Yönetmeni olan İbrahim (Çiçek)'i tutukladığı için Akocan da çok erken tanışmıştı hapisanelerde.

Yine böyle bir süreçten geçiyordu çekirdek ailemiz... Ve nedense o günlerde Aktaş gazete yazmayı bırakmıştı.

Önce yazmamasına gerekçe olarak derslerini göstermişti. Üzerine gidip, yazması için ısrarını sürdürdüğümde ise, çocuk akıyla öyle bir yanıt vermişti ki, şaşırıp kalmıştım!..

Oğlumun "Gazeteye yazayım da, beni de babam gibi tutuklasınlar mı?" sözlerini, o yaştaki bir çocuğun anlayacağı dilden açıklamak bana zor gelse de, o çoktan kararını vermişti!

Küçük bir çocuğun gözünde bu ülkede gazetecilik yapmanın çok tehlikeli olduğu geçiğini silmem gerekiyordu elbette.

Akocan'ın kafasını karıştırmak yerine "Çocuk Köşesi"ne yazmamasını kabullemek daha doğru gelmişti bana.

Oğlum ise, çok temel sorularına kendince yanıt bulamasa da, yaşadıklarımızdan yola çıkarak, bir doğruya ulaşmıştı.

Bu ülkede gerçekleri söyleyen ve yazanların yolu tıpkı baba ve annesi gibi sık sık işkenceli gözaltılardan ve sorgusuz sualsiz, hiçbir maddi kanıtı dayanmadan yıllarca hapis yatmaktan geçiyordu.

Öğretmeninini istediği otobiyografide, babasına dair kurduğu cümlelerde:

Füsun ERDOĞAN

Kandıra 2 No'lu T Tipi Kapalı Cezaevi D-6 Koşuğu KOCAELİ

Onu çok sevdiğini ama hapistede olduğunu... Ancak, babasının hırsız ya da katil olmadığını... Sadece insanların mutlu yaşamasını isteyen ve bunu için çalışan bir gazeteci olduğunu... Babasının insanlar için güzel şeyler yapmasına rağmen neden cezaevine konulduğunu anlayamadığını yazmıştı.

1990'lı yıllarda, küçük bir çocuğun gözünde bile (çocuk akıyla özgür basında çalışmak ile bir medya tekelinde çalışmak arasındaki büyük farkı çözemediği olsa da) bu ülkede gazetecilik yapmanın her zaman çok meşakkatli bir iş olduğu gerçeğinin altını çizmek istedim bu anımla...

Çocuklar o yaşlarda genellikle büyüdüklerinde anne ya da babalarının mesleğini tercih ettiklerini söylerler ya!

Akocan'ın yaşadığı kaybetme korkusu da, gözünü öyle korkutmuştu ki!

Benim ve babasının güzel şeyler yaptığımızı söylese de; ayrılıklar, gözaltı, hapisane gerçeğinden yola çıkarak, büyüyünce gazeteci olmayacağını o günlerde ilan etmişti!..

1990'lı yılların sansür-sürgün (SS) kararnameleleri o yıllarda özgür basını hedef tahtasına oturtmuştu.

Gazeteler, kitaplar, dergiler koyu bir sansüre tâbi tutulmuştu. Bu saldırdan matbaalar da nasibini almıştı.

Yazışlıları müdürleri, haberi yapan muhabirler, köşe yazarları onlarca, hatta yüzlerce yıla varan hapis cezalarıyla...

Gazete, dergi, yayınevi sahipleri milyarlarca liraya varan para cezalarıyla...

Onlarca gazeteci faili belli cinayetlerde katledilerek yıldırılmaya çalışıldı!..

Her sayısına toplatma çıkarılan sosyalist basının bürolarındaki ya-

ınlarla el koymakla kalmayıp... Basın bürosu polisleri erinmeden merkezi yerlerdeki gazete bayilerini ve kitapçıları dolaşarak toplatma kararı olan yayınlara el koyup emniyete götürüyorlardı.

1990'ların ikinci yarısından itibaren, muhalif radyo ve yerel televizyonlara üst üste aylarca, yıllarca kapatma cezası verip; bir de sahip, yayın yönetmeni ve programcıları DGM'ye şikayet ediyordu RTÜK!..

Yine de bu koyu sansür ve hapis cezalarına rağmen, o yıllarda muhalif, özgür basın çalışan gazeteciler olarak böylesine kitlesel bir kıyım uğramamıştık!

Her ne kadar hükümetin başı ve bakanları, Cumhurbaşkanı tutuklu gazeteciler sorununda cümle kurmak zorunda kaldıklarında...

Bizleri "terörist", "terör örgütü mensubu" ilan etmekte hiçbir sakınca görmeyip, gerçekleri inkar edip, katletmeye çalışsalar da!..

Bizzat devlet terörüne uğrayan gazeteciler olarak; ucube, faşist Terörle Mücadele Yasaları sayesinde hapisanelerde çoğalmaya devam etsek de; başımız dimdik gerçekleri söylemeye ve yazmaya devam ettik / edeceğiz!..

Burada esas mesele 2006 yılından beri yürürlüğe koydukları TMY ile bir gazeteci kıyımının AKP Hükümetince hayata geçiriliyor olmasıdır.

Bu kıyımı iki biçimde gerçekleştiriyorlar:

Özgür basına ve çalışanlarına yönelik saldırı malum!

En kötüsü de AKP Hükümetine ve Erdoğan'a yönelik en küçük eleştiri yöneltenlerin bile tepesinde TMY'yi sallayarak daha beter bir kıyım gerçekleştiriyor olmalarıdır!..

Yani tam bir kişisizleştirme, yandaştan öte onursuz, yalaka bir basın ve gazeteci tipi yaratıyorlar!..

Tutsaklığımın 6. yılındayım... Ve benim gibi onlarca meslektaşım aynı durumda.

Daha bu sabah saat 05.30'da AKP Hükümeti'nin DGM'lerden bozma özel yetkili ağır ceza mahkemeleri

bir rekora imza attılar...

Tam 35 arkadaşımız tutuklandı!..

Özgür Gündem, DIHA başta olmak üzere, BirGün çalışanı ve Kürt medyasına haber yapan muhabirlerin, gazetecilerin, köşe yazarlarının aylarca, belki de yıllarca sürecekt tutuklukları başladı!..

Haftalarca önce, yine bir KCK operasyonu adı altında yaptıkları gözaltı ve tutuklama saldırısına binaen Bianet'te "Şimdi sıra herkes-te!" diye yazmıştım.

Sahiden sözün hükmünü yitirdiği bir süreçten geçiyoruz...

Gazetecilere Özgürlük Platformu ve platform bileşeni gazeteci meslek örgütleri ile sosyalist basın başta olmak üzere...

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD)'nin TMY ve özel yetkili ağır ceza mahkemelerinin kaldırılması için başlattığı kampanyayı sahiplenerek büyütmenin, tek yürek, tek ses olmanın, sokağın dilini konuşmanın zamanı çoktan geldi!.. Hatta geçti bile!..

Bunun için; bütün ilerici, demokrat, yurtsever, sosyalist parti ve örgütleri, meslek odaları, kitle örgütleri, sendika, konfederasyon ve platformları bu kampanyayı sahiplenerek, büyütme çağırıyoruz.

Ancak böyle bir kampanya ile bu topyekün saldırıya dur diyebiliriz... TMY ve özel yetkili ağır ceza mahkemelerini tarihin çöp sepetine fırlatıp atabiliriz!..

Aksi takdirde, Alman Papaz Martin Niemöller'in; "Naziler komünistleri götürdüklerinde sustum. Çünkü ben komünist değilim. Sendikacıları götürdüklerinde sustum. Ben sendikacı da değilim. Sosyalistleri içeri aldıklarında sesi çıkmadım. Ben sosyalist değilim. Yahudileri tutukladıklarında sustum. Çünkü ben Yahudi değilim. Beni götürdüklerinde, geride artık karşı çıkabilecek kimseler kalmamıştı" sözlerini sık sık tekrar etmek zorunda kalacağımızı hatırlatmama gerek var mı?!

(24 Aralık 2011)

SUZAN ZENGİN'İN ANISINA

Sevgili Suzan, (*)

Günlerden Cumartesi... Hazan mevsiminin tam ortasında, Ekim'in 15'indeyiz.

Dışarıda griye kesmiş, asık suratlı, soğuk bir hava hüküm sürüyor. Bense her zamanki gibi pencerenin önünde, masamdayım...

Betonun o keskin soğuğu ayak parmaklarımdan dizlerime doğru ilerlerken; hüznü yüklü bu sonbahar gününde, bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun şarkısını dinliyorum.

Beynimin kıvrımlarında dolaşıyorsun. Gazetede fotoğrafın canlanıyor gözümde. Öfke dolu yüreğimin sıklıkla yumruk gibi, isyan ediyor göğüşüne.

Yağmurun betona çarparken çıkardığı ses, bir çığlık gibi kulaklarımı dolduruyor.

Bu haksız, bu erken gidişe doğanın isyanı da bu olsa gerek diyorum kendi kendime.

Radyodan tahliye haberini dinlediğimde çok seviniştim. Sevdiklerimin yanında olacaktın artık. Sevgileriyle seni sarıp sarımsalacaklardı. Sağlığına kavuşman için hep yanında olacaktın.

Her hastaneyeye gidişinde, bir dizi eziyeti çekmeyecektin.

Muayene sırasında ısrarla içeride kalmak isteyen askerler olmayacaktı. Hastane yolunda ringin o havası, pis kokusunu solumak zorunda kalmayacaktın.

Tutsaklığın karşısına çıkardığı sorunlardan uzak olacaktın.

Bütün bunları düşünüp tahliye ne sevinirken; bilemezdim (bilemezdim) bu tahliyenin seni sevdiklerimin yanında ölüme göndermek olduğunu...

İki yıla varan tutsaklığın boyunca sağlık sorunlarının iyice arttırdığından haberdardım. Ama emin ol, bu kadarını, ölümün o soğuk yüzünü yanına bile yaklaştırmadım hiç!

Basından takip ediyordum seni. Katıldığın her etkinliğin ardında bıraktığın hasta tutsakların sesi olmaya çalıştın hep!

Kendini "şanlı" sayıyordun belki. Biz de öyle düşünmüştük senden yana.

Meğer hepimiz yanılmışız. Kalbinin artık son sınırına geldiğini anlayamamışız.

Gidişini Perşembe sabahı (13 Ekim) duruşmada öğrendim.

Avukat Gülizar Tuncer savunmasında yargı sistemindeki adalsızlığa ve keyfiliğe dair örnekler veriyordu. Söz senin yargulandığın dosyaya da geldi.

O anda sevdiğim akşam yaşamını yitirdiğini söyledi.

İnanamadım! İnanmak istemedim! Aklimin ve yüreğimin isyanı-

na eşlik eden gözyaşlarına "dur" demek içimden gelmedi.

Bilirsin böyle yerlerde, an'larda her zaman ağlamak gerektiği söylenir, telkin edilir.

Ne yazık ki, böyle bir kültür de yaratılmış.

Ama oldum olası, hiç sevmedim bu anlayışı.

Ağız dolusu gülmek, şen kahkahalar atmak ne kadar insanıyise, normale... Acılar karşısında isyana duran aklımın ve yüreğimize gözyaşlarımızın eşlik etmesi de o kadar insanı ve normal...

O sebepten, türkülerimize, şiirlerimize işlenmiş "ölen ölü kalan sağlar bizimdir" söylemini de hiç benimsemedim. İnsanı nesneleştirildiğine inandım bu bakış açısının.

Bu nedenle acılarımızı da, sevinçlerimizi de özgürce yaşamamız gerektiğine inandım. Ve öyle yaşadım, öyle yaşamaya gayret ediyordum.

Sevgili Suzan; bilirsin bu ülke yargılı ve yargısız infazlar cennetidir. Sana yaşıtların ve bu erken gidişin de yargı yoluyla işlenmiş bir cinayet olarak tarihe geçecek.

Ve sen güzel kadın... Kadın yoldaşlarımızın, dostlarımızın omuzlarında sonsuzluğa uğurlanırken... Ardında bıraktıklarınla gelecek düşlerimizde hep yaşayacaksınız...

Hoşçakal Sevgili Suzan!..

(15 Ekim 2011, Füsun Erdoğan, Kandıra 2 No'lu T Tipi Cezaevi)

(*) Özgür Gelecek ve Partizan dergilerinin Kartal muhabiri, gazeteci ve çevirmen arkadaşımız Suzan Zengin 28 Ağustos 2009'da, İstanbul Terörle Mücadele Şubesi ekiplerince evine yapılan baskınla gözaltına alınmış ve TMY kapsamında bir dosyaya monte edilerek, iki yıla yakın bir süre tutuklu kalmıştı. Bu süreçte var olan sağlık sorunlarının artmasını dikkate almayan 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nce, 14 Haziran 2011'de tahliye edildi. Eylül sonunda geçirdiği açık kalp ameliyatından sonra bir daha uyanmadı Sevgili Suzan... Onu 12 Ekim akşamı kaybettik. Tutuklu Gazete'nin 1. sayısında Suzan da yazmıştı. Yeni tahliye olmuş bu meslektaşımız olarak Suzan'ın gidişini öğrendiğimde yazmıştım bu mektubu... İstedim ki, ikinci sayıda Suzan da olsun...

Hepimiz 'terörist gazeteci' olmalıyız

Sincan hapisanesi hücrelerinden selam ve sevgilerimi gönderiyorum.

İlk TUTUKLU GAZETE tecrübesi ile ilgili sizleri tebrik ediyorum. İkinci sayısına da katkıda bulunmak istedim.

Gazeteciler tutuklu... Ve sayıları her geçen gün artıyor... Ülkemizi dikensiz gül bahçesi gibi görmek isteyenler yeni hapisaneler inşa ederken bizim hiç de masum olmadığımızı fetva ediyorlar... Bombalarla, silahlarla, illegal örgütlerle ilişkiymişiz!..

Çok sık duyuyorum bu sözleri değil mi? Van'da ölüm kalım savaşı veren, açıklka boğuşan halk, ölümlere-acılarına tepki gösterdi diye terörist ilan edildi. Gaz bombalarıyla, coplarla "gerken yapıldı", "bizi eleştirirsiniz ha..." dendi!

11 ay sonra neyle suçlandığımızı ancak öğrenebildik. Yeni belli olan iddianamede diyor ki...

TEKEL işçilerinin eylemine katıldı. Suç! Parasız eğitim isteyen öğrencilerin eylemine katıldı. Suç!

Sendikalaştığı için işinden atılan Türkân Albayrak'ın dayanışma eylemine katıldı. Suç! Demokratik hak talebinde bulunmak suç... Kaldı ki, ben bu eylemlere gazeteci olarak katıldım. Haberleştirdim. İşte, o zaman daha büyük suç! Doğruyu yazmak, sorgulamak "terör eylemi yapmak" olarak gösteriliyor.

Gazeteciler terörist, işçi terörist, köylü terörist, öğrenci terörist... Uzayıp gidiyor. Karşı mı çıktın, ezilenin-mazlumun yanında mı yer aldın? Mesleğin ne olursa olsun hedefe konulursun!.. Ya bizdensin ya da...

İşten kovmalar, tehditler, tutuklamalarla; sorgulayan, gerçeği arayan ve bulduğu gerçeği halka ulaştırmaya bir onur sorunu olarak bakan gazeteciler "yeniden eğitilmeli" isteniyor.

Öyle ya, Tayyip Erdoğan'ın şovlarını alkışlamalı gazeteci, Ortadoğu'da sefere çıkan "dünya lideri"ne övgüler yağdırmalı. Ya da memleketle demokrasi geliyor, bütün çeteler tasfiye ediliyor diye alkış tutmalı. Her gün Kürt halkını hedef göstermeli. "Teröristler" in tutuklanmasını haklı göstermeli.

Sincan 1 No'lu F Tipi Cezaevi B2-3-57 Koşuğu ANKARA

Irak'ta, Afganistan'da, Libya'da bombalardan önce yalan haberler yağdırıldı halkların üzerine. Gazeteci psikolojik savaşın bir neferi olmalı!

Efendide olur da, uşaklarında olmaz mı? Ne de olsa AB'den, ABD'den ithal ettikleri "ileri demokrasi"leri var.

"İleri demokrasi"nin kurmayından brifing almaya gider medya patronları... Sonra başlıklar; "Obama'nın Tayyip Erdoğan'ı yılda bilmem kaç kez telefonla aradığına" dair dev puntolar süsler!

Oysa ki; bu ülkenin tarihinde Hasan Tahsinler'den Sabahattin Aliler'e, Rıfat Ilgazlar'dan, Engin Çeberler'e uzanan bir basın geleneği de var. Ve dayatılan bu iki gelenekten birini seçmektir.

Kuşkusuz gazete patronlarıyla basın emekçilerini bir tutmuyoruz. Ancak "patronunun sesi" gazetecilik mi, halkın sesi gazetecilik mi çatışması bir gerçektir.

Van'da on binlerce insan bilinçli olarak sürgün edilirken, Dersim operasyonlarla, barajlarla boğaltılmaya çalışılırken iktidarın "Dersim Özrü"nü sorgusuz sualsiz tarihsel akış olarak değerlendiren yazarlarımız var ki, iktidarın başka bir saldırısında hedef olmaları da mümkün!..

Tarihsel olarak şekillenen vicdan kriterlerinin, gerçeklere sadık kalmak ve halka doğruları ulaştırmanın sorumluluğunun yerini; "akreditasyon" kriterleri ve patrona olan sorumluluklar almışsa oturup kara kara düşünülmesi.

'Yeni rejim' gazeteciliği

KAMU MESLEĞİ OLARAK GAZETECİLİK

Barış TERKOĞLU

Silivri 1 No'lu L Tipi
Cezaevi
F-12 Koşuşu İSTANBUL

Elinizde tuttuğunuz gazete Türkiye'de basın özgürlüğünün halini gösteren tarihi bir örnek. Hapishanedeki gazetecilerin sayısı birkaç gazete çıkarabilecek kadar çok. Buna rağmen hükümet üyeleri gazetecilik faaliyeti nedeniyle kimse'nin tutuklu olmadığını söylüyor. Basın özgürlüğüne dair eleştirileri ise onlarca televizyonu, her gün bayilere ulaşan kalabalık gazeteleri, hatta birkaç dilde yayın yapan TRT'yi göstererek yanıtıyor.

Oysaki medya özgürlüğü söz konusu olduğunda asıl mesele yayınların sayısı değil, içeriğinin çeşitliliği ve yaşayabilme teminatıdır. Baskının tartışmasız var olduğu Nazi Almanyası'nda sekiz buçuk milyon radyo alıcısı vardı. Medya devasa bir aygıt görüntüsündeydi. Mussolini döneminde İtalya Radyosu, BBC'den bile önce Arapça yayına başlamıştı. Ancak hem Nazi Almanyası'nda hem Mussolini İtalyası'nda medyanın içeriği tek renkteydi. Yeni ortaya çıkan bu rejimler basını nicelik olarak büyütürken, niteliğini yok etmişti.

ERDOĞAN'IN "ÖTEKİ" Sİ

Baskı altındaki medya, sayısı ne kadar çok olursa olsun her bahçede istilacı otların bittiği bir medyadır. Özgür medyada ise çeşitler birbirine yarışır. Bugün Türkiye'de gazetelerin manşetlerinin birbirinin kopyası olacak kadar birbirine benzemesinin, neyin haber yapılmayacağı konusunda aynı refleksin gösterilmesinin en önemli sebebi kuşkusuz siyasi iktidarın basında gerçekleştirdiği operasyondur. O iktidarın kuruluş sürecine dair Başbakan'ın sözleri sınırlı basına bakışını özetliyor: "Biz, muhtar bile olamaz diyen medya ile çarpışa çarpışa iktidara geldik." Türkiye'de kurulan yeni rejimin kuşkusuz tek adamı olan Başbakan Erdoğan için basını, her daim karşısında şahsını yücelttiği bir öfke nesnesi. Karşıtı üzerinden kendi resmini çizdiği öteki... Erdoğan'ın ağzından duymaya alıştığımız "namert", "ben bu zihniyetle savaşıyorum", "bedelini ödeyecekler", "bu gazeteleri evinize sokmayın" sözlerinin ardında kendisini eleştiren medyaya karşı açtığı savaşın izleri var.

Esasında Erdoğan'ın bu tek yanlı savaşta hayalindeki basının nasıl olduğunu görmemişti sağlıyor. O gazeteciyi bir devlet memuru, kurduğu yeni rejimin silahşoru gibi görmek istiyor. Onun idealindeki medyanın iktidarla ilişkisi, otuzlu yılların Almanyası'ndan ya da İtalya'sından pek de farklı değil. Bu konuda o kadar ilerledi ki artık gazetelerin yayın yönetmenlerini toplayarak haberlerini nasıl verilmesi gerektiğini anlatıyor. Toplantıya çağrılan medya patronları ise kullarına uymayan basının aşıl topununun ne olacağını gazetecilere gösteriyor. Katılan bazı yayın yönetmenleri de sansürün nasıl derinleştirilebileceğine dair değerli fikirlerini Başbakan'a sunarak hem meslektaşlarını jurnallıyorlar, hem de yeni rejimin medya düzenine nasıl uyum sağladıklarını Erdoğan'a ve patronlarına kanıtıyorlar. Görüntü Rubens'in meşhur tablosunu hatırlatıyor. Yeni rejimin memur gazetecisi "Pero", bütün değerlerini bir kenara bırakıp babası "Cimon" yaşasın diye onu sütiyle besliyor.

iyor, Propaganda Bakanlığı'nın önerileriyle gazetelerini hazırlamaya başlıyorlardı. Hitler'in kurduğu yeni rejimin basını böyleydi. Mussolini de farklı değildi. İtalyan basınının ne kadar özgür olduğunu şöyle tarif ediyordu: "Gazetecilik özgürdür çünkü tek bir davaya, tek bir rejime hizmet eder. (Carl T. Schmidt, The Corporate State in Action). Gazetecilerin tümü bir disiplin organı sayılabilecek "Ordine dei Giornalisti" üyesi olmak zorundaydı. Yeni rejim bu derneğe üye olmayanları "gazeteci" kabul etmiyordu.

Başbakan Erdoğan'ın bakışında da bu rejim gazeteciliğinin izlerini görmek mümkün. Başbakan'a göre de basın özgürdür. Erdoğan, YGS'deki şifre skandalını yazan Abbas Güllü'ye "bedelini çok ağır ödeyecek" dememişti mi? AKP'nin dış politikasını eleştiren Cüneyt Ülsever için "hain" ifadesini kullanmış mıydı? Hava kirliliğini haber yapan gazetenin patronuna "ya gazeteyi kapatacağın ya da yalan yazmayacağın", ekonomik sisteme dair endişelerini medya kuruluşlarının sahiplerine "herkes fikrini söylemekte serbesttir. Tabii serbest, söyle, doğru. Ama o insanlara da kalemleri teslim edenler der ki 'kusura bakma kardeşim bizim dükkanda sana yer yok'. Çünkü herkes vitrinine layık olanı koyar. Çünkü her zamankinden daha çok birliğe, beraberliğe ihtiyacımız var" diyen Erdoğan'ın sözlerinde de hayalindeki rejim gazeteciliğinin izlerini görmek mümkün.

Başbakan'ın danışmanları Erdoğan'ın İsrail politikasını eleştiren Tülin Daloğlu'nun üzerine "İsrail gazeteciler başbakanların senin gibi eleştirmiyor" diyerek gitmişti. İdeal gazeteci kendi hükümeti ile aynı formayı giymiş bir oyuncudan başkası değildi. Sırtına formasını geçirip kâh Suriye'yle kâh Libya'yla kâh İsrail'le savaşmalıydı.

SANSÜRCÜ NE İSTER?

Ortaçağ'ın sorunsallarından biridir. Engizisyon sansürüne rağmen cinsel anlatımı güçlü eserler nasıl yaşadı? Bu dönemin sansür politikasına ilişkin yazılanlar sorunun yanıtını veriyor. Örneğin modern romanın başlangıcı sayılabilecek Decameron'u eline alan mahkeme, müstehcen sayılan kısımları değil; azizlerin ve rahiplerin isimlerini, bir

orguncunun ikiyüzlülüğünü anlatan bölümü makaslamıştı. Mahkemenin Bocaccio'nun eserine ilişkin en büyük kaygısı bizzat kendisinin eleştirilmesiydi. Rabelais'in Gargantua ve Pantagruel gibi eserleri müstehcenliğinden dolayı değil, Kilise'ye yönelttiği eleştirilerden dolayı yasak listesindediydi. Dante'nin "Monarşi Üzerine" incelemesi Papa'ya karşı İmparator'u övdüğü için kilisenin yasak listesine girmişti (Medyanın Toplumsal Tarihi, Asa Briggs/Peter Burke). Kısacası sansürçüleri asil kaygılandırın ifadenin biçimi değil, kurulu düzenin tehdit edilmesiydi. Onun derdinin cinsellikte ya da bilimle doğrudan ilgisi yoktu. Galileo'yu mahkemeye çıkararak basit bir bilim tartışması değildi. Ortaçağın dua edenlerinin, Galileo'nun tezleriyle iktidarlarının sallanacağına ilişkin korkularıyla. Ortaçağ'dan bu yana sansürçünün, yasakçının kafası değişmedi. O makasım hep kendi iktidarının zayıflığına vurdu. Yasakladığı eserlerde kendi sonunu gördü. Yazardan da hep kendi düzenini ebedi kılaçak satırlar yazmasını bekledi. Kendi rejiminin övgücüsünü yaratmayı istedi. Yazara şekil verirken halkına da şekil vereceğine inandı.

Bizim tarihimizin sansürçüleri ve yasakçıları da farklı değil. Londra Kraliyet Derneği'nin ilk başkanı Henry Oldenburg, matbaanın yokluğu ile despotizm arasında bir ilişki olduğunu düşünüyor, 1659 yılında Osmanlı padişahı için şöyle söylüyordu: "Büyük Türk, tebaalarına gelince bir bilgi düşmanı kesilir, çünkü o cahillikten yararlanabileceği bir halkı olmasını yararına görür." Oldenburg'un söz ettiği "Büyük Türk", tarih içinde kimi zaman Abdülhamid istibdadıyla, kimi zaman Erdoğan'ın basın politikalarıyla parmağını gözümüze soktu.

Abdülhamid, iktidarının bekasını basını sansürlemekte ve gazeteleri kapatmakta gördü. Yetmedi bir ihya rejimi yarattı. Saadet, Tercüman-ı Ahval, Levant Herald gibi gazetelere devletin kesesini açtı. Dönemin Paris Büyükelçisi Salih Münir Paşa, Fransız Basını'nın dahi rahatsız edici haberler yazmaması için nasıl ödeneğe bağlandığını "30 gazetenin ayda 5000 franklık ödenekle tamamen ele alınmalarını sağlamış durumdayım" sözleriyle anlatıyordu (Hıfzı Topuz, Türk Basın Tarihi). İhya edilen basın, bozuk rejimi yüceltti, otokrasiyi övdü, yolsuzlukları gizledi. Erdoğan ise o günlerden devraldığı mirası yeni usullerle sürdürdü. Vergi memurları, ağır ceza savcıları, devlet ihaleleri, kapı ardındaki tehditler yeni bir gazeteci türünün gelişimini sağladı. İşsiz kalan, tutuklanan gazeteciler kalkanlara ibret oldu. Kimi korkarak, kimi evrim teorisindeki gibi koşullara uyum sağlayarak dönüştü. "Yeni Türkiye'nin, "yeni rejim"ini sevmeyen, hükümetin ses telleriyle konuşan bir tür rejim gazetecisi idealleştirildi. "Kriz Mriz Yok Yola Devam" gibi okuyanı bile utandıran manşetlerle iktidara biat eden bu gazetecilik halen basınıma hüküm rengini veriyor.

Elinizde tuttuğunuz gazete, her şeye rağmen bu tür gazeteciliğin reddine gönüllü olanların yaşadığını ispatlıyor. Tarih gösteriyor ki yazarın ısrarı sürdürdükçe her karanlık tünelin sonunun gelmesi kaçınılmaz. Nazi Propaganda Bakanı Goebbels "Basının bugünkü tekdüzeliği hükümetin aldığı önlemler sonucu değildir, bizim istediğimiz bu değildir..." dediğinde baskıcı rejimin çöküşüne çok az kalmıştı.

Özgürlükler için mücadelede birleşmek

'KCK operasyonu' adı altında binlerce insan tutuklandı. Rağıp Zarakolu ve Büşra Ersanlı'nın hapsedilmelerinin ardından, bu furya avukatlara ve gazetecilere dek uzandı. AKP, en güçlü örgütlülüğe ve kitleselliğe sahip Kürt ulusal hareketinin, ağır bedeller ödeme pahasına kazanılmış olan yasal alanını yok etmeye çalışıyor. Bütün bunlar, devrimci ve komünistlere, işçi ve emekçilere saldırılarla başlıyordu ve ağır hapis cezalarıyla sonuçlanan tutuklamalar tüm hızıyla sürüyor. Örgüt üyeliği iddiasıyla yüzlerce öğrencinin hapsedilmesinde olduğu gibi pervasızlıkta sınır tanımıyor. Oluşan tepkileri savuşturmak için ise olmadık iftiralar atılıyor ve daha ne suçlanabilir ne de avukatları nasıl bir suçlama ile karşılaşılabilecekleri bilmeyenler, bu iftiraları gazete sayfaları ve ekranlar flaş haber olarak geçiyor. Dahası başbakanından adalet ve işleri bakanına varana dek herkes yargılanmalarla ilgili fikir yürütüyor, konuşuyor.

Bizim ülkemizde olduğu gibi emperyalizme bağımlı ülkelerde işbirlikçi tekeliler arasındaki rekabetin şiddeti, en çok da, ekonomik kriz tüm dünyayı sarmışsa ve paylaşım alanları zor yoluyla yeniden paylaşılıyorsa artar. Bu durumda zaten hep var olan rekabet tam bir düelloya dönüşür, kılıçlar çekilir. Böyle bir dönemden geçiyoruz ve tüm bu gelişmelerde yaşanan savaş ortamı ile yakından alakalı. Türkiye'nin yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin birçok emperyalist ülkenin iştahını kabarttığını biliyoruz. Bu nedenle emperyalist tekelilerin işbirlikçileri de son derece çeşitli ve bunlar, polis teşkilatı ve MİT, ordu, meclis, medya vs. burjuva kurumları içerisinde etkin olabilmek için her kırdı yola başvurmaktan kaçınmıyorlar.

Çatışma ve çelişkiler aynen medyaya yansdığı için medya holdingleri arasındaki rekabet 2010 yılının sonundan itibaren çok fazla keskinleşmişti. Çünkü her ülkedeki emperyalizm işbirlikçileri hizmet ettikleri emperyalist güçlerin etkin hale gelmesi için medyayı kullanıyor ve ken-

di ekranlarını ve sayfalarını cayır cayır çalıştırıyor. Aksi halde, rakiplerine karşı üstünlük kurmaları mümkün olmaz. Rakiplerine karşı üstünlük kurmak ise, kitileri kendi politikalarına yedeklemelerine bağlı. Yani işçi ve emekçilerin sömürülmesinin ağırlaştırılması ve toplumun her kesiminin savaş uygulamalarına sessizce onay vermesini istiyorlar. Bu da ezilen ve sömürülenlerin gözüne çekilmek istenen perdenin kaldırılmasına çalışılanların etkisizleştirilmesi ile mümkün olur.

Dolayısıyla, devrimci ve komünistlere, ilerici ve solcu güçlere, savaş karşıtlarına karşı son derece pervasızca saldırıların karşısında şaşırıyoruz. Açlık, yoksulluk, işsizlik, düşük ücret ve ağır çalışma şartları altındaki kitlelerin, savaş ve kriz koşulları ve her türden hak gasplarının boğucu ortamına tepkilerini göstereceğinden duydukları korku, onları daha çok saldırganlaştırıyor. Kitleler düşünemez hale gelsin ve gözleri açılmasın istiyorlar. Bu yüzden, halkın çıkarlarını her şeyin üzerinde tutan, kitlelerin karşısında susmayıp, doğruları söyleyen gazeteci ve yazarlara karşı öfke kusuyorlar. Hrnt Dink ve onlarca devrimci-demokrat gazetecinin katledilmesi ve hapishanelerde bu kadar çok gazetecinin olması da, gereklerden ve gerçekleri yayanlardan duydukları korku nedeniyle. Bütün bu baskılarla, aynı zamanda susmayanlara gözdağı vermek istedikleri de açık.

İçte ve dışta, klik savaşında üstünlüğü ele geçirmiş olanın pervasızlığıyla saldıran AKP, savaş hazırlığı içinde. Suriye ve İran örneğinde olduğu gibi komşu ülkelere karşı ABD'nin borazanlığı üstlenmekte ve füze kalkamı gibi tehlikeli bir silahlanma planının göbeğine durmaktadı. Bu nedenle toplumun tüm kesimleriyle savaşa karşı mücadeleyi örgütleme büyük önem kazanmaktadır. Düşünce özgürlüğü için mücadeleyi de bu kapsamın dışında ele almamız ve (her tür örgütlenmemizin şiddetle ortadan kaldırılmaya çalışıldığı bu ortamda) örgütlenme ve direniş geçme özgürlüğünden ayrı düşünemeyiz.

Nevin BERKTAŞ

KONUK YAZAR
Proleter Devrimci
Duruş Dergisi

Sevgimiz sevgisizliğin üzerini çizecektir

Hasan COŞAR

Sincan 1 No'lu F Tipi
Cezaevi'nden 8 Aralık
2011 tarihinde tahliye
oldu. Tutuksuz
yargılanması sürüyor.

Saatleri, günleri saymıyoruz ya da hafızaları, ayları. Yıllar, adaletin keskin kılıç darbeleriyle birer birer yere seriliyor. Üstümüze kurşun ve demir parçaları yağar, çığırımızı yıkan ise gazdır. Soğuk kanlı cinayetlere kurban gitmezsek sayet, ölü insan konvoylarına döndürülmüş toplumdaki, ömrümüzün yatırıldığı yer hapishanelerdir. Hayallerimiz bedenlerimizde açılan çukurlarda yarım kalır. "Tek-sas'ta işçi / Cezayir'de bir hamal, / şairim... / Her yerdeyim ben! / Her yerde!" der Nikola Vapsarov, kaderi ortaklaşmış insanlar için...

Ve işte, biz de şaşılacak derecede farklılıkları silinmiş, devlet zorunun hedefindeki insanlarız. Bazen on iki yaşında bedenimize on üç kurşun saplanır; bazen havan topuyla havaya uçuruluruz. Yaşımız on ikidir yine. Bazen sınırda "kaçakçılız",

"terörist" addediliriz. Savaş uçakları üzerimize bomba yağdırır. Yan yana dizilirken naaşlarımız, "otuz beş" diye sayılırız. Bazen de kılıç darbelerinden kurtulmuş sayarız kendimizi ama, tek sıra halinde dizilir, alfabetik harflerle anılan F, L, E, M... tiplerine gönderiliriz. Geride kalan bir ömrün çakıltaşları olur. Yapılan vaatlerle kanarak, hayat yeniden yaşayacak diye egemen siyaset kulvarına yattığımızı umut, tacirlerle iktidar çemberinde yer aldıkları konuma göre bozuk para gibi kullanılır. İktidarın iştah açıcı kokusu insana dair her şeyi yer yutar. Ortalık retinanın algı mesafesini kapatacak bir sisle bulandırılır.

Artık hepimizin üzerinde aynı damga. Hedefteyiz ve her soluk alış verişte ürktüğü derecede suç işlemiş sayılırız. Suçları tasnif edip ayırmamak tuhaf gelir. Or-

tak payda; "terörist olmak" ya da bu büyük unvana sahip değilsek "terörist gibi davranmak"tan suçlu olmaktır! İktidarın dümen suyuyla yürümüyor veya üzerimizi basılan damganın altında eritilip kalıba dökülmemişsek yüksek mevki sahiplerinin şefkatli ateş hattındayız demektir. Birbirini kovaylayan yıllar içimiz, dışımız, çevremizle söz konusu öldürücü afetin dizanterik girdabında tutulduğumuzun resmidir. İktidarlar itiraz edenleri sevmez. Ne var ki insanlık da itiraz edenlerin sayesinde statükoyu bozmuş ve ileriye sıçrayışı kanallarını açmıştır. Bu büyük suçun insanlık tarihi boyunca işledik ve öyle sayıyorum ki bundan sonra da aynı suçu işlemeyi sürdürüleceğiz.

İnsanız ki, insanlığımızdan utandırmıyor, korkunun gerginliğinde yalnızlaştırılan hayata yenik düşmüyoruz. Gazeteci değiliz yalnızca; gerçeklerin içine eğip bükmeden düpedüz bakan insanlarız. İşçi, hamal, şair ya da kadın, eşcinsel, kara derili... kaderi ortak olanların türkülerinde sıkı sıkıya birbirine bağlanmış büyük bir kardeşlik topluluğu oluşturuyoruz. O toplulukta hayallerimiz hiçbir zaman yarım kalmaz. Yüzlerce kilometrelik mesafede mülkün temeline yatırılmış adaletin üst üste serdiği yılları süsleyen acı, kan ve gözyaşından başka şeyler, ağız dolusu gü-lüşlerimiz renklendirecektir düşlediğimiz topluluğun yaşam öyküsünü...

Her şey karşıtı umutluyuz yine de. Bilincimizi, tarihin karşımıza çıkardığı tablodan; gücümüzü insanlığın haklı yürüyüşünden alıyoruz. Umudumuz ve sevgimiz derin. Bu sevgide insan saklı. İnanıyoruz ki sevgimiz sevgisizliğin üzerini çizecektir.

Sincan F Tipi
Cezaevi'nde
çıkarılan Vız Gelir
politik mizah
dergisinden
alınmıştır.

HİŞARÉ

Murat İLHAN

Diyarbakır D Tipi Kapalı
Cezaevi K3-3 Koşuşu

Hişaré! Ji qeyse dîtina te, stûyê min mîna qemçika pelên payîza zêrinî ye. Ez ji gilgiban flitîm, lê niha bayek nermikî jî dikare min raxe erdê. Yê herî zelû ez im niha.

Ewîlî bi çarpiyan, bi dût ve bi tena... Nalet li wê meşê be ku tu rakir ser piyan û li kolana mirinê siwarê kir. Bi wî temenê biçûkê de, li wî gundê wêran tu di nava tirabêlkê de bû. Kes nembû te bişo, kes tunebû keziyên xwe kur bike. Li deverên din nizanîm lê teqez dibêjim; va ye li vir, li ber vî dîwarê kerpiçî xelzî bi ser ket başî mir. Heke qeder be, bila êdî qeder te di pêşira xwe de hilkişîne.

Hişaré, sergeliya şêrînan! Xwezî di destê min de bûya, xwezî. Min ê her tiştên, nebaş avêtîba perezî dinyayê. Min ê koçberiya wir û koçberiya jî wir qedexê kiriba, da ku te biparêzim. Bila hevdu li wir şorandîba, heya xirabî jî tebitîba. Gelek hene dibêjin "Ger nebaşî tunebûya dê tu wateya qencyê jî nemaba." Naxêr, ez ne qebûl im! "Çê", "çêtirê" biwate dike, tiştê jê-çêtir jî çêtirê. Hişaré, mehrûma jî her tiştî! Di vî

şerî de te di kîjan alî de ref digirt? Tu bû sedema lezîna kîjan fişekan. Besimînek şermokî jî nebû para te. İra li ber vî dîwarê kerpiçî berdarî kuştin bêgunehî mir! Çî bibêjim cihê xwe nagire. Jiyan çî eceb e ne wîlo?

Min halê te dî. İcar de wer û vê xwiskê daqurtin, de wer û vî bêhnê bistîn! Heta niha min ewletîya dîtina shehara xwe dîda. Lê îşev...!

Hişaré! Wa ye wê roj hilê. Lê bayê sariya sibehê ber bi min ve tê.

EWKEK

Baranek bihemdê xwe tê,
hema ne jixwe.
Evînan dihêle,
hemû êşan dîde ber cihokan
û dibe.

Baranek bihemdê xwe tê,
Tevî filan û bûanan,
herka demê jî dîsekinîne.
Agir jî min re dihêle,
xwelîyê dîde ber xwe
û diçe.

Baranek bêhemdê xwe tê.
Wer bi hinîmîn.
Neyîniyan paqîj dike,
lê pir hêdî.
Lez bike baranê,
Sebra min nemaye.

TUTUKLU GAZETE 10 OCAK 2012 SAYI 2

Türkiye Gazeteciler Sendikası Adına Sahibi ve Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Er-can Sadık İpeçki İsim Sahibi: Bedri Adnan
Adres: Türkiye Gazeteciler Sendikası Basın Sarayı Türkocağı Caddesi No:1
Kat:2 Çağaloğlu/İstanbul Baskı: Toros Yay. Mat. Tur. Org. San. Tic. Ltd. Şti.
Yalçın Korçay Cad. No:12/A Bodrum Kat Bağcılar/
İSTANBUL Tel: 0212 655 44 34 Basın Gazetesi'nin özel ekidir. Parayla satılmamaktadır.
DİZGİ: TUTUKLANMAMIŞ BASIN EMEKÇİLERİ

NEYE DOKUNMAZSAK YANMAYIZ?

Otosansürcüye tüyolar

Efendim, bizim matbuatımızdan öğrenmek pek mümkün olmuyor ama, "global Ergenekon"un karanlık mahfilinden ve Batı'nın münafık basınından duyduğumuza göre ülkemiz medyasında otosansür uygulananılmıyor. Rivayet doğrusu medya yönetimlerinin bu işle görevlendirildiği kişilere belki bir yararım dokunur diye önce "geçmiş yolculuk" yapıp, sonra bugüne bir otosansür uygulama kılavuzu çıkarmak istedi.

Doğan YURDAKUL
Silivri 2 No'lu L Tipi Kapalı Cezaevi B-9 Üst Koşuş İSTANBUL

Abdülhamit sansürü döneminde yasakların sınırı jurnalcilerin insafına kalmıştı; "yıldız", "burun", "hürriyet" gibi sözcük ve kavramları kullananlar zindanı veya stüdyo boylayınca geride kalanlar nelele dokunmayacaklarını öğrenmiş oluyorlardı. Demokrat Parti'nin son dönemlerinde gazetelerin birinci sayfalarında birçok haberin yerinde beyaz boşluklar olurdu. Ortaokul öğrencisiydim ve babama sormuştum, "sansür" demiydi, o sözcükle o zaman tanışmıştım. Gazeteci amcalar herhalde neyin yasak olduğunu bilmiyorlardı ki, haberlerinin, yazılarının yerleri boş kalıyordu. Ama benim o yaşta meraklı olduğum spor sayfalarına henüz dokunulmuyordu.

27 Mayıs'tan sonra bazı yasaklar kalktı, bazıları devam etti. Örneğin yeni Anayasa için dar bir kadro ile yapılan bir toplantıda gazeteci İlhami Soysal "sosyalist" olduğunu söyleyince üst rütbeli subaylardan biri "es-tağfurullah" demiydi! Sonraki yıllarda sosyalizm kelimesinin kelepçesi biraz gevşetildi ama "komünizm" her zaman yasaktı. İhtilâl sözcüğü 27 Mayıs'ı nitelemek için kullanılabiliyordu ama işçi sınıfıyla yan yana getirilmesi zihar yasaktı. Toprak devriminden, sosyalist devrimden söz etmek ayrıştıktı.

12 Mart döneminde devlet otosansürcüye

hizmet sundu. Bazı konulara dokunulmayacağı zaten sıkıyönetim bildirileriyle açıklanıyordu. Bunların dışında hangi konulara dokunulmayacağını öğrenmek isteyenler ise Sıkıyönetim Komutanlıklarına kadar gidip bilgi alıyorlardı. O dönem Yeni Ortam gazetesinde yazan Mustafa Ekmekçi "mişli geçmiş" kullandığı bir üslup icat etmişti ve söylenti formunda yazarak yasaklar labirentinde slalom yapabiliyordu. İki darbe arası diğer yasaklarla birlikte "Kürt" kelimesinin telaffuz edilmesi de riskliydi. İçinde Kürt sözcüğünün geçtiği her yazıma dava açılmasından bıkınca bir deneme yaptım, içinde "kükürt, kürdilihicazkâr, kürtaj" gibi birçok kelime geçen bir yazı yazıp bakalım kaç kere asacaklar diye bekledim. Bir kere astılar! TCK eski 125. maddeden idam isteğiyle tutuksuz yargılandım, birkaç yıl sonra beraat ettim. 12 Eylül döneminde Sıkıyönetim Komutanlıkları otosansürcüleri aynı hizmeti vermeyi sürdürdüler. Size sakıncalı gibi görünen haberleri yayımlayalım mı? diye onlara gidip sorabiliyordunuz.

YASALARDA YER ALMAYAN "SUÇLAR" DİKKAT

Bugüne gelecek olursak, henüz böyle bir kamu hizmeti ihdas edilmediğinden otosansürcünün maalesef o şansı yok. Gerçi devlet yüküklü zaman zaman medya büyüklerini toplayıp hangi konulara dokunmamalarının haklarında hayırlı olacağına dair bilgilendirme yapıyorlar. Ama bu da yetersiz kalıyor tabii, medya dediğin 24 saat haberle uğraşır, hangi olayı göreceksin, hangisini görmeyecek?

O nedenle ben otosansürcüye uğraşan arkadaşlara Odatv iddianamesinden birkaç ipucu vermek isterim. Siz yasaları falan boş verin, bizim davada "terör suçu" sayılan birkaç örneği görün de ona göre hareket edin.

Bu yeni türde "suçlardan" biri "siyaset dünyasına yön verme" "suçudur" (iddianame sayfa 22). Kapalı bulduysanız açayım, iktidar partisine karşı haber ve yorumlarınız istendiği an "AKP'ye karşı dezenformasyon faaliyeti" sayılarak "terör suçu" kapsamına girebi-

li. Üstelik bu suçun "bu kapsamda yoğun çalışma yürütme" ve "toplum mühendisliği yapma" gibi ağırlaştırıcı nedenleri de vardır (aynı sayfa). Örnek isterseniz, benim 17 Ağustos 2008'de yazdığım "Demek Rüşvetin De Belgesi Olurmuş" başlıklı bir yazım "suç delili" olarak 26 Ağustos 2011 tarihli iddianamenin ek 15. klasörünün 392. sayfasında alınmıştır. Konu, sonucu herkes tarafından bilinen Şaban Dişli olayıdır. Tahminimce, başlıktaki "rüşvet" sözcüğü radara yakalanmış olmalıdır!

İcat edilmiş suçlara başka bir örnek, "Mısır'da yaşanan olaylar örnek gösterilerek ülkemizde de halkın sokağa dökülmesini teşvik eden haberler yapma" suçudur (iddianame, s.15, 68, 112). Bu "suçla" ilgili olarak özellikle liberal yazarları önemle uyarıyorum, "Arap baharı Türk sonbaharı mı?" falan gibi şeyler yazarken aman dikkat!

Başka bir örnek ise "Ergenekon davasını itibar altına alma ve kamuoyundaki etkinliğini azaltma" suçudur. Sabahları Odatv'de MSN yoluyla yaptığımız haber toplantılarında birinde "Ergenekon savcılarını Mehmet Ağar'ı neden sorgulamıyor" demesi zehir hafiyeler tarafından yakalanmış ve derhal bu "suça" delil gösterilmiştir (iddianame, s.76, 112 ve 121). Otosansürcüleri uyarıyorum, özellikle Mehmet Ey-mür'ün sorgusundan sonra bu soru sıkça sorulmaya başlanmıştır, muhabir ve yazarlarınızın kulaklarını çekmenizi öneririm.

Ben şu Silivri'de yattığım yerden bile bazı sakıncalı sözcüklerin otosansür süzgecinden kaçınılabildiğini görüyorum, sizler uyuyorsunuz. Nedir o canım sayfalar, ekranlarda bir sürü uygunsuz sözcük: "Yolsuzluk, rüşvet, sınav şifresi, telekulak, Pensilvanya, fener, deniz, yumurta, ıslık, Hopa tıraşı, poşu, sindirim sistemi, kolon, rektum, vaiz, Muhteşem Yüzyıl, Hürrem", falan?

Ben size sadece Odatv iddianamesinden bir-iki örnek verdim. Siz siz olun bütün siyasi davaların iddianamelerini tarayıp dokunana yakın konuların ve sözcüklerin listesini yapın ve yazı işlerinin duvarına asın. Şike davasının iddianamesi ise, tam metin el kitabı olarak spor servisi masalarının üstünde durmalı. Sonra demedi demeyin!

Her yer iktidar kokusuyla dolduğunda...

Kızıldere reisi Seattle'nın, yaşadığı toprakları ABD yönetiminin satın almak istemesi üzerine 1885'te Amerikan Başkanı'na yazdığı mektup küresel değerdedir. Aradan yüzyıllar geçmiş olmasına karşın hâlâ güncelliğini korumaktadır.

O mektubun küçük bir bölümünü paylaşmak isterim:

"Gökyüzünü, toprağın sıcaklığını nasıl satın alabilir ya da satılabilirsiniz? Bunu anlamak bizler için çok güç. Bu toprakların her parçası halkım için kutsaldır. Çam ağaçlarının pırıldayan iğneleri, vızıldayan böcekler, ak kumsallı kıyıları, karanlık ormanları ve çayırıları örten buğ, halkımızın anılarının ve yüzlerce yıllık deneyimlerinin bir parçasıdır.

Ormanlardaki ağaçların damarlarında dolaşan su, atalarımızın anılarını taşır. Biz buna inanırız...

Bir gün bakacaksınız ki, göklerdeki kartallar, dağları örten ormanlar yok olmuş... Her yer insan kokusuyla dolmuş.

İşte o gün insanoğlu için yaşamının

sonu ve varlığını sürdürebilme şansının başlangıcı gelip çatmış olacaktır."

Kızıldere reisinin doğanın dengeğine, güzelliğine, bütün canlıların bir arada yaşamasının insan için önemine vurgu yapan bu mektubu demokrasiye de uyarlanabilir.

Demokrasinin ayakta kalması da tıpkı doğada olduğu gibi bütün canlıların birbirini tamamlayan varlığına bağlıdır. Doğadaki ırmaklar, ağaçlar, canlılar gibi demokraside her kurum ötekine hayat verir. Hiçbiri tek başına bir önem ifade etmez. Her bir kurum ötekiyle birlikte vardır.

Eğer bir iktidar, "demokrasinin tek kurumu benim. Benden başkası yoktur. Her kurum benimle birlikte vardır" derse, orada erozyon başlamış, denge kaymış, pek çok kurum fiilen ölmüş demektir.

Bugün Türkiye'de iktidar sahipleri böyle bir konumdadır.

Bir iktidar kendi sesi dışındaki tüm sesleri yok etmeye başladığı gün kendi varlığı da tehlikeye girmiş demektir.

Medyanın susturulması doğada oksijenin bitmesi demektir. Böyle bir ortamda en güçlü canlı bile ayakta duramaz.

Türkiye'de her yer adım iktidar kokusuyla dolmaktadır...

Mustafa BALBAY
Silivri 1 No'lu L Tipi Cezaevi Tecrit Hücresi İSTANBUL

Benim silahım; kameram ve fotoğraf makinem

Aydın YILDIZ

Gaziantep H Tipi Kapalı Cezaevi J-4 Koşuşu GAZİANTEP

iki yıldır Dicle Haber Ajansı (DİHA) muhabiriyim. Çeşitli yerlerde çalıştım: Şırnak, Diyarbakır, Mardin, Van, Antep, Mersin,... Seçim sürecinde kısa bir dönem Antep'te bulundum.

1 Ekim 2011 günü "KCK silahlı terör örgütü üyesi" olduğum iddiasıyla tutuklandım. Yaklaşık 3 aydan beri cezaevindeyim.

Aslında duyan herkes şaşırmıştı tutuklanmama. Gerçekten ben de ilk gözümlerimde alıngınlık içerisindeydim. Klasik olacak ama "Burasi Türkiye" demiştim...

Savcılığın şahsıma yönelttiği sorular tamamıyla bir hayal ürünü. Kısaca, polislerin yazdığı bir senaryo diyebiliriz. Beni de figüran olarak seçmek istediler. Kötü bir senaryo yazdıklarının farkında olarak aslında. Onun için ben de oyunumu fazla oynamayacağım.

Savcı bana 5 ya da 6 soru sormuştu. Size üç tanesini aktarayım; savcı sorduğunda çok gülmüştüm:

» Soru 1: Neden taş attın?

» Soru 2: Neden slogan attın?

» Soru 3: Nede puşu takmıştın?

Biliyorum, siz de şaşkınlık içerisinde-siniz... Savcıya, "Ben bir gazeteciyim, ne işim olur taşla, sloganla, puşuyla... Ma-

dem böyle bir şey var, o zaman gösterin fotoğraf, görüntü ya da parmak izi..." dedim. Gösteremediler... Çünkü böyle bir şey yoktu.

Karar çoktan verilmişti. Üst mercilerden tutuklanmam için çok çalıştılar ve başarılılar. Bunun, Türkiye'ye ne gibi faydası olacak, söyler misiniz?

Hakkaniyet duygusunun olmadığı yerde hukuksuzluk ve diktatörlük olur. Ahlak ve vicdan ilkelerinden uzak bir anlayışla karşı karşıyayız. Türkiye'de 90'dan fazla gazetecinin tutuklanması zaten her şeyi anlatıyor.

Benim, silahlı terör örgütüne üye olduğum iddia ediliyor. Benim büyük silahım; kameram ve fotoğraf makinem... Bunu da suç sayacaklarsa, varsın sayınsınlar.

Bu arada, ağabeyim de gazeteci... Yakin Doğu Üniversitesi'nden mezun oldu. Altı yıldır DİHA muhabiri. 2009 yılında, Şırnak'ın İdil İlçesi'nde Özel Harekat polisleri tarafından feci şekilde dövüldü. Bu da yetmezmiş gibi 8 yıl ceza aldı. Davası, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) taşındı. Bekleyip, göreceğiz...

Bu şekilde bizi susturacaklarını zannediyorlar. Özgür basın susturulamaz.

Kafka'nın böcekleri gibiyiz!

Barış AÇIKEL (*)

Kandıra 2 No'lu F Tipi Cezaevi
C5-80 Koşuşu KOCAELİ

Bir sabah gazetecileri alıp götürdüler. Sustuk! Sonra politikacıları... Sustuk! Daha sonra da yazar ve bilim adamlarını... Yine sustuk! Gelecekler yine, bir yadum zehir gibi; daktilomuzu, fotoğraf makinemizi, ders notlarımızı, kitap nishanelerimizi... alıp da gidecekler. Yine gelecekler... İşte o an, "Sıra kimde" olacak?

O an, "Sıra kimde" sorusunun dehşeti karşısında hangi gazeteci, "Sadece gerçeği söyleyeceğine yemin" edebilir? Hangi bilim adamı, gözyağına çeyrek varken, kürsüden akıllı tasarımı (Yaratılış)ın kılma dokunup sonra da evrim teorisini cesurca anlatabilir? Hangi politikacı, "Özgürlüklerin de bir sınırı var. 25 kuruşa simit yok" anlayışının olduğu bir ülkede ulu orta fikirlerini anlatabilir?

Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, savcılar iddianame hazırlamadan, yandaş piyade gazete mangasının yayılım kurşun kalem atışlarında cümle âleme, "terörist" diye - alnımızın ortasından - damgalanıyoruz. Öyle bir hücum borusu ki, "Büyük Birader" in (Cumhuriyetin temel niteliklerini bozucu yazıyorMUŞum! Ülkeyi bölen ve yıkan cümleler kuruyorMUŞum! Halkı kışkırtan manşetler atıyorMUŞum!) söylediklerini dinleyen değil ahali, kendin bile şipşakçİK inaniyorsun, "terörist" olduğuna. Hemencecik de, yazı-çizim

ve fikir beden ölçülerine uygun bir "terörist" örgüt de bulunuyor. Ve sonunda da, "Masumiyetini ispatlayana kadar SUÇLUSUN" denilerek, dört duvar arkasına atılıyorsun.

Yani, "İleri Demokrasi" nin - bolca sosl - olduğu ülkemizde, TMK'nın o badem bıyıklı suratı yüzümüze kış kış güldüğü sürece gazeteciler, akademisyenler, avukatlar... "hücre" evlerinde kısıvrak yakalanmaya devam edeceklerdir. Ve her biri suç aletleri; fotoğraf makinesi, daktilo, ders notları... yla ÖZEL (Yetkili Mahkemeler)CE yargılanıp, GÜZELCE hapsedilecekler; Tekirdağ, Kandıra, Sincan...a

Belli ki, "Büyük Birader" bizi gazeteciden saymıyor; insanı denizden kalın çizgilerle ayıran duble yollarını över gibi haberleştirmediğimizden. Yeşilin üstüne dökülen o devasa binaların fotoğraflarını sever gibi çekip de manşetleştirmediklerimizden. Kürsülerden atıkları haması (Biz gelişmiş! Biz çağdaş! Biz...) nutuklarını alkışlar gibi köşemizden yazmadığımızdan.

Yani, "Emret, 'Büyük Birader' " diyen - memur - gazeteci olmadığımızdandır; izleniyoruz, dinleniyoruz, hukuki olmayan iddialarla suçlanıyor - yargılanıyoruz!

"Büyük Birader", gazetecileri, akademisyenleri, yazarları... içeri atmışken, "Hiçbir

şeyi değiştirmemek için yapılacak değişiklikler" anayasasını hazırlayabilir. Ne de olsa, aykırı renkler - fikir ve düşünceler ayıklanıp TEKLEŞTİRİLMİŞ bir toplumda "çoğulcu" anayasa hazırlamak, her "Büyük Birader" e nasip olmaz.

Bertaraf olmuş bir toplumda kısıp ateşte pişirilmiş "çoğulcu" anayasayı da, "Yetmez ama..." diyerek porsiyon porsiyon yerler, artık! Ne de olsa, "Ölümden korkup sitmaya razı olmak var ya!

Yani kısacası, 301. madde değiştiriliyorMUŞ gibi yapıp... Kürt sorunu devasa "Açılım"larla çözümlüyorMUŞ gibi yapıp... Der-sim'de (1938'de) yaşanan acılardan özür diliyorMUŞ gibi yapıp... 12 Eylül'ün "Netekim" paşalarından hesap soruluyorMUŞ gibi yapıp... da "Bir arpa yol" almamış bir ülkede Kafka'nın böcekleri gibiyiz!

Bir de, uykudan önce akşam haberlerine çıkan, "Büyük Birader" in; "içerde gazeteci mesleğinden dolayı gazeteci yok" MUŞ, Binbir Gece Yalanlarını dinliyoruz. Dinledikçe bu evvel zaman yalanlarını - ülkece - mişil mişil uyu(tulu)yoruz!

Velhasıl, "Batı cephesinde değişen bişey yok" (02.12.2011)

(*) 12 Aralık 2011 tarihinde tahliye edildi. Tutuksuz yargılanması sürüyor.

Nedim ŞENER

Silivri 2 No'lu L Tipi
Cezaevi
B-9-Üst Koşuşu
İSTANBUL

Özgürüm, özgürsün, özgürüz

Eğer sen de özgürsen, biz özgürüz her alanda. Rağıp Zarakolu'nun tutuklu olduğu ülkede kitaplar; Büşra Ersanlı'nın tutuklu olduğu ülkede bilim tutukludur. 100 meslektaşım tutukluya, ben 100 kere tutukluymum. 100 gazeteci tutukluya, gazetecilik tutukludur.

Ben özgürlüğü, işi, haberi tek kişilik ya da yakınlarım için değil hepimiz için istedim. Adaleti yalnız Hrnt Dink için değil, herkes için talep ettim. Neredeyse 11 ay boyunca hapishanede şükrettiğim tek şey, bugün sayıları 100'ü bulan meslektaşlarımı hapishanede yalnız bırakmamış olmasıdır. Nasil ağlayanla ağlıyor, açla aç, mağdur ile mağdur hissediyorsam; hapisteki gazetecilerle hapis olurum derhalde. Nitekim hapisteki gazeteciler için yollara düşenler de bu duygularla mücadele ediyorlar.

Bu gazete; umudun, mücadelenin sesi oldu. Şimdi hapishanede 100 civarında gazeteci var. Aslında kelime söz çok ama uzun yazıp diğer meslektaşlarımıza az yer bırakmak istemiyorum. Kısa yazıp diğer arkadaşlara yer bırakmak istiyorum bu kez. Ama ben özgürsem, sen özgürsen, biz hepimiz ancak o zaman özgür oluruz; yoksa hepimiz tutsak...

Babalar gibi adalet de özelleşti... netekim!..

Habur hukuku, Deniz Feneri hukuku, Erge-
nekon/Balyoz hukuku,
yandaş/muhafif medya ve
belediyeler hukuku... Şike
hukuku, bedelli hukuku, İz-
zet Yıldızhan hukuku!...

Çağı aşık. Bin adım önde
hiç kimsenin yapamadığını
yaptık, hukuku bile babalar
gibi özelleştirdik. Hele bir de
Anayasa Mahkemesi'ne bi-
reysel başvuruyu başlatıp,
AİHM yolu fiilen veya res-
men kapansın, Türkiye'ye
özgü nasıl bir şahesere kavu-
şacağız!...

Bugünlere kolay gelme-
dik. Ne badireler atlatıp, ne
sıkıntılı, ne utanç verici dö-
nemler yaşadık. Ama ödenen bedeller, çekilen çile-
ler heba olmadı. Bugün "demokrasi modeli"
seçiliyorsa, sebebi budur!...

POLİS DÜZMECE SUÇLAR YARATIR

Oda Tiyatrosu'na hoş geldiniz efendim. Bu ayki
oyunumuzun konusu "adalet"... Hukuk ve intika-
m kardeş olunca bakın neler yaşıyor, hep
birlikte seyredelim!...

Müyesser
UĞUR YILDIZ

Silivri 8 No'lu L Tipi
Cezaevi
C-5 Koşuşu İSTANBUL

Ne kadar suç ve suçlu yaratırsa, o ölçüde he-
define ulaşacağımı keşfetmişim zira.

Sanıklar mahkemede feryat eder; "Engi-
zisyon mahkemeleri bile bu derece tarafı ve
zalimâne davranmamıştır" derler... Hepsi
yargılamanın da, verilecek hükmün de siyasi
olduğu kanaatindedir. Bu feryatlar, mah-
kemeleri zerre etkilemez.

Öte yandan, bakanlar, "bunlar caniler-
dir" diye demeç verir. Yandaş medya, "inti-
kam değil, adalet" başlıkları atarken, "suç-
ları belli, yargılamayla zaman kaybedilme-
sin" tavsiyesinde bulunur!...

Bu arada cezaevinde ölümler, firarlar, in-
tihtarlar olur. Azınlıkları soyduğu öne sürü-
len birisinin yamalı pantolonunun cebinden
tek bir lira çıkar... Asker, vali aileleri,
çorap örüp satarak geçinmeye çalışır, falan...

Tüm bunlara rağmen inanılmaz şeyler de
yaşanır:

Mesela, sanıklar, ihsas-ı reyde buldukları
için bazı hâkimler hakkında reddi hâkim talebin-
de bulunur ve tahmin edin ne olur? Kabul edi-
lir!... Bazı hâkimler yolsuzluk yaptığı için azledi-
lir hatta. Bu arada sanıklar lehine konuşan bazı
savcılar da azledilir, o başka...

Dahası var; sanıklar öyle feryat eder ki, Bakan-
lar Kurulu bir komisyon kurup, yargılamaların
niye geciktiğini enine-boyuna araştırmaya karar
verir.

Mahkemeler, Adalet Bakanlığı'nın içindedir...
İşgâl kuvvetleri sık sık mahkeme düzenini kontrol
eder... Cezaevinin dış güvenliğini de İngiliz-
Fransız askerleri sağlar... Amma onlar bile tek
bir kadın aydın-yazarı gözaltına alıp, tutuklat-
maz. Oysa bırakın yazı yazmayı, işgâl kuvvetleri-
ne karşı İstanbul'da düzenlenen mitinglerin başı-
nı iki kadın yazar, Halide Edip ve Nakiye Hanım
çekmektedir. Halide Edip hakkında ancak Ana-
dolu'ya geçtikten sonra, gıyabında idam kararı
verilir!...

Yüzlerce insan neyle suçlandıklarını bilmeden
ne kadar hapiste kalır, davalar ne kadar sürer bi-
liyor musunuz? Koca 2 yıl!... Ne büyük bir zulüm
değil mi?

Ve bakın ne olur: İktidar değişir, yeni Başba-
kan hemen bir soruşturma komisyonu kurar, po-
lis, mahkeme ve cezaevindeki hukuksuzluklar
bir bir tespit edilir. Tutuklanılan tamamına yakını
serbest kalır. Onların konduğu cezaevine bu
defa mahkeme başkan ve üyeleri yollanır. Ama
Padişah Vahdettin affeder, tahliye olunca da yurt-
dışına kaçarlar.

KARGA KİM?

Hukuk profesörü Ali Fuat Başgil, Demokrat Par-
ti ve bunun devamı olduğunu söyleyenlerin en
sevdiği isimlerden birisidir. 1960 darbesinden
sonra cumhurbaşkanı olmasına kesin gözüyle
bakılırken, kendisini kodeste bulur. Önce nezare-
te konur, sonra evinde arama yapılır. Kitap, ya-
zılı kağıt, mektup ne varsa alınır. Öyle eşinin iç
çamaşırı çekmecelerine kadar bakılmaz, sadece
kütüphanesi taranır!...

Başgil, önce kendisini gözaltına alan albayın
huzuruna çıkar ve şöyle der:

"Albayım, bana tatbik edilen ceza, isnat edi-
len suçla mütenasip bulmadım. Bana açıkça, 'ho-
ca, sen artık otur ve sus' deseydin, bu ceza kâfi
gelirdi!..."

Albay cevap verir: "Unutmayın, ihtilâl devrin-
deyiz!..."

Başgil konuşur: "Evet, ihtilâl... Fakat anarşi
devrinde değiliz sanıyorum!..."

Başgil, sıkıyönetimde sorgu hâkiminin odası-
na getirildiğinde, hâkim, evde ele geçirilen ev-
raklar üzerinden sorgu yapılacağını söyler ve sor-
gu başlar...

Hâkim: Bir kâğıt parçasında eski yazı var, siz-
in mi, ne yazıyor?

Başgil: Benim... "Gülistanı kargalar istilâ
edince, bülbüller siner ve susar" yazıyor. Mevlâ-
na'nın Mesnevi'sinden meşhur bir beytin tercü-
mesidir.

Hâkim: Yazıdaki kargalardan kastınız kimler-
dir? Milli Birlik Komitesi üyeleri midir?

Başgil: Söz benim değil, arz ettim Mevlâ-

na'nındır.

Hâkim: Kâğıda siz yazdığınıza göre, herhalde
bir kastınız vardır.

Sorgu bu minvalde sürer gider. Okurlarından,
tarafdarlarından gelen mektuplar tek tek sorulur.

Başgil askeri hapishaneye konur. Burada, çı-
kardığı bir dergi yüzünden tutuklanan İlhan Bar-
dakçı ile karşılaşır ve "Buradan çıkınca artık der-
gi, gazete hayatına elveda değil mi?" diye sorar.
Bardakçı, "Ne münasebet hocam!... Eğer kanaat-
ler zor ve şiddetle koparılabilseydi, Roma'nın
Neron devrinde tek bir Hristiyan kalmazdı" cevabını
verdikten sonra, "Fikir ve kanaat, ıslak ke-
çeye benzer; tepildikçe sıklaşır ve sertleşir diyen
siz değil miydiniz?" hatırlatmasında bulunur.

Başgil, bir veyâ ikinci duruşmasında askeri
savcının da olumlu görüş bildirmesiyle tahliye
olur. Gözaltı dâhil bu süreç 3,5 ayda tamamlanır.
1919'a göre ne kadar şanslı değil mi?
İlerliyoruz tabii!...

Düşünün, öyle bir dönemde şu görüşü savu-
nabiliyor:

"Milletlerin, zulmeden iktidara karşı başka çare
kalmayınca, isyan etmeye ve ihtilâl çıkarmaya
hakkı vardır... Bu haktan Amerikan Bağımsızlık
Beyannamesi acı acı bahseder. Fransızların 1789
Beyannamesinde de zulme direnme hakkı, insan
haklarından biri olarak yer alır..."

SİLİVRİ REHABİLİTASYON MERKEZİ

Gördünüz değil mi, ne hukuk ihlalleri, ne adalet-
intikam denklemleri yaşanmış... 21'inci yüzyılda,
"ileri demokrasi"de bunların bir tekini tahayyül
edebilir miyiz?!

Silivri'de olanlar mı ne? Oyunumuzun bundan
sonrası için önemli uyarı!... "Yıldız" ya da "Dol-
mabahçe-Çankaya" sendromunun dikkate alın-
ması rica olunur...

Toplama kampı, sığınma evi benzetmeleri...
Savunma hakkı kısıtlanıyor, avukatlar tutuklanı-
yor... Tutukluluklar çok uzun, cezaya döndüştü...
Adil yargılamaya yok... Polisler düzmece belgelerle
suç ve suçlu yaratıyor... Reddi hâkim talepleri,
savcılarla ilgili şikâyetler dikkate alınmıyor... Gazeteciler
yazılarından, kitaplarından dolayı tutuklanıyor...

Olur mu öyle şey, efendim? Tamamen tezvirat,
halüsinasyon...

Olan sadece şu: Bir süredir bazılarımız "mu-
halefet" diye bir hastalığı yakalandık. Bunun anti-
biyotik benzeri ilk tedavisi de "tutuklama"...
Rehabilitasyon Merkezi'nden yararlanabilmek
için bu şart!... Buralarda sadece dev tedavi olmu-
yoruz; böyle "hayırsız" evlâtlar yetiştirdiği için
ana-babalar, böyle "ıslâha" muhtaç kişilerle ev-
lendikleri için eşler ve biz "kendini, haddini bil-
mez" insanların doğurduğu çocuklar da dolaylı
şekilde "tedavi" ediliyor. Böylece önemli bir sağ-
lık hizmeti, üstelik ücretsiz, tabana yayılmak su-
retiyle "ileri demokrasi"nin hazını kolaylaştırılıyor...

Bakın geçenlerde hukukçu Başbakan Yardımcısı
Bülent Arınç, "demokrasi düşmanlarını, yargı
önüne çıkardık" diyerek, ne güzel izah etti. Bir
diğer hukukçu Bakan Hayati Yazıcı da "Ergenekon
davası, Türkiye'nin prestij davasıdır. Yargı
biriminin kararlılıkla ve çok cesurca yürüttüğü
davalardır" dedi.

Ülkenin "prestiji"ne halel getirmeye hakkımız
yok, ama bunu hâlâ anlamayanlar var. Odatv'nin
ilk duruşmasında Nedim Şener'in avukatı, "iddi-
anamede kitap kitap denirken, birden doküman
diye yazılmaya başlanmış. Bu ne anlama geli-
yor?" diye sorunca şaşım kaldım. Anlamayacak
ne var? Şimdi 21'inci yüzyılda kitap tek başına
"tedavi" gerektiren bir hâl olabilir mi? Olsa bile
vitamin hapı yeter. Ama "örgütsel doküman"
denmeli ki, "tutukluluk" antibiyotigi verilip, Silivri
Rehabilitasyon Merkezi'nden yararlandırılabil-
sin!...

Bu gazetenin çıkmasını organize eden, bizler
için gösteriler yapıp, fotoğraflarımıza taşıyan siz
değerli dostlara da ufak bir uyarım var: Siz siz olun,
bu işleri yapmayın. Yarın öbür gün "hasta ve hasta-
lığı övmekten, tedaviyi etkilemekten, hastalık propa-
gandası yapmaktan" rehabilitasyon programına
dâhil edilebilirsiniz, aman dikkat!...

Netekim; yaşasın "ileri demokrasi" ...
Yaşasın özelleştirilmiş "hukuk"!...

Gazeteciler içeride gazeteler yasaklı

Tutuklu Gazete'nin
yeni bir sayısının
daha çıkıyor olması
sevindirici. Gazetecilerin
bizzat gözleddiklerine veya
tecrübe ettiklerine dayanarak
içeride bildirmelerine
bir olanak da doğmuş
oluyor böylelikle.

Şu devletin işine akıl
sır ermiyor doğrusu. Gazeteciler
içeride, ama ne hikmetse gazeteleri içeri
bırakmıyor.

Burada takip ettiğimiz
Birgün gazetesinin her ay
birkaç sayısı alınuyor,
veriliyor bize. Aynı şey
sık sık Gündem gazetesi-
nin de başına geliyor.

Burada takip ettiğimiz
Birgün gazetesinin her ay
birkaç sayısı alınuyor,
veriliyor bize. Aynı şey
sık sık Gündem gazetesi-
nin de başına geliyor.

Engelleme kararını resmi bir
kararla bildiriyorlar. Elimdeki örne-
klerden birinden aynen aktarım:
"5275 sayılı Ceza İnfaz Gü-
venlik Tedbirlerinin İnfazı Hak-
kındaki Kanununun 62. maddesinin
3. bendinde belirtilen 'kurum gü-
venliğini tehlikeye düşüren veya
müstehcen haber, yazı, fotoğraf ve
yorumları kapsayan hiçbir yayının
hükümlüye verilmeyeceği" belirtil-
diğinden..."

Bu karar Birgün gazetesinin bir
sayısıyla ilgiliydi. Birgün'ü de sözü-
nü ettiğim diğer gazeteleri de bili-
yorsunuz. Bizim gazetelerde müs-
tehcen bir şey olmaz. Demek ki mese-
le kurum güvenliği... Gazeteler
çoğunlukla bu gerekçe ile engelleni-
yor. Azadiya Welat gibi Kürçe oldu-
ğu için sistematik olarak geciktiri-
len, engellenen yayınlara da var.

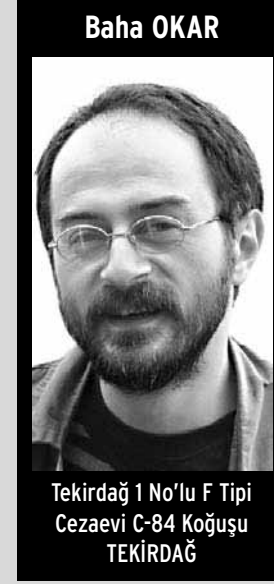
Peki, bu gazeteler ne yayımlıyor
da kurum güvenliği tehlikeye dü-
şüyor? Cezaevi krokileri mi, firar
yolları mı, tükenmez kalemden ta-
banca yapmak gibi Zihni Sinir pro-
jeleri mi? Tabii ki hiçbirisi... Engel-
lemeye konu olan haberlerin tümü
cezaevlerindeki hak gasplarıyla,
keyfi uygulamalarla ilgili.

Bunların duyulmasını engelle-
mek, cezaevleri geçişini gözler-
den gizleyip F tiplerini beş yıldızlı
otelmis gibi pazarlamak bir devlet
politikası. Bunun çok örneğini bi-
liyoruz. Daha geçenlerde çeşitli ce-
zaevlerinden tutusların gazetecileri
gönderdiği onlarca mektubun
cezaevi idarelerince engellendiği
ortaya çıkmıştı. İlginç olan şu ki,
bu haberi yapan gazeteyi de yasak-
layıp bize vermediler.

Engelleme gerekçeleri bu haber-
lerin "asılsız" olduğu, "kurum gö-
revlilerinin hedef gösterdiği" iddiası-
na dayanıyor. Ancak şu dikkat çekici:
Bu haberlerle ilgili dışarıda her-
hangi bir işlem yapılmıyor. Asılsız-
sa, seni hedef gösteriyorsa şikâyetçi
ol, dava aç; öyle değil mi? Böylece
habere konu olan uygulamalar, hak
gaspları asılsız mı gerçek mi soru-
şurulsun. Ama yapıyorlar. Belli ki
gürtüldü, patırtı çıksın istemiyorlar.
Dışarıda serbestçe basılan, bayilerde
satılan bir gazete, cezaevine gelince
yasak... Dışarıda serbestçe okunan
bir haber burada yasak... Aynı bir F
Tipi cumhuriyeti var burada sanki.

İyi de cezaevleri ile ilgili bir ha-
beri bizden niye gizliyorlar ki? Biz
içeridekiler bunları zaten biliyor,
benzerlerini
yaşıyor, du-
yuyor değil
miyiz?

Aslında
burada alt-
trecidin
daha ince-
likli bir

Baha OKAR

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi
Cezaevi C-84 Koşuşu
TEKİRDAĞ

mekanizması işli-
yor. F tiplerinin ve
bugünün "cezalandırma
ve ıslah" anlayışının
temelinde tecridir var.
Bu sadece tutsağı tek başına
bıraktıktan, diğer tutsaklarla
iletişimini koparıp sosyal
bakımdan kötürümleştirmek
ibaret değil.

Dışarıyla oluş-
acak düşünsel ve
duygusal baği olabilece-
k en aza indirmek de tecridin
amaçlarından. "Yalnızsın,
çaresiz-Haftalık ve aylık
sosyalist basımın da...
Bazen de günlük bir gazete-
yi birkaç gün sonra veriyorlar.

Engelleme kararını resmi bir
kararla bildiriyorlar. Elimdeki örne-
klerden birinden aynen aktarım:
"5275 sayılı Ceza İnfaz Gü-
venlik Tedbirlerinin İnfazı Hak-
kındaki Kanununun 62. maddesinin
3. bendinde belirtilen 'kurum gü-
venliğini tehlikeye düşüren veya
müstehcen haber, yazı, fotoğraf ve
yorumları kapsayan hiçbir yayının
hükümlüye verilmeyeceği" belirtil-
diğinden..."

Bu karar Birgün gazetesinin bir
sayısıyla ilgiliydi. Birgün'ü de sözü-
nü ettiğim diğer gazeteleri de bili-
yorsunuz. Bizim gazetelerde müs-
tehcen bir şey olmaz. Demek ki mese-
le kurum güvenliği... Gazeteler
çoğunlukla bu gerekçe ile engelleni-
yor. Azadiya Welat gibi Kürçe oldu-
ğu için sistematik olarak geciktiri-
len, engellenen yayınlara da var.

Peki, bu gazeteler ne yayımlıyor
da kurum güvenliği tehlikeye dü-
şüyor? Cezaevi krokileri mi, firar
yolları mı, tükenmez kalemden ta-
banca yapmak gibi Zihni Sinir pro-
jeleri mi? Tabii ki hiçbirisi... Engel-
lemeye konu olan haberlerin tümü
cezaevlerindeki hak gasplarıyla,
keyfi uygulamalarla ilgili.

Bunların duyulmasını engelle-
mek, cezaevleri geçişini gözler-
den gizleyip F tiplerini beş yıldızlı
otelmis gibi pazarlamak bir devlet
politikası. Bunun çok örneğini bi-
liyoruz. Daha geçenlerde çeşitli ce-
zaevlerinden tutusların gazetecileri
gönderdiği onlarca mektubun
cezaevi idarelerince engellendiği
ortaya çıkmıştı. İlginç olan şu ki,
bu haberi yapan gazeteyi de yasak-
layıp bize vermediler.

Engelleme gerekçeleri bu haber-
lerin "asılsız" olduğu, "kurum gö-
revlilerinin hedef gösterdiği" iddiası-
na dayanıyor. Ancak şu dikkat çekici:
Bu haberlerle ilgili dışarıda her-
hangi bir işlem yapılmıyor. Asılsız-
sa, seni hedef gösteriyorsa şikâyetçi
ol, dava aç; öyle değil mi? Böylece
habere konu olan uygulamalar, hak
gaspları asılsız mı gerçek mi soru-
şurulsun. Ama yapıyorlar. Belli ki
gürtüldü, patırtı çıksın istemiyorlar.
Dışarıda serbestçe basılan, bayilerde
satılan bir gazete, cezaevine gelince
yasak... Dışarıda serbestçe okunan
bir haber burada yasak... Aynı bir F
Tipi cumhuriyeti var burada sanki.

İyi de cezaevleri ile ilgili bir ha-
beri bizden niye gizliyorlar ki? Biz
içeridekiler bunları zaten biliyor,
benzerlerini
yaşıyor, du-
yuyor değil
miyiz?

Aslında
burada alt-
trecidin
daha ince-
likli bir

Bu gazetenin çıkmasını organize eden, bizler
için gösteriler yapıp, fotoğraflarımıza taşıyan siz
değerli dostlara da ufak bir uyarım var: Siz siz olun,
bu işleri yapmayın. Yarın öbür gün "hasta ve hasta-
lığı övmekten, tedaviyi etkilemekten, hastalık propa-
gandası yapmaktan" rehabilitasyon programına
dâhil edilebilirsiniz, aman dikkat!...

Netekim; yaşasın "ileri demokrasi" ...
Yaşasın özelleştirilmiş "hukuk"!...

ilgili araştı-
rma-
yacak, yazılı ba-
sına servis ede-
ceği bültenler
hazırlayacak bir
internet sitesi ni-
ye olmasın?

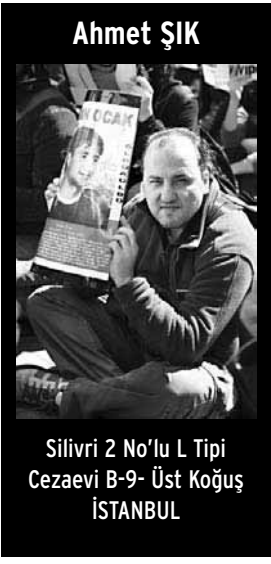
'Susmak değil söylemek mecburiyeti'

Anlatmak istediğinin ne anlamına geldiğini bilenler için, Roland Barthes'in çok güzel bir faşizm tanımı vardır: "Faşizm, susmak değil söylemek mecburiyetidir."

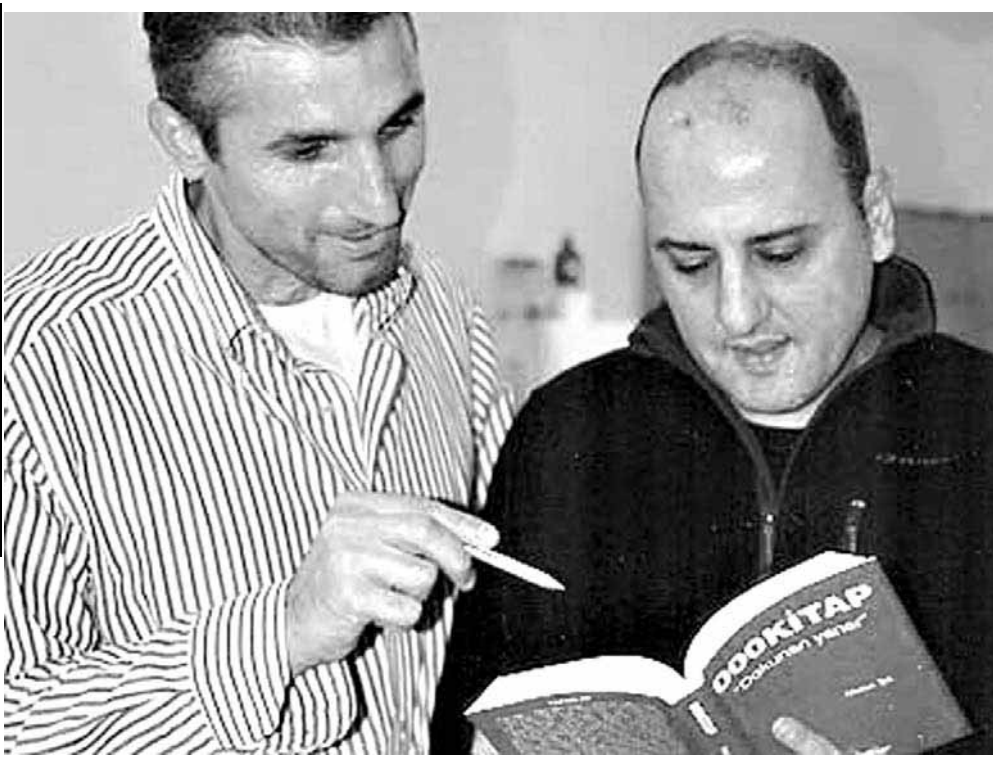
Türkiye uzun yıllardır söylemek mecburiyetinin olduğu günlerden geçip gitti. Gidiyor... Ama söylemenin, konuşmanın bu kadar mecburi olduğu günleri sadece darbe dönemlerinde yaşamıştı. Son birkaç yıldır ne kadar "demokratikleştikimizi", "sivilleştiğimizi" anlatıp duruyor birileri. Son seçimlerden sonra ortaya çıkan tablodan ders alındığından olsa gerek birkaç namuslu, vicdan sahibi dışıdan cunta dönemini anımsatan bu baskı ortamını hatırlatan yok bu "sivil demokratlara".

Geçenlerde, Nuray Mert Milliyet gazetesindeki köşesinden çok güzel anlatmıştı "sivil demokrat" cenahın halini... 1 Ocak 2012 günü, "Yas Tutmayı Bilmeyenler" başlıklı yazısında şöyle diyordu Mert: "Geçmişin hesabını sorarken mangalda kül bırakmayan 'çok bilmiş'lerin çoğunun da sesi kısılmış. Nasılsa geçmişin hesabını sormak kolay, nasılsa geçmişin sorumlularının gazabına uğramak gibi bir tehlike yok. Bugünün hesabını sormaktan kaçmak için hesaplaş hesaplaşabildiğin kadar, bugün olanlar karşısında cesaret, suskunluğu gizlemek için kuru gürlütü! Hepsi bu. Sonu bugünü hesaba çekmeye varmayan geçmişle hesaplaşma ancak ahmakları oylar..."

Nuray Mert'in tarif ettiği "çok bilmişler" de dâhil olmak üzere itirazı olan var mı acaba bu söylenenlere? Benim yok. Bu

Silivri 2 No'lu L Tipi Cezaevi B-9- Üst Koğuştan İSTANBUL

yazıyı okuyan sizlerin de olduğunu sanıyorum. Hele son tutuklamalarla sayıları roo'e yaklaşan cezaevindeki meslektaşlarının itirazı olacağı düşünmem bile. ABD merkezli Gazetecileri Koruma Komitesi'nin (CPJ) bir takım siyasi hesaplarla Türkiye'deki tutuklu gazeteci (sahi o listeden çıkmak istiyor. GÖP bir iletse bu isteği mi CPJ yetkililerine) sayısını 8 olarak gösteren CPJ raporlarını ciddiye alan lümpenler itiraz edebilir. Onlar etsin. Yazdıklarının, söylediklerinin değeri yok zaten.

Aslında Tutuklu Gazete'nin bu sayısına yazmak niyetinde değildim. Hakkımı, aramıza yeni katılanlara vermek daha doğru olacaktı. Sevgili Ercan İpekçi, duruşmalarım sırasında da anımsatınca yazmaya koyuldum. Birkaç anımsatmada bulunup noktalayacağım diyeceklerimi.

Deniz Feneri adıyla anılan hırsızlık, dolandırıcılık soruşturmasının şüphelileri ile ilgili olarak mahkeme kimsenin itiraz edemeyeceği bir karara imza atmıştı. "Uzun tutukluluk hâli cezaya dönüşmesin" diye özetleyeceğimiz bir gerekçeyle tahliye ka-

rarı vermişti. "AKP+cemaat koalisyon iktidarının" her iki bileşeniyle de siyasi akra-balığı bulunan hırsızlık, dolandırıcılık şüphelileri 3 ayda özgürlüğüne kavuşmuştu böylece.

1990'ların devlet politikası olarak uygulanan infazlar, işkenceler, gözaltında kayıplarla ilgili o dönemin tetikçilerinden birisi de birkaç aydır konuşuyor. Türkiye'nin kanlı ve karanlık bir döneminin sorgulan-dığına ikna olmamız istenen bir dönemde, bir katil, suç ortaklarının adını veriyor. Hep birlikte kimleri nasıl infaz ettiklerini, dipsiz kuyularda adresiz mezarlarda nasıl kaybettiklerini anlatıyor. Emri verenleri de söylüyor. "Katil benim. Katil biziz. Katil devlettir" diyor. Ama bir de bakıyorsunuz, bu itiraflarla tutuklanan polisler birkaç haftada özgürlüklerine kavuşuyor. Suç orta-ğı olan tetikçinin "itiraflarının soyut olduğu, kuvvetli suç şüphesinin bulunmadığı" anlatılıyor tahliye gerekçelerinde... O soyut bulunan itirafları anlatan, kimliği araştırılmayan meçhul e-posta ihbarcılarında birisi değil! İfadeleri ezberlettiren

bir gizli tank da değil! Virüs yoluyla bilgi-sayara kaydedilmiş ne idüğü belirsiz bir "word dokümanı" hiç değil! Kanlı canlı bir "insan"! Tırnak içinde insan yazmanın nedeni malum: Kan döken can alan bir tetikçi o. Ama buna rağmen itirafları "soyut". Suç ortaklarına ilişkin "kuvvetli suç şüphesi oluşturamayan" birisi olup çıktı bu yar-gının elinde...

Şaibeli bir soruşturmayla şike iddialarıyla tutuklu olanların bir kısmı da 6 ay kadar sonra serbest kaldığı yakın zamanda. AKP, "koalisyon ortağının" itirazlarına rağmen kendi yaptığı yasayı değiştirdi bu tahliyeleri sağlamak için. Soruşturmacılar eliyle yaratılan mağduriyet, siyasetçilerin çıkar hesaplarıyla giderilmiş oldu.

Düşünce ve ifade özgürlüğünün önün-deki yasal duvarlar ile bu duvarları yükseltmeye çalışan "marangoz hataları" ise olduğu gibi duruyor. Ülkeyi darbe döneminin beter hale getiren konunun ilgilileri ise sadece hamasi nutuklar atıyor. Ya ülkenin "sivil, demokratik ve özgür" olduğunu ya da bizlerin "terörist" olduğunu söylüyorlar. Onlar nutuk atıkça gazetecilik faaliyetleri ite kaka "terör faaliyeti" olarak yorumlanıp, polis ve savcılar nezaretinde, muhalif gazetecilere, öğrencilere, akademisyenlere, yayıncılara, Kürtlere, sosyalistlere varış noktası hapishaneler olan "tehcir" uygulanıyor. Bugünlerde sıkça tartışma konusu olan Ermeni soykırımının da bir tehcirle başladığını bilmemiz muhaliflerin sonu hakkında bir fikir edinmemizi sağlıyor.

Alıntının bol olduğu bir yazı olacak ancak Nuray Mert'in seslendiği güruba Umur Talu ağabeyin ne dediğini de aktarıp bitireyim: "Bir gazetecinin başına gelebilecek en büyük kazalardan biri; dün birtakım güçlere kâtiplik yaparken bugün özgürlük neyin vaaz etmesidir. Başka bir gazetecinin başına gelebilecek en büyük kazalardan biri de; dün özgürlük neyin vaaz ederken bugün birtakım güçlere kâtiplik yapmasıdır."

Bu kadar çok "kazazede" nin olduğu memleket medyasının namusularının başına bir "kaza" gelmez umarım... Umarım, aynı zamanda "davasız" bir yıl geçirirler...

Size bir sırrımı vereyim

"İlle görmek için mi bekler güzel günler... Beklemek de güzel" (Arif Damar)

Cezaevi yalnızlığı yüceltir... İnsanı çoğaltır...

Silivri Cezaevi yönetimi koğuştaki en fazla üç kişinin kalmasına izin veriyor. Tam bir tecrit politikası uyguluyor; ortak kullanılan alanlarında bile kimseyi göremiyoruz. Fakat...

Günde iki kez sayım yapsalar da, 24 saat koğuşa iki kamerayla takip etseler de gözlerinden kaçanlar var. İşte benim sırrım bu: Görülmeyen, dinlenilmeyen koğuştaki arkadaşlarımızı size tanıtmak, anlatmak istiyorum...

Kimler yok ki: Örneğin Nazım Hikmet. Bugün pazar, onu ilk kez güneşe çıkardılar ve o, hayatında ilk kez gökyüzünü bu kadar ondan uzak, bu kadar mavi ve bu kadar geniş olduğunu şaşırarak kumıldamadan durdu. Bahtiyardı. Yanında genellikle iki can dostu var; Kemal Tahir ve Orhan Kemal.

Bir diğer koğuştaki arkadaşım: Sabahattin Ali. Görmese de denizi, yüzü hep gökyüzünde. Yıllardır her mahpusa düşünce moral veriyor, "Aldırma Gönül" diyor.

Sabahattin Ali'nin yanına "Kutsal İş-yankâr" Hasan İzzettin Dinamo geliyor. "Kürk Mantolu Madonna'yı adından dolayı sevmediğini söylüyor: "Kürk gibi küçük burjuva özentilerinden uzak durmak lazım Yoldaş! Kuyucaklı Yusuf'u sevmiş. Nasıl sevmesin, öksüzlüğüne ne olduğunu iyi biliyor Dinamo; özentilerden yurdunda büyüdü. Tıpkı, merkez komitedeki yoldaş David Nae gibi..."

Ahmet Arif görüşmecisinin getirdiği yeşil soğanı "komün" e teslim ediyor. Karanfil kokan sigarasından bir tane yakıyor. En ses-sizimiz o...

Açık görüşler mahpusun bayramıdır. En-Ver Göçke "dilekçe" yazıyor: "izin olsun hapishane içinde/seni/senden sormalara dayanmam/yarım döner sigaranın ateşi/gitme dayanamam..."

Şairimiz çok: işte volta atıyor "Fedailer Mangası"; başlarında Atilla İlhan ve yanın-da; Arif Damar, Nusret Otyam, Cahit İrgat... Aziz Nesin havalandırmaya, kimse kesip yemesin diye tavuğula çikşiyor sürekli. Nasıl yanından ayırın, günde iki yumurta veriyor tavuğu. Hapishanede yumurta altın değe-

Silivri 1 No'lu L Tipi Cezaevi F2 Koğuşu İSTANBUL

rinde. Mihri Belli'nin, moralini hiçbir şey boz-muyor. Hep gürlüyle konuşuyor, bazen o coşkusuyla marş söylüyor. Ve isteyene boks öğretiyor.

Bir köşede ağabeyi Vartan İhmalyan'ın getirdiği boyalardan resim yapıyor ressam Jak İhmalyan. Silivri'de çiçek yasak, hiç yeşil yok. Hep çiçekler, ağaçlar resmediyor.

Ruhi Su ise beni kırmıyor, o muhteşem sesle söylüyor:

"Mapushane içinde üç ağaç incir/elimde kelepeç boynumda zincir/zincir de sallan-dıkça her yanım incir..."

Uzaktan kadınlar koğuşunun sesi geliyor, türküyü eşlik ediyorlar: Sabiha Sertel, Behice Boran, Zehra Kosova, Sıdika Su, Suat Derviş, Azra Erhat, Sevgi Soysal...

Dr. Hikmet Kıvılcımlı yine cezaevi müdürüne kızıyor: "Size kaç kez söyleyeceğim, sadece yoksul köylüleri muayene ederim." Hapishanedeki "Uzun Doktor"un para almadan yoksulları muayene ettiğini öğrenen köylüler her gün cezaevi kapısına yığılıyor. Bazen köy ağası ya da eşraftan biri geliyor, Dr. Kıvılcımlı'nın kızgınlığı buna;

"Ağa Bey, tüccar muayene etmem!" Koğuştaki doktorumuz çok, Hayk Açıkgoz, Müeyyet Boratav gibi... Ve Dr. Şefik Hüsnü yatağında sürekli Fransızca kitaplar okuyor; hava almaya çıktığında herkes susuyor, say-gıdan...

Reşat Fuat Baraner'e gardiyanlar inanamayıp sürekli soruyor, "Siz gerçekten Atatürk'ün kuzeni misiniz?" Şaşırılan bir diğer isim ise Can Yücel. Milli Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel'in oğlu olduğunu kabulleniyorlar. "Ağzı bozuk bu şair nasıl bakan

oğlu olabilir ki?" Üstelik "terörist"; iki kitap çevirdiği için toplam 15 yıl ceza yemiş!

Ya Rıfat Ilgaz? "Devam" adlı şiir kitabı nedeniyle 5 yıl hapse mahkûm edildi. Şiir suçtu. Ama koğuştaki şairler; Hasan Hüseyin Korkmazgil, Şükran Kurdağul, A. Kadir vb. inadına mısralarıyla yeni dünya kuruyorlar.

Her gün yürüyüşe çıktığım küçük havalandırma avlusu hep kalabalık. İşte bir köşede Mustafa Suphi, Hasan Yalçinkaya ile Sibirya'dan Kafkasya'ya Kızıl Ordu saflarında nasıl çarpıştıklarını konuşuyorlar. Yanlarında çoğu zaman birbirinden hiç ayrılmayan mübadil tütüncüler var: Dramalı İbiş, Dede Ramazan, Topal Hasan, Congo Ali, Kara Besim, Selanikli Remzi, Mavra Mustafa, Boz Mehmet...

Karabük Demir-Çelik işçileri de burada; başlarında Zihni Anadol var; "Truva Atı"na anı dolduruyorlar. Kerim Korcan "Tatar Ramazan" oyununu düşünüyor bir köşede.

Ve bir başka köşede Laz İsmail (Bilen) ile Aram Pehlivanyan hep fıslıtyla konuşuyorlar. Nedense? Zeki Baştımar orada ama mesafeli. Canı sıkkın gibi.

Nail V.Çakırhan eşi Halet Çambel'e mektup yazıyor; "Canım Halet'ciğim beni romansız bırakma."

En zenginimiz ve maalesef en cimrimiz Cazim Aktimur.

En şansız olanımız ise, Hamdi Şamilof. Askerde erler isimlerinin sonuna dogum yerleri konularak tanınmış; Şamil, Of'lu. Bu sebeple "Şamilof" deniyor. Ancak polis "adından belli en tehlikeli komünist sensin" diye en ağır işkenceleri Şamilof'a yaptı!

Musa Anter de benimle; bir köşede Or-

han Doğan'la Kürtçe sohbet ediyor.

Yılmaz Güney "Sürü" filminin çalışması-nı bitirdi; şimdi "Yol" filmi senaryosu üzerinde çalışıyor.

Uğur Mumcu da burada; gazeteciliği bırakıyor, bir yolsuzluk dosyasından notlar çıkarıyor. İlhan Selçuk, Kurtuluş Savaşı gazisi babasından esinlenip "Yüzbaşı Selahattin'in Romanı"nı yazıyor.

Sadun Aren gibi hocalarımız da yok değil, Tarık Zafer Tunaya bile koğuştaki...

"Darağacında Üç Fidan" Deniz, Yusuf ve Hüseyin havalandırmada fotoğraf çektiyor. Ne kadar gençler ve ne kadar yakışıklılar. Can dayanmaz...

"Adalılar" cezaevi duvarlarının viz geleceğinin tarihe ispat etmek için planlar yapıyor. 17 yaşındaki Erdal Eren o her daim sessizlikle ağabeylerinin yanında.

Erdal Öz, nasıl olmuşu cezaevi yöneti-minden izin koparıyor; üç yaşındaki kızı Senem'i koğuşa getiriyor. Senem koğuşa asker-i okulun yatakhane-sine geliyor. Hepimiz rolümü öyunuyoruz. Roberto Benigni'nin "Hayat Güzel-dir" filminin geçeğidir bu yaşanan...

Ustam Hasan Yalçın, elinden Dostoyevski, Kafka, Balzac'ın romanlarını düşürmü-yor. Muhabir olmak istediğimde ilk sorusu, "hangi romanları okudun" olmuştu. Öyle ya Maoçu işte! Uzun Yürüyüş molarlarında Mao, edebiyat üzerine konuşmaz mıydı? Kimlerle paylaşıyorum ki koğuşumu; hepsi bir roman karakteri gibi: Patriyot Hay-yati; Şoför İdris, Tıbbiyeli Uzun Muzaffer, Komsomol Hasan, Bilge Kardeşler, Paçalı Osman, Postacı Hikmet, Martel Şükrü, Baydar Cevdet, Sakallı Celal, Eczacı Vasıf, Pepe Recep, Fırıncı Ahmet, Sarı Mustafa, Marangoz Şerafettin, Tete Osman, Musolini Ahmet, Şair Macit, Makinist Cemal, Esmer Abbas, Bostancı Fevzi, Tabelacı Ziya, Saatçi Niko... Hepsi de nasıl fedakâr, nasıl gözü pekler...

Ve ne çok yazıyoruz var koğuştaki; en unutulmaz olanı "Vatan Yahut Silistre"nin yazarı; Namık Kemal. Ve Namık Kemal'i okuduğ-u için 2 aylığına koğuşumuza gelen Mustafa Kemal...

Evvet: Koğuş arkadaşlarıdır; mahpusun iradesini çeliktan yapan; ve kararlılığını yıkılmaz eden.

Memleketimde mahpusluktan geçer ay-dın olmanın yolu...

Ve ne yapayım: Yanlış doğru burası benim ülkem...

Yenilginin itirafı kara propaganda ya da medya

Kenan KARAVİL

Kürkçüler F Tipi Cezaevi A-17 Koğuşu ADANA

Her ne kadar "itiraf" sözcük anlamıyla baş-kalarının bilinmesinde sakınca görül-en gerçekleri gizlemekten vazgeçme söylemi olarak tanımlansa da, bunun yeterli bir tanım ol-duğu söylenemez. Kimi durumlarda yaşanan pişmanlıklardan; kimi zaman çaresizlikten ya da mecburiyetten ya da uygulanan fiziki işken-celere dayanamayan itiraflarda bulunulur. Ancak bütün bu itirafların ifade edildiği biç-i-miye olmadığını da belirtmek gerekir.

Tarih boyunca despotların ve hükümdarların pis, karanlık dünyalarında yaşananların ve olup bitenlerin itirafları hep benzer olmuştur. Kirli emellerini ve sahte yüzlerini gizlemek için ger-çekleri çarpıtarak yapmışlardır. Ancak, bunlar beyhude çabalardan öteye gitmemiştir. Her de-fasında gerçeğin çarpıtılmayacağı tarih bil-zlere göstermiştir. Tarihte bunların sayısız ör-neklerini görmek mümkündür. Ancak, bizim üzerinde durmamız gereken günümüzde yaşa-nan gerçekleri anlamaya yönünde olmalıdır. Bu-nun daha faydalı olacağı düşünüyoruz.

İletişim teknolojisindeki gelişmenin bilgi çağına başlattığı doğrudur. Bu açıdan bakıldığında her-hangi bir sorun yoktur. Ancak, bunun kimin elinde ve nasıl kullanıldığıyla ilgilidir. Bundan dolayı as-lında yaşanan, gerçekte bir anlamda bir iletişimsiz-liktir de. Bilgi çağında, bilgi, iktidarı ortaya çıkar-makta ve güçlendirmektedir. Egemenin ideolojisi ve elbette onun yönlendirici teorisiyle, ahlaksızlı-ğın yükselen kesintisizinde, insani kriterlerin her alandan rafa kaldırılarak, her şeyin zincire vuruldu-ğu böyle bir karanlık tablo; "neden?" diye soran, eleştiren, itiraz eden, "hayır!" diyen insanlar tutuk-lanmakta ve namunun ucunda olmaktadır. Böyle-likle egemenlerin topluma ve bireye enjekte ettiği özlü idealizmle, insanlık, toplumsallığını yitirme-nin eşine getirilmiştir. Michel Foucault'un de-yimiyle "Karanlıklara çekilen modern iktidar herkesi bireyselleştirmek istemektedir. Bireyselleştirerek kontrol altında tutmak ve cezalandırarak da egemen olmak istemektedir, iktidar her yerdedir ve modern iktidar büyük gözaltıdır."

Kapitalist iktidarın bu büyük gözaltısı ile ya-bancılaştırılan milyonların maymunlaştırıldığı, köleleştirildiği bir sistem ile yalan imparator-lukları kurulmakta ve egemenliklerini her alan-da sürdürmektedirler. Toplumun ve bireyin üzerinde uygulananı sade-ce bu kültür emperyalizmi ile tanımlamak, kuşku-suz yeterli olmayacaktır. Kültür emperyalizmi kav-ramının yanına kültür endüstrisi ve onun asli un-suru olan "egemen medya düzeni"ni, baskılarını da eklemek gerekir. Herbert Schiller'e göre, "med-ya iletişim düzeni, uluslararası sermaye grupları-nın küresel hegemonyalarının ifadesinden başka bir şey değildir." Medya eliyle egemenler; kendi ideolojilerini yaygınlaştırmakla kalmayıp sömür-tülerini daha kolay ve kabul görececek bir tarzda sür-dürebilmek için gerçekleri saptırarak ve gizleyerek bütün insanlık değerleriyle oynamakta, bu temel-de bireylerin duygusu, düşünce ve inançlarını etkileyerek onları adeta "robotlaştırmaktadırlar!" Ege-menlerin elinde bir "canavara", bir savaş-saldırı makinesine, bir yalan ve manipülasyon aracına dönüştürülen "medya", bir kamu hizmeti olmaktan çıkarılıp, tekeli sermaye iktidarlarının doğrudan baskı aygıtı olarak kullanılmaktadır. Çağımıza damgasını vuran bir medya ve onun en etkili aracı olan görüntü kültürünün tiranlığı ile gerçek dışı bilgi verme ya da yalanı gerçek gibi gösterme san-a-tının uzmanı olan kapitalist medya, bu anlamdaki rolünün gereğini her zamankinden daha fazla yer-i-ne getirmektedir. Bu egemen medya ile kullanılan insanlar "budalalaştırılarak"; manipülasyon süreci tam istem çıkararak insani değerlerin erozyonuna yol açılarak; gerçeğe ve yaşama dair ne varsa yaşı ilan ediliyor, terörize ediliyor ya da hiçleştiriliyor. Özü itibarıyla, sistematik bir biçim-de hiçleştiriliyor; bencilliği, bireyselliği geliştiriyor... Tam da K.Marks'ın dediği gibi; "Kapitalizm, sermaye birikimine tekabül eden bir sefalet biriki-mi yaratır. Bu yüzden, bir noktupta serfet birikimi; diğer kupta, yani kendi ürünü sermaye şeklin-de üreten sınıfın tarafında, sefaletin, yorgunluğun ve bezginliğin, köleliğin, bilgisizliğin, zalimliğin, akli yozlaşmanın birikimi ile aynı zamanda olur." Günümüzde tüm çıplaklığıyla yaşanan bu gerçeği ters-yüz etme çabaları bütün araçları ve güçle-riyle egemenler tarafından yürütülmektedir. Ama, "güneş balıkla sıvanmaz!..."

Genelde dünya halklarına, özdele ise Kürt halkı-na karşı uygulanan imha-inkâr ve asimilasyon politikaları sonucu yaşanan 30 yıllık savaş, bugün tüm çıplaklığıyla ortaya serilmıştır. 30 yıllık sür-dürülen amansız bir mücadeleyle açığa çıkan güç ve iradenin artık öyle klasik yöntemlerle yok edilemeyeceği açığa çıkmıştır. Her ne kadar yaşanan bu derin kriz, son birkaç hamleyle ve özellikle de medya ile aşılmaya çalışılsa da bunların bir sonuç vermediği ve veremeyeceği de anlaşmıştır. Bu gerçeği kendileri de (egemenler) görmekte. Bu nedenle, hiçbir kural tanımadan, tüm insani de-ğerleri ayakları altına alarak, hukuksuzca, barbarca saldırılar sürdürmeye çalışıyorlar. Ama nafle! Ne yöntemleri ve ne de bel bağladıkları "savaş medyası" onları kurtaracaktır. Her zaman olduğu gibi yine insanlık onun ve iradesi kazanacaktır.

2112'de yaşayan meslektaşımın mektup

Sevgili meslektaşım, sen bu mektubu okuduğunda ben ölmüş olacağım. Seni tanımıyorum; nasıl bir dünyada yaşadığını, nasıl bir gazeteci olduğunu bilmiyorum.

Ama sen "bil" diye yazıyorum; senden bir asır önce gazeteciler neler yaşamış...

"Gül" diye yazıyorum; 2012 Türkiye'sinde cezaevinde olmak ne kadar kolaymış...

11 aydır tutukluyum. Bu mektubu da cezaevindeki koğuşumda kaleme alıyorum.

"Vardır bir suçun mutlaka" deme, unut kendi zamanındaki hukuk kurallarını.

Devlet bana "terörist" diyor, neden biliyor musun? Çalıştığım internet haber sitesinin bilgisayarında word sayfaları bulunmuş, bunlar delilimdir. Evet, yanlış okudum. Bizim zamanımızda bir word sayfası insanları özgürlüğünden mahrum etmeye yetiyordu. O word sayfaları 4 yıldır varlığı hâlâ kanıtlanamayan bir örgütünmü. 3 ayrı üniversite, bir ABD'li bilişim şirketi ayrı ayrı teknik rapor hazırladı. Hepsine göre; o word sayfaları bize ait değildi. Virüs yoluyla, uzaktan bilgisayarımıza yüklenmişti.

Anlayacağın; gözetimimiz günden beri defalarca söylediğimiz, bilişim uzmanları tarafından da kanıtlandı. Ama gel gör ki; sesimizi herkes duydu, bizi yargılayanlar duymadı. Öyle ki; hâkim "ben teknolo-

Barış PEHLİVAN
Sivri 1 No'lu L Tipi
Cezaevi
F-2 Koğuşu
İSTANBUL

jiden anlamam" diyerek tutukladı.

Dava dosyasında bu sahte dokümanlardan başka ne var, biliyor musun?

Yaptığımız yüzlerce haber, gazetecilik notlarımız, kitaplar...

Diyebilirsin ki; "yalan haber yapmışsınızdır!" Yok, "suç delili" dedikleri haberlerimizin hepsi doğru. Zaten savcılık da "yalan" demiyor; "örgüt adına yaptınız bu haberleri" diyor.

Ne mi o "suç delili" haberlerin konusu?

Yolsuzluklar, milletvekillerinin demeçleri, ekonomi analizleri, Türkiye'nin tartıştığı davaların durumlarında yaşananlar vs.

Telefon defterim bile "suç delili" sayıldı! Hiç şaşırma, dedim ya gülmen için de yazmıyorum bu gerçekleri...

Sözün özü; gazetecilik yaptım, "terörist" diye demir parmaklıkların arkasına atıldım. Ama ne acı ki yalnız değilim... Onlarca gazeteci şu an benzer nedenlerle hâkim. Bu mektubun yayımlandığı gazeteyi de cezaevindeki gazeteciler hazırladı.

Sevgili meslektaşım,

Son yıllarda özellikle gazetecilerin telefonları eskisi kadar sık çalıyor. Çünkü arayan da biliyor ki; dinlemeye takılacak. Sadece gazeteci de değil; manav, bak- kal, kasap bile telefonunun dinlendiğini düşünüyor. Bu yüzden eş-dost bile aramaya korkuyor birbirini...

Anlayacağın; George Orwell'in 1984'ünü yaşadığımız bir süreç bu. "1984" demişken aklima geldi: Senin zamanında da meslektaşlarımızın tutuklanması, özgürlüğünden mahrum kalması için çırpınan; yalanlarla muhbirlik yapan sözde gazeteciler var mı?

Bizim zamanımızda saymadığımız kadar mevcut.

Büyük ihtimalle onların adlarını ya bilmiyorsundur ya da "kara bir leke" olarak duymuşsundur. Onların insanlık tarihine hiç katkıları olmadı, gazeteciliği zenginleşmenin aracı olarak kullandılar.

Sevgili meslektaşım,

Ben bugün cezaevinde benden önce gazetecilerin neler yaşadıklarını okudum.

Gördüm ki; değişen bir şey yok...

Düşünce, yazı, haber, kitap hep "sakıncalı" muamelesi görmüş, fikir işçileri ne zaman ki "stürüden ayrılmış"; işte o zaman ya işten atılmış, ya cezaevine konmuş, ya da öldürülmüş...

Onlar ki; pratikte karınca, suda balık, havada kuş kadar çoktular...

Umuyorum; 2112 yılında artık bu zulüm yoktur, "Tutuklu Gazete" sadece bir nostaljidir sizin için...

Sevgili meslektaşım, Hâlimiz ahvalimiz özetle bu.

Seninle hiç tanışmasak da, birbirimiz hiç görme- sek de bu mektubu yazmak istedim.

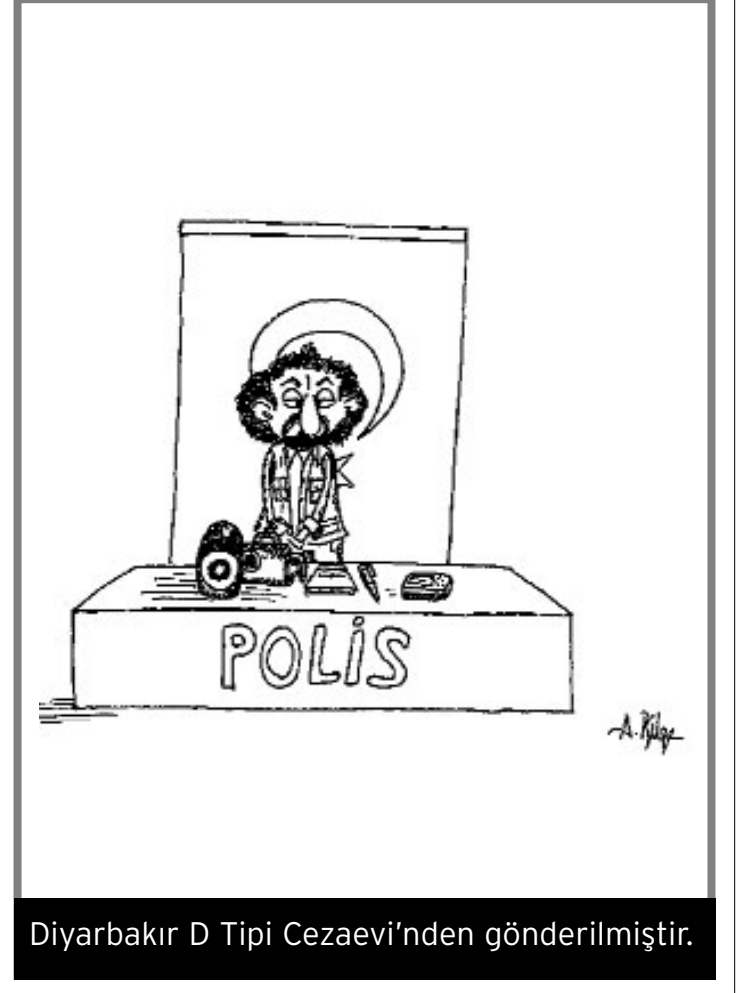
Laf aramızda; böylesi bir mektup bile bugün "örgütsel irtibat" sağlamak için yetiyor. Yani sen bugün yaşasaydın ve bu mektubum sende bulunsaydı, demeye de hiç dilim varmıyor ama seni de "teröristin" diye buraya atabilirlerdi!

Neyse...

Umarım içini çok daraltmamışım.

Başta dedim ki; sadece "bil" diye, "gül" diye yazdım. Gazetecilik yaptığın için özgürlüğünden mahrum kalmaman dileğiyle...

Sevgiler.

Diyarbakır D Tipi Cezaevi'nden gönderilmiştir.

Akis dönemi: Ankara Hilton'da gazeteciler

Herhalde "Forum" ve "Akis" dergilerini birlikte düşünmemiz isabetlidir; Türk aydın, üniversite ve matbuat tarihinde bir sıçrama sayabiliriz; Forum teorik ve Akis pratikti. Forum'un doğuş tarihi 1954'tür; Akis'e ilk dava da, basın davasıdır, 1954 tarihli; "Metin Toker-Mükerrer Sarol Davası" diyebiliriz. Forum'un ışığının Aydın Yalçın ya da Turhan Feyzioğlu olduğunu tartışabiliriz, ama Akis ile Toker özdeşler. Bir özdeşlik de şurada idi, Akis'te yazmak, hele yazı işleri müdürü olmak ile Ankara Hilton'a gönderilmek arasındaki mesafe çok kısadır. Hücre'de bulunabilecek bir kaynaktan aktarıyorum, "26 Ocak tarihli gazeteler, 'Ankara Hilton' olarak adlandırılan Ankara Cezaevi'ndeki gazeteci sayısının, Ankara Telgraf Gazetesi sahibi Fethi Giray'la birlikte altıya çıktığını bildirdiyordu", bu 1959 tarihindedir. Demek ki, aynı anda "ün- lü" ya da "ün" yolunda altı gazeteci cezaevinde aynı koğuşlardı. Müthiş bir tarihteyiz.

Bir markadır, "jilet", bir "jilet" diyoruz; "Ankara Hilton" da böyledir. Bir zaman var, gazeteciler cezaevine konuyorlar, Ankara Hilton'a gidiyorlar; bir dönem oldu, İstanbul'da Hilton'da değil kalmak, kahvaltı yapmak dahi pek yükseklere çıkmak anlamına geliyordu; adı buradan gelmektedir. "Ankara Hilton" gazetecilik mesleğinin yüksek locasıdır. Ya yüksekte olanlar giriyordu ya da girenler yükselebiliyordu; Metin Toker'i saymıyorum, Cüneyt Arcayürek, Kurtul Altuğ, Ülkü Arman, Beyhan Cenkiç, sonradan daha sert bir yola sapan Süleyman Ege, hep buradan sıçradılar. Bir çağımız var, gazeteciliğimizde Sorbonne'dur, diyebiliyoruz.

Bir dönemimiz var, hapse girmeyene "solcu" veya "aydın" diyemiyorduk ve gazeteci de olmayordu. Ellili yıllarda ne yazsanız Hilton'u boylayabiliyordunuz. Ankara'ya İnan Şahı gelmiş, 24 Nisan 1959 tarihinde; Akis'te Doğan Avcıoğlu, Şah aleyhine sert yazmış; 11 Kasım 1959 tarihinde ise Mahkeme, Avcıoğlu ile birlikte Yazı İşleri Müdürü Kurtul Altuğ'u hapse mahkûm etmiş. O tarihte "toplumun mahkemeleri" sanki Devlet Güvenlik Mahkemeleri ya da Özel Yetkili Mahkemeleri; Ankara Hilton ise, sanki Sivri ve Hasdal'dır. Sayılar farklıdır, ama "nispet" ve ağırlık, birbirine çok yakındır. Bu nedenle bugünlere abartmamayı öneriyorum.

İSYAN İŞARETLERİ

Türkiye'de emperyalist hegemonyanın üç sembolü oldu, birisi bize mahsusur. Birincisi Amerikan harp gemisi Missuri'dir; Türkiye'ye girişi, 1946 tarihindedir, İkinci Dünya Savaşı'nın hemen sonu. Üçüncüsü Coca-Cola'dır, her yerde ışırtır. Altmışlı yıllarda Avcıoğlu'nun Yön dergisi, "yarısı zehirler, içmeyiniz" kampanyası açmıştı. İkincisi ise ortadadır ve Hilton Oteli'dir. Bizi emperyalizme bağlayan Conrad Hilton'undur, galiba Murat Belge'nin proto-mamisi Zsa Zsa Gabor'la evlendi, Paris Hilton'un dedesi olabilir. Harbiye'de kuruldu, açılışı bir tür bayramdır. Amerika'nın ikinci sınıf sinemacıları geldi, bunlardan Terry Moore'un, dar bir yerde, fazla sıkışık koltuğunu bir foto-muhabirimiz çekince çok sevinmiştik, ikinci kez onurlandık, görmüş olduk ve görgü-

Yalçın KÜÇÜK
Sivri 2 No'lu L Tipi
Cezaevi
B-9-Alt Koğuşu
İSTANBUL

müzi arttırdık. Bunun da etkisi olabilir, "Ankara Hilton" adını bir isyan işareti, bir "tı" sesi olarak aldılar. En azından ben öyle yazıyorum.

Adliye Anafartalar'da, Ankara Hilton ise çok yakında, Ulucanlar'da idi. Şimdi "mahkûm kabul" diyorlar, eskiden "kapı-altı" tabiri vardı. Buradan bir avluya geliniyor, biraz yüksektir, önceleri idamları Hamam Önü'nde yaparlardı, Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ı burada idam ettiler. Koğuşlara, dördüncü ve beşinci, giden yolda, yol üstünde bir kapı var, idari bir yer olarak kullanılır, ünüler gelince bizzat, Kabataş'tan, Hasan Bulur, Feyyaz Toker, Yılmaz Çetiner; Galatasaray'dan Abdî İpekçi, üniversiteye gitme gereği duymadılar. Mehmet Ali Birand da öyledir, "ailem fakirdi, gide-medim" diyorsa da, inandırıcı saymıyorum; ihtiyacı yoktu, usul budur. Usulün böyle olmasına rağmen, Güneri Civaçoğlu, Oktay Ekşi, Mehmet Ali Kışlalı hem gazeteci idiler, hem de fakülterde okudular. Gazetecilikte okul oldular.

GAZETECİLİK OKULLARI

Ol tarihte hem bizim liseler harika idi, hem gazetecilik bir meslek, kendi içinde yetiştirirdi, kültürlü olmak esastı. "İyi" liseler vardı, Kabataş, İstanbul Erkek, Galatasaray; buralardan çıkmak, gazeteci olmak için yetiyordu; dolayısıyla lise, tahsilin en yüksek aşaması oluyordu. Bizden, Kabataş'tan, Hasan Bulur, Feyyaz Toker, Yılmaz Çetiner; Galatasaray'dan Abdî İpekçi, üniversiteye gitme gereği duymadılar. Mehmet Ali Birand da öyledir, "ailem fakirdi, gide-medim" diyorsa da, inandırıcı saymıyorum; ihtiyacı yoktu, usul budur. Usulün böyle olmasına rağmen, Güneri Civaçoğlu, Oktay Ekşi, Mehmet Ali Kışlalı hem gazeteci idiler, hem de fakülterde okudular. Gazetecilikte okul oldular.

Çok kültürlü, bilgili çocuklar gazeteci olurdu, bir meclis muhabiri, meclis başkanından çok hukuk ve iç tüzük; bir "Beyoğlu Muhabiri" dış politika, büyükelçi kadar dış ilişkiler; bir adliye muhabiri, usta avukat misli ceza ve usul bilirdi. Şimdi boş tenekedirler, içlerinde tesadüf imambayıldı olan gazeteciler varsa, hızla patlacana dönmüşlerdir. Aklına, Cumhuriyet'te beraber olduğumuz, arkadaşım Okay Gönsensin geliyor. Okay, kolejin ve iyi bir fakültenin mezunu olup gazeteci olan türün ilk örneklerinden birisidir. Ama zaman içinde patlacan çekidini seçti; böylece hem Ankara Hilton'u uğramadı, hem de Sivri'nin yolunu öğrenmedi. Okay, ayrıca Sivri'ye gidenleri az bulmakta ve hiç çıkmalarını istemektedir. Hoş, Darwin'de yok, ancak bizde böyle bir tür var. Gazeteciliğin meslek olmaktan çıkışını haber vermektedir. Son haberleridir.

BASIN TARİHİ

Tabii, Metin Toker'in kurduğu Akis Ekolü genç kuşaktan oluşuyordu, ama hapse atılanlar bunlardan ibaret değildi, çoktular. 1954-Mart ve 1958-Mayıs arasındaki dört yılda, 1161 gazeteci yargılandı ve bunlardan 238 gazeteci mahkûm olup hapse girdi. Demek, yılda elli ve haftada nerede ise bir gazeteci hapse giriyordu. O kadar öyle ki, 14 Kasım 1958 tarihinde, Büyük Hukukçularımızdan Profesör Ragıp Sarıca Hocamız, bu kadar çok gazeteci hapse giriyorsa demokrasi yoktur, demişti; bağırdığını hatırlıyorum. Çok hoş ve çok acı, bu döneme şimdi "demokrasi" diyenler dahi var; halbuki 27 Mayıs demokrasi olmadığı için yapılmıştır. Zaman zaman "yaptık" diyorum.

Basın tarihimizde "Pulliam Davaları" ayrı bir bap, Amerikalı tanınmış gazeteci Eugene Pulliam, 1958 yılında Türkiye'ye gelmiş ve basın hürriyetizliğini, "On İkiye Çeyrek Var" başlığıyla Indianapolis Star'da yazmıştı, syndicated bir gazeteciydi, başka gazetelerde de çıktı ve Türkçeye çevrildi, yayımlandı. Başbakan

Cüneyt Arcayürek, Yusuf Ademhan, Ziya Ademhan, Süleyman Ege, Kurtul Altuğ bunlar arasındadır.

Bu "aslan" yazı işleri sıraya dizilince, Metin Toker'in hapislik dönemi sona erdi; eskiden hem yazar, hem yazı işleri müdürü hapse giriyordu, kısa bir yol buldular. Daha doğrusu bizim gibi meraklı liseliler öyle düşündük, Metin Toker'in yerine de Kurtul'un, Cüneyt'in girdiklerine hükmederdik. Doğru mu, Kurtul ve Cüneyt gazeteciliğe devam ediyorlar, yalnızca düzeltirler. İyi olur, nihayet burada yaptığım bir tür basın tarihidir. Güzel yazılırsa, moral ve sevinç buluyoruz.

GAZETECİLİK OKULLARI

Ol tarihte hem bizim liseler harika idi, hem gazetecilik bir meslek, kendi içinde yetiştirirdi, kültürlü olmak esastı. "İyi" liseler vardı, Kabataş, İstanbul Erkek, Galatasaray; buralardan çıkmak, gazeteci olmak için yetiyordu; dolayısıyla lise, tahsilin en yüksek aşaması oluyordu. Bizden, Kabataş'tan, Hasan Bulur, Feyyaz Toker, Yılmaz Çetiner; Galatasaray'dan Abdî İpekçi, üniversiteye gitme gereği duymadılar. Mehmet Ali Birand da öyledir, "ailem fakirdi, gide-medim" diyorsa da, inandırıcı saymıyorum; ihtiyacı yoktu, usul budur. Usulün böyle olmasına rağmen, Güneri Civaçoğlu, Oktay Ekşi, Mehmet Ali Kışlalı hem gazeteci idiler, hem de fakülterde okudular. Gazetecilikte okul oldular.

GAZETECİLİK OKULLARI

Çok kültürlü, bilgili çocuklar gazeteci olurdu, bir meclis muhabiri, meclis başkanından çok hukuk ve iç tüzük; bir "Beyoğlu Muhabiri" dış politika, büyükelçi kadar dış ilişkiler; bir adliye muhabiri, usta avukat misli ceza ve usul bilirdi. Şimdi boş tenekedirler, içlerinde tesadüf imambayıldı olan gazeteciler varsa, hızla patlacana dönmüşlerdir. Aklına, Cumhuriyet'te beraber olduğumuz, arkadaşım Okay Gönsensin geliyor. Okay, kolejin ve iyi bir fakültenin mezunu olup gazeteci olan türün ilk örneklerinden birisidir. Ama zaman içinde patlacan çekidini seçti; böylece hem Ankara Hilton'u uğramadı, hem de Sivri'nin yolunu öğrenmedi. Okay, ayrıca Sivri'ye gidenleri az bulmakta ve hiç çıkmalarını istemektedir. Hoş, Darwin'de yok, ancak bizde böyle bir tür var. Gazeteciliğin meslek olmaktan çıkışını haber vermektedir. Son haberleridir.

BASIN TARİHİ

Tabii, Metin Toker'in kurduğu Akis Ekolü genç kuşaktan oluşuyordu, ama hapse atılanlar bunlardan ibaret değildi, çoktular. 1954-Mart ve 1958-Mayıs arasındaki dört yılda, 1161 gazeteci yargılandı ve bunlardan 238 gazeteci mahkûm olup hapse girdi. Demek, yılda elli ve haftada nerede ise bir gazeteci hapse giriyordu. O kadar öyle ki, 14 Kasım 1958 tarihinde, Büyük Hukukçularımızdan Profesör Ragıp Sarıca Hocamız, bu kadar çok gazeteci hapse giriyorsa demokrasi yoktur, demişti; bağırdığını hatırlıyorum. Çok hoş ve çok acı, bu döneme şimdi "demokrasi" diyenler dahi var; halbuki 27 Mayıs demokrasi olmadığı için yapılmıştır. Zaman zaman "yaptık" diyorum.

Basın tarihimizde "Pulliam Davaları" ayrı bir bap, Amerikalı tanınmış gazeteci Eugene Pulliam, 1958 yılında Türkiye'ye gelmiş ve basın hürriyetizliğini, "On İkiye Çeyrek Var" başlığıyla Indianapolis Star'da yazmıştı, syndicated bir gazeteciydi, başka gazetelerde de çıktı ve Türkçeye çevrildi, yayımlandı. Başbakan

Metin Toker'den almıştır", bunu ekledi. Hayır, Metin'e uzak durdum, Bülent Ecevit'e Washington'dan, 1999 yılı olabilir, "Musul'u alın" teklifi gelmişti, Ecevit, "Amerika'ya güvensen, hemen" demişti; kime, işte o benim sırrımdır. Açıklamaya ihtiyacım yok. Akis, Rüzgarlı'da, Ove Han'da idi, öğrenci idim, Cumartesi günleri Doğan Avcıoğlu'na giderdim, tek başına bir Akis yapardı. Bazen haber yazardım, çok aktıfım, öğrenci hareketlerini çıkarıyordum ve yönetiyordum; Doğan isterdi, yazardım. Demek, Akis'te başta kendimi haber yapardım, tekrarlamış oluyorum. Yalnız o tarihte de merak uyandırıyordum; Metin Toker'le de konuşurdum, çok havalıydı, kabul ediyordum ama havalarımız uymuyordu.

HAPİSHANE KOLEKSİYONUM

Ne güzel insanlardı, Ankara Hilton'un müşterilerinden söz ediyorum, bir zamanlar, bu güzel insanlarla aynı havayı içtiğim için pek sevinç duyuyordum. Bir demler vardı, Ulucanlar mekanı olmuştu, kapı altından çıkıp, dört veya beş no'lu koğuşlara giderken, ayrı ayrı yatmışım, Ankara Hilton'un kapısının önünden geçerken, onları düşünüyordum. Düşünmek benim işimdi.

Ama yalnızca düşünmek mi, bir koleksiyonculuğum var; bir kısmı pul koleksiyonu, bir kısmı para, şimdi görgüsüzler otomobil ve hayvanlar, sevgili koleksiyonu yapıyorlar; ben Sinop'u koleksiyonuma alamadığım için üzülüyorum. Ne mi, hapishane koleksiyonu yapıyorum; Sinop Cezaevi'ne yetişemedim, yaşam tutmadı, kaçırıldı. Ama Edirne güzeldir, eski bir kışla olabilir, çok güzel üniversite yeridir, neden yapıyorlar, bilemiyorum.

Sinop'ta diyorlar ki, koğuşların üzerinde dalgalar oynaşmış, koğuşların üzerinde dalgaların oynaşması herhalde çok güzeldir. Ancak dalga olmasa da olur, koğuşların üstünde oynasın da, ne oynasın oynasın, pek güzeldir. Yeter ki oynasın, eminim çok güzeldir. Ama kapandı, artık göremem ki...

"Başın öne eğilmesin
Aldırma gönül aldırma
Ağladığın duyulmasın
Aldırma gönül, aldırma

Dışarda deli dalgalar
Gelip duvarları yalar
Seni bu sesler oyalar
Aldırma gönül, aldırma

Görmesen bile denizi
Yukarıya çevir gözü
Deniz gibidir gökyüzü
Aldırma gönül, aldırma

Dertlerin kalkınca şaha
Bir sitem yolla Allah'a
Göreceksün günler var daha
Aldırma gönül, aldırma

Kursun ata ata biter
Yollar gide gide biter
Ceza yata yata biter
Aldırma gönül, aldırma

Türkiye'nin 'Vahşi Batı' yılları

'68 Kuşağı'nın temel sloganı, "Tam Bağımsız, Gerçekten Demokratik Türkiye" idi. Türkiye'de bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin tarihi eskilere dayanır. Ülkemiz aydınları, devrimcileri neredeyse 150 yıldır, Türkiye'nin milli demokratik devriminin tamamlanması için mücadele etmektedirler. Bu mücadelenin tarihi, aynı zamanda bir tevkifat tarihidir. Zincirlikuyu Mezarlığı'nın kapısında "Her canlı ölümü tadacaktır" diye yazılıdır. Biz de, "Her sosyalist, devrimci ve yurtsever bir gün cezaevlerini tadacaktır" diye yazılıdır. Cezaevleri neredeyse 150 yıldır Türkiyeli devrimcilerin, aydınların "olmazsa olmaz" mekânlarından biri olmuştur ve hâlâ öyledir. Türkiye'nin aydınlanma tarihi, Adalet Bakanlığı'nın adli sicil yıllıklarına dayanarak bile yazılabilir!

BİLDİKLERİNİZİ UNUTUN

Gençliğinde Red Kit okuyan bilir. Bu ünlü çizgi romanın kahramanlarından biri Yargıç Roy Bean'dir. Yargıç Bean, yargılamaları kasabamın "Saloon"unda yapar. "Önce asılmı, sonra yargılanır" diyen bir "hukuk" anlayışını temsil eder. "Saloon"un kapısında cenaze levazimatçısı ellerini ovuşturarak yargılamanın sonunu beklerken, sehpanın üzerinde akbaba uçurur. Red Kit, Amerika'nın "Vahşi Batı" yıllarının hukukunu çok güzel hicveder.

"Artık o zamanlar geride kaldı, şimdi 'ev-

Hikmet ÇİÇEK

Silivri 1 No'lu L Tipi
Cezaevi
F-7 Koğuşu
İSTANBUL

rensel hukuk kuralları', 'masumiyet karinesi', 'yargının bağımsızlığı', 'hukukun üstünlüğü', 'adil yargılama' vb. gibi hukuk değerleri var" diye düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.

Yok, öyle bir şey!

Yargı ve hukuk adına size öğretilenleri unutun. "Özel görevli" mahkemelerde bu değerlerin hiçbirisi yoktur. Bu değerler bu mahkemelerin kapısından içeri bile giremez. Kendinizi kandırmayın. Silivri'de hukuk, adalet, vicdan, merhamet, vb. gibi değerlere yer yoktur. AKP iktidarı altında Türkiye "Vahşi Batı" yıllarını yaşamaktadır. İktidar sözlerini ve yandaşlarının uzun tutukluluk süresinden yakınmaları tam bir ikiyüzlülüktür.

'İLERİ DEMOKRASİ'NİN BİLANÇOSU

Cezaevinde en uzun süredir tutuklu olan gazeteciğim. Siz bu satırları okurken 46 ay, iki ay sonra da 4 yıl dolmuş olacak. Gelin şu AKP'nin 9 yıllık "ileri demokrasi" iktidarının bir bilançosunu çıkaralım.

Cezaevlerinde ölen tutuklu ve hükümlü sayısı bine yaklaştı. Son örneği Odatv sanıklarından Kaşif Kozinoğlu'nun ölümüdür. Cezaevlerinde ileri derecede hasta olan tutuklu ve hükümlülerin sağlık durumları korkutucu boyutlardadır. Halen ileri derecede sağlık durumu kötü olan tutuklu ve hükümlü sayısı 240'tır.

Kanser başlangıcı teşhisine rağmen, Er-

genekon davasında tutukluluğu devam eden eski Malatya İnönü Üniversitesi rektörü Prof. Dr. Fatih Hilmioglu bunlardan sadece biridir. Gene Ergenekon davası sanıklarından emekli Albay Hasan Atilla Uğur ölümcül derecede ağır hastadır. Silivri mahkemeleri, Hilmioglu, Uğur ve benzerlerine "Ölürsen öl" demektedir. "Ergenekon'un kasası" Kuddusi Okkir'i unuttunuz mu?

Yalnızca "Balyoz" davasında yargılanan sanık sayısı 367'dir ve bunların 247'si tutukludur. Türk ordusundaki generallerin neredeyse beşte biri tutuklu durumdadır.

Birinci ve ikinci Ergenekon davalarında önceleri yüzden fazla tutuklu sayısı şimdi 50 civarındadır. "Islak İmza / İnternet Andıcı", "Poyrazköy", "Amirallere Suikast", "Odatv" (O da "Ergenekon'un medya yapılanması" sayılıyor), "Devrimci Karargâh Örgütü" davaları sanıklarının çoğu tutukludur. Son KCK operasyonu ile birlikte iplerinde halkın seçtiği milletvekilleri, belediye başkanları, belediye meclis üyeleri ve gazeteciler olmak üzere sadece bu soruşturmada halen 4 binden fazla tutuklu bulunmaktadır. İşçi Partisi, Ulusal Kanal ve Aydınlik'a yönelik 2011 ağustosunda yaşadığımız tertiple tutuklananların daha iddianamesi bile yazılmamıştır.

Halen tutuklu bulunan gazetecilerin sayısı, sendikamız TGS'nin rakamlarına göre 95'tir. Basın özgürlüğünde ülke sıralamasının en altlarında ve utanmadan "onlar gazeteci kimliklerinden dolayı değil, terörist faaliyetlerden dolayı yargılanmaktadır" denilebilmektedir.

Ülkemizin birçok bölgesinde HES karşıtı

gösteriler nedeniyle tutuklananların sayısı belli değildir.

Çağdaş Hukukçular Derneği'nin (ÇHD) verilerine göre Türkiye'de halen 500'e yakın öğrenci tutuklu durumundadır. Tutuklu öğrencilerin 28'i dışında diğerlerinin isimleri dahi saptanamamaktadır. 20 öğrenci bir yıldan fazla tutukludur. Parasız eğitim talebi, harç ücretlerini protesto vb. gibi öğrenci eylemleri, özel yetkililer ve hâkimler tarafından kolaylıkla "Terörle Mücadele Yasası" kapsamına sokulabilmekte ve sıradan bir gösteri yürüyüşü "örgüt suçu" olarak nitelenebilmektedir. 19 ay tutuklu kalan Berna Yılmaz ile Ferhat Tüzer sadece bir örnektir. Hopa sanıkları daha yeni tahliye olabildi.

Bütün bu tabloya karşın Deniz Feneri'nde tutuklu kalmamıştır. Hizbullah'ın bütün yönetici kadrosu bırakılmıştır!

AKP'nin iktidara geldiği 2002 yılında cezaevlerindeki tutuklu sayısı 25 bin 203 iken

2010 yılında bu sayı 59 bin 365'e ulaştı. Türkiye cezaevlerinin tarihinde ilk kez tutuklu sayısı hükümlü sayısına eşitlendi. Şu anda cezaevlerindeki tutuklu ve hükümlülerin sayısı 128 bin civarındadır ve bunun yarıya yakını tutukludur.

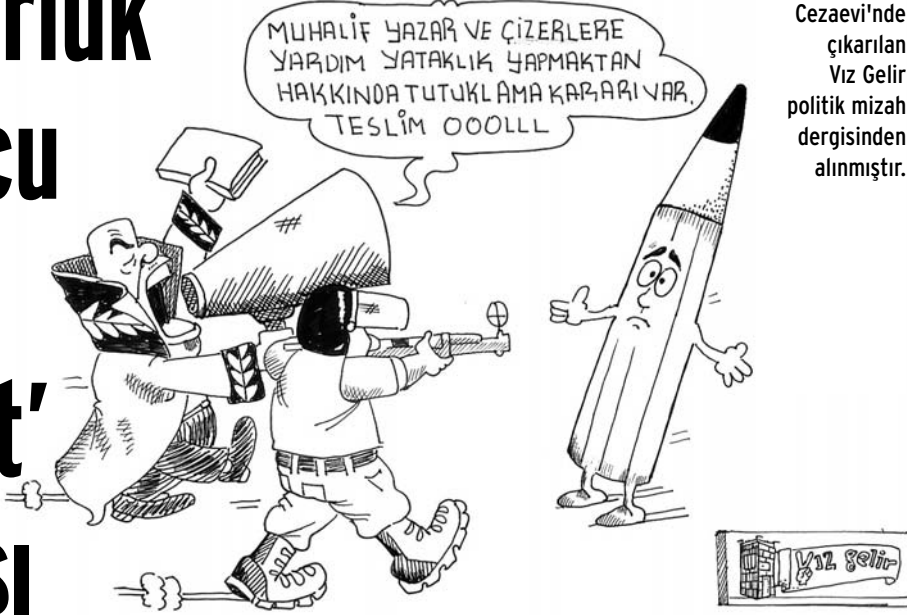
BİR MERKEZ SAHTE DELİL İMAL EDİYOR

AKP, kendisine muhalif bütün kurum ve kişilere, asker-sivil mededen aynı yöntemi kullanmaktadır. Bir merkezden imal edilmiş sözde belgeler, hedef kişinin evine veya işyerine yerleştirilen CD, flash bellek, vs.ler, sahte ihbar e-postaları, yalancı tanıklar ve bunlara dayanarak özel görevli savcıların akıl ve hukuk dışı iddiaları.

"Neyle suçlandıklarını bile bilmiyorlar" gibi bir sözden daha saçma bir şey yoktur!

"Suçumuzu" biliyoruz: AKP'nin temsil ettiği faşist diktatörlüğe karşı olmak. Gerisi teferruattır.

'Özgürlük' havucu ve 'örgüt' sopası

Sincan F Tipi
Cezaevi'nde
çıkarılan
Viz Gelir
politik mizah
dergisinden
alınmıştır.

Yapılan resimde, yazılan şiirde, üniversite kürsüsünde terör arayan 50 yıllık bir zihniyet. 1950'lerde Bahar sigarası paketinde komünizm propagandası arayanlar, Altan Öymen'i uçak kırarak yargılayanlar şimdi de haberlerin arkasından bir terör ve örgüt çıkarma peşinde.

'Algıda suçlu yaratmak' şu an psikolojik savaşın en etkili yöntemi olarak öne çıkıyor. Bu yolla önce 'terörist' denerek tutuklananlar, sonra itibarsızlaştırma operasyonlarının hedefi oluyor. Sonuç olarak muhalif susturmak taktik hedef haline geliyor.

Psikolojik savaş ise bir kontrgerilla yöntemidir. Eğitim ve uygulama merkezleri vardır. Son yılların Türk Gladyonu nerede? Henüz merkezi olarak deşifre edilememiştir. Ancak Özel Yetkili Mahkemelerde gazetecilerin, aydınların, siyasi parti yöneticilerinin hatta subayların neden yargılandığına bakınca bunun işaretleri görülmektedir. Bu çetelerin üzerine gidenler Silivri ve diğer cezaevlerine gönderilmiş ve yukarıda sayılan yöntemler bir bir uygulanmıştır.

İKİ TAKTİK!

AKP bu çerçevede, "iktidarı" boyunca medyanın üzerinden 'havuç' ve 'sopayı' eksik etmedi. Haluk Şahin bunu 'Son Notlar' kitabında 'adam adama markaj, tam saha pres' diye vurguluyor. Bu çerçevede iki yönlü bir iktidar taktiği hayata geçiriliyor. Birincisi Emre Kongar'ın 'Yem Borusu' dediği 'özgürlük havucu'; ikincisi, söylemeye artık biktığımız 'örgüt üyeliği' saçmalığı.

En son söyleyeceğimizi baştan söyleyelim: Mafya-tarikat sisteminin ve emperyalizmin havucunu da sopasını da yemeye hiç niyetimiz yok.

EN HIZLI GAZETECİYE ÖZGÜRLÜK SAVUNUCUSU

Bir tür 'basın özgürlüğü hokkabazlığı' kurulmuş durumda. AB yetkilileri bir yandan yürüten

Deniz YILDIRIM

Silivri 1 No'lu F Tipi
Cezaevi
F-7 Koğuşu
İSTANBUL

davaları 'demokratikleşmenin ilerlemesi' olarak görürken, bu davaları adeta 'reform' gibi gösterirken, 'hak ihlallerinin önündeki engellerin kaldırılmasında alınan mesafe'den memnuniyetlerini bildirirken, bir yandan tutuklu gazeteciye özgürlük istemek komik hâle geliyor.

Tayyip Erdoğan'ın en büyük dostu Obama'nın yönetimi Silivri ve diğer özel yetkili mahkemelerdeki davaların arkasında olduğunu defalarca ilan etti. Özetle tablo şöyle oluyor: Tutuklanan Ricciardone'nin küresel diktatörlüğü ama en hızlı gazeteciye özgürlük savunucusu yine o. Aynı şekilde Biden da 'ifade özgürlüğü konusunda' hiç taviz vermiyor.

KÜRESEL ÇETENİN BASINA ÖZGÜRLÜK UYDURMASI

Amerikalı gazeteciler şimdi özeleştiriyorlar. Irak'ta 'kitle imha silahları var' diyerek ABD kamuoyunu savaşa ikna eden iliştilmiş (embedded) gazeteciler; "gerçekleri yazsaydık Bush böyle pervasız saldırmazdı", "ABD halkı bu sendromu yaşamazdı" diyorlar. Çoğu Amerikalı gazeteci de "acaba bana El Kaideci derler mi?" diyerek kendilerine otosansür uyguladığını itiraf ediyor. Maalesef günün birinde memleketimizde de böyle bir özeleştirme verilecek.

İKİNCİ CUMHURİYET'İN BABİALİ'Sİ

Dün askerinin emriyle 'hazır ol'a geçen gazeteci kılıklılar, bugün de cemaatin talimatıyla hizaya giriyor. Yani aktör değişse de figüranlar ve izleyiciler işini iyi yapıyor. İkinci Cumhuriyet'in Babialî'si böyle bir zeminde kuruluyor.

Haber yazmanın kahramanlık sayıldığı bir dönemde geçiyoruz. Bu gazetecilerden çok, sistem için bir kriz durumudur. Çünkü gerçekler hâkim sınıfların düşmanı haline geldiye, o sistemin sonu gözüküyor demektir.

Demokrat Parti iktidarının sekiz yılında 811 gazetecinin tutuklanması da böyle bir olgudur.

Silivri toplama kampı

Silivri bozkırında toplama kampındayız.

Hâlâ bilmeyenler varsa öğrensin! Silivri'de bir yargılama yapılmıyor.

Hapishane içinde numaralı Özel Görevli Mahkemeler var. Ama hukuk yok.

Ucu açık davalar bitmemek üzere kurgulanmış. Çöplüklerden toplanmış gizliyalancı tanıklar ve uydurma belgelerle bir tertipler zinciri kurulmuştur. Türkiye artık "hukuk"la vurulmaktadır.

"YARGI ÇÖZER" HAYALLERİ BİTTİ

Neyse ki geçen 4 yılın ardından gerçekler çok geniş çevrelere görülebilir. İktidarın Özel Görevli Mahkemeleri şimdiden kamuoyu vicdanında mahkûm olmuştur. Daha yargı safhasında hukukun bu denli ayaklar altında çiğnendiği ÖGM'lerden kimse bir adalet beklemiyor. Verebilirlerse, günün birindeki kararları bugünden "yok hükümünde"dir.

OPERASYON ÖNCE MEDYAYA YAPILDI

Özel Görevli Mahkemeler gibi Özel Görevli Medya da gerekliydi. Bu nedenle Ergenekon'dan da önce operasyon medyaya yapıldı. Hikâyesini yaşayanlar biliyor.

Artık manşetlerin iktidar eliyle belirlendiği dönemdeyiz.

Şimdi gazeteci olarak görmüyorlar ama Ekim 2010'da Dolmabahçe'de Başbakan'ın genel yayın yönetmenleriyle düzenlediği toplantıya Ulusal Kanal adına davetliydim. Erdoğan, herkesin gözlerinin içine baka baka "medya değişecek" buyurmuştu. 2010'a kadar yaptıkları yeterli görülüyordu.

"Medya değişecek!" Toplantının ana temasıydı.

Başbakan, gazetelerden geçmiş döneme ait bir dizi manşetleri yüksek sesle okudu. "411 el kaosa kalktı" gibi başlıkları nasıl atarsınız diye çıkıştı. Koca koca gazetecilerimiz başları önde dinlediler. Tek bir itiraz yapılmadı.

O toplantıdan sonra medya da, manşetler de değişti.

Ama hâlâ çatlak sesler vardı. İlerleyen günlerde Başbakan ve Hükümet yetkilileri, medya patronları ve

Turhan ÖZLÜ

Silivri 2 No'lu L Tipi
Cezaevi
F-6 Koğuşu
İSTANBUL

yöneticileriyle bir dizi toplantılar yaptılar. Karanlık mahfillerdeki özel buluşmaları anmıyoruz.

Küçültülen terör haberleri, ekonomideki AKP mucizeleri, Suriye ve Anayasa üzerine aynı kalemden çıkmış haberler yeni ayarlamalarla sağlandı.

Sonuçta medya, Basın Yayın Genel Müdürlüğü bünyesinde bir daire konumuna getirildi. İktidara yaranma üzerine adeta bir yarışa girdiler.

Sürece direnenler, teslim alınamayanlar ise Silivri'yi boyladı.

UĞUR MUMCU'LAR GELİYOR

Yazılanlar resmin bir yanı. Holding veya yandaş damgalı medyanın büyük açmazı da aynı resmin içindedir.

Gazetecilik alanı dışına düşmüşler, gereksiz ve işlevsiz hâle gelmişlerdir.

Oluşan boşlukta medyamız seçeneğini de yaratmaktadır. Önümüzdeki yakın dönemde daha iyi göreceğiz; gerçekleri gürlü gürlü halka ulaştıran Aydınlik Gazetesi bu yeni dönemin habercisidir. Türk basını 150 yıllık tarihine istibdadı karşı hürriyet mücadelesi içinde doğmuştur. Namık Kemal'lerden Uğur Mumcu'lara ve günümüze uzanan güçlü gelenek yaşamaktadır.

Sürece belirlenen, şişirilmiş tirajlarıyla iktidar medyası değil, halkın özlemlerine ve gerçeğe bağlı gur sesli medya olacaktır. O birikim Türkiye'de var ve yaşıyor.

GÜNÜN GÖREVİ: TGS'Yİ BÜYÜTMEK, ÜYE OLMAK

Basın meslek kuruluşlarımızın güçlenmesi ve mücadele kararlılıkları da bu yeni döneme işaret ediyor.

Başta TGS olmak üzere TGC, TGF gibi meslek örgütlerimiz sahiplenmenin, dayanışmanın en güzel örneklerini veriyorlar. Saldırlara ve gazete kıyımına karşı siper oldular.

"Örgüt" ün değeri Silivri duvarları altında, zor günlerde anlaşılıyor. İyi ki varlar! Yıllardır Silivri zindanlarında tutsak üniversite kurucusu profesörümüz, gözaltına alınan veya hâlâ tutuklu rektörlerimiz var. Onlar sahipsiz. Çünkü üniversitelerimiz sindirilmiş ve suskun. Çünkü bir örgütleri yok.

Aynı şekilde tutuklu yüzlerce Türk subayı var; muvazzafıyla, emeklisiyle. Onlar da sahipsiz. Ortada bırakılmışlar.

TGS Genel Başkanımız Sayın Ercan

İpekçi'yi, TGF Genel Başkanı Sayın Atilla Sertel'i ve tüm yöneticilerimizi kutluyoruz.

Tüm meslektaşlarımızı TGS'ye üye olmaya çağırıyoruz.

'DAVALAR SULANDIRILYOR' TELAŞI

AKP mevcut iktidarını ancak yeni tertiplerle sürdürebilir. Öylesine büyük suçlar işlediler ki, artık geriye dönüşleri yok. Üstlendikleri görevlere de bunu zorluyor: 90 yıllık büyük hesaplaşmayla ilgilidir.

Ergenekon, Balyoz vb. davalar çökmüştür. Bir şekilde örtülmesi veya tazelemesi gerekiyor. Bu koşullarda Türkiye yeni tutuklama dalgalarına da hazır olmalıdır. Bunlardan her kötülük beklenir.

Aslında yaptıkları her hamleyle sorunları daha da büyüyor. Açmazda olan AKP'dir. Silivri'ye ellerini kaptırmışlar, kurdıkları tezgâhın altında kalmışlardır.

"Davaları sulandırmayın" kampanyası bu telâşın ifadesidir. Özel görevli köşe yazarları harekete geçirilmiştir. Yanlış hesabın Silivri'den dönmekte olduğunu görüyorlar.

TÜM YURTSEVERLERE ÖZGÜRLÜK

Bu zorlu koşullarda mücadelenin doğru bir çizgide yürütülmesi büyük önem kazanmıştır.

"Kurunun yanında yaş yanmasın" söylemiyle gazetecileri bu davalardan ayıklama veya kurtarma tavırını hiçbir onurlu meslektaşımız kabul etmez. Gazetecileri kurtarmada bir yaranı olmadı da görülmüş olmalıdır.

Bu söylemin "kurular yanabilir" demekten öte bir anlamı yok. Tertipçilerin elini güçlendirmektedir.

ABD-AB merkezlerince dillendirilen "gazetecilere özgürlük" çağrıları ise tam bir ikiyüzlülüktür. Tüm AB raporları Ergenekon-Balyoz davaları "fırsat" olarak görüyor ve "sonuna kadar" götürülmesini dayatıyor.

Silivri mücadelesi, gazetecisiyle, komutanları, aydınları ve siyasetçileriyle herkesi sahiplenmeyi ve dayanışmayı gerektiriyor.

Unutmayalım, esir tutulanlar ne darbe girişimcileridir, ne de faili meçhullerle ilgilidirler. Tersine darbe mağdurlarıdır. Darbelerin kanunları var: ABD-NATO patentlidir ve adresi Gladyo'dur. Hapishanede Gladyo olur mu?

Darbeler iktidardadır. Gazetecilere özgürlük mücadelesi "tüm yurtseverlere özgürlük" "Silivri ve Hasdal'a özgürlük" şiarlarıyla birlikte başarı kazanabilir.

EFJ: Türkiye, gazeteciler için hapishaneye dönüştü

BRÜKSEL

28 Aralık 2011

Avrupa Gazeteciler Federasyonu Başkanı Arne König, Türkiye'de demir parmaklıkların arkasındaki onlarca gazeteci hakkında açılmış suç davalarını arından verdiği mesajda; Terörle Mücadele Kanunu'nun, gazetecileri susturmak amacıyla kullanılmasını durdurulmadan Türkiye'de bağımsız gazeteciliğin yaşamını sürdüremeyeceğini bildirdi.

Arne König, İstanbul'da 26 Aralık 2011'de, 10 gazetecinin terörizm suçlamasıyla yargılandığı duruşmaya katıldıktan sonra yaptığı açıklamada, Türkiye'de basın özgürlüğünün garanti altına alacak icraatların gerçekleştirilmesi çağrısında bulunarak, "Şimdi, tutuklamalara ve cezai takibatlara son verme zamanıdır. Türkiye, gazeteciler için adeta bir hapishane hâline dönüşmüş durumdadır" dedi.

Arne König, "Terörizm ile gazetecilik arasında hiçbir fark görülmemiştir. Yetkililer, gazetecilerin bağımsızlık hakları olduğunu tanımak zorunda. Yetkililer, o kadar geniş bir terörizm tanımı yapıyorlar ki, yazı yazar herkes kendisini zan altında buluyor. Bu, gazetecilerin kendi görevlerini yapabilmeye ya da medy-

nin bağımsız habercilik konusunda kendisini özgür hissedebilmesi için uygun bir ortam değildir" dedi.

Avrupa Gazeteciler Federasyonu (EFJ), İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin tarafından 26 Aralık'ta yapılan açıklamayı da "derin endişeyle" karşıladığını bildirdi. İdris Naim Şener'in, "Sadece silahlı terör değil. Bunun bir başka ayağı daha var. Psikolojik terör var" sözlerine dikkati çeken EFJ; Bakanın, terörizme destek verilen alanlar arasında sanat, şair, gazetecilik ve akademik çevreleri saymasına vurgu yaptı.

EFJ açıklamasında, halen 60'dan fazla gazetecinin, çoğu zaman terörist faaliyetlerde buldukları iddiası bahane edilerek, cezaevinde yargılanmayı beklediği belirtildi.

EFJ açıklamasında, Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) Genel Başkanı ve Avrupa Gazeteciler Federasyonu (EFJ) Yönetim Kurulu Üyesi Ercan İpekcî'nin görüşlerine de yer verildi. İpekcî, şunları kaydetti:

"Türkiye'de korkunç bir durumla karşı karşıyayız. Basın ve ifade özgürlüğünden söz edilememiz mümkün değil. Son tutuklamalarla, cezaevlerindeki gazeteci sayısı 95'e yükseldi. Bu koşullar altında, hükümet üyelerinin yaptıkları açıklamalardan endişe duyuyoruz. Ga-

zeticilerin hedef alındığını hâlâ inkâr ediyorlar ve hâlâ Terörle Mücadele Kanunu'nu gazetecilik faaliyetlerine uygulamanın yollarını arıyorlar. Bakanlar tarafından yapılan resmi açıklamalar, Türk Ceza Kanunu ve Terörle Mücadele Kanunu'nu değiştirme niyetlerine yönelik umutlarımızı yok ediyor. Parlamento, durumun ciddiyetinin farkına varmaya ve kanunların değiştirilmesi için gerekli tüm adımları atmaya çağırıyoruz. Yasama sürecinde her türlü katkıyı vermeye de hazırız."

Kasım 2011'de EFJ, Türkiye'de görevleri nedeniyle cezaevinde olan tüm gazetecilerin derhal serbest bırakılması için desteklerini göstermek ve incelemelerde bulunmak amacıyla, diğer basın özgürlüğü gruplarıyla işbirliği içerisinde, Türkiye'ye gelen bir uluslararası heyete başkanlık yaptı.

Heyet, cezaevindeki bazı gazetecilerin Kasım ayındaki duruşmalarını izledi. Bu duruşma 26 Aralık'a ertelenmişti ve EFJ Başkanı Arne König, bu duruşmanın devamına da tanıklık etti.

Arne König, "Avrupa Gazeteciler Federasyonu olarak, sadece gazeteci sıfatıyla görevlerini yaptıkları için demir parmaklıkların arkasına konulan meslektaşlarımızla dayanışmamızı göstermeye devam edeceğiz. Türkiye'de olup bitenler hakkında dünyayı haberdar etmek görevimizdir" dedi.

IPI: Türkiye basın özgürlüğünün düşmanlarından

VİYANA, 28 Aralık 2011 - Uluslararası Basın Enstitüsü'nün (IPI) 2011 yılı sonu itibarıyla hazırladığı "Batı'nın dostları, basın özgürlüğünün düşmanları" başlıklı raporda, "basın özgürlüğünü ihlal eden batının stratejik destekçisi 10 ülke" arasında Türkiye'ye de yer verildi.

Raporda, herhangi bir özel sıralama yapılmadığı belirtilerek "basın özgürlüğü düşmanı" ilan edilen 10 ülke şöyle sayıldı:

Türkiye, Azerbaycan, Etiyopya, Suudi Arabistan, Özbekistan, Türkmenistan, Kazakistan, Afganistan, Pakistan ve Macaristan.

Her ülkenin batıyla nasıl dost ve müttefik olduğunun anlatıldığı raporda, ardından bu ülkelerin nasıl "basın özgürlüğü düşmanı" hâline geldikleri anlatıldı.

120 ülkede üyesi bulunan IPI'nin raporunda; Türkiye'nin 1952'den beri NATO üyesi olduğuna işaret edildi; son yıllarda donmuş durumda olsa da teorik olarak Avrupa Birliği üyeliğine aday ülke olduğu belirtildi; ABD Savunma Bakanı Leon Panetta'nın Aralık ayının ilk günlerinde Türkiye'yi ziyaret ettiği anmsatılarak, "Türkiye hâlâ kilit önemde bir müttefik" denildi.

Raporda, Batılı güçlerin; Suriye ve İran'daki rejimlere karşı koyarken; Irak, Mısır ve Libya'da demokrasiye geçişi destekleyen yardımcı olduğu için, batı ile İslam dünyası arasında köprü hizmeti gören Türkiye'ye sık sık yüzünü döndürdü vurgulandı.

KORKU ORTAMI BÜYÜDÜ

Raporun, Türkiye ilgili "basın özgürlüğü düşmanı" bölümü ise şöyle: "Kasım ayında bir Avrupa İnsan Hakları

Mahkemesi yargıcının, Avrupa Konseyi üyeleri içinde basın özgürlüğü dâhil ifade özgürlüğünü en çok ihlal eden ülke olduğunu söylediği Türkiye, Avrupa'da basın özgürlüğünden en kötü resmi veren ülke oldu.

Türkiye'deki 94 ulusal ve yerel meslek örgütünün oluşturduğu şemsiye örgüt olan Gazetecilere Özgürlük Platformu, Aralık ayı başı itibarıyla Türkiye'de hükümetin 64 gazeteciye hapisine tuttuğunu açıkladı. Geçen hafta 29 Kürt gazetecinin ülke çapında baskınlarla tutuklanmasıyla bu sayının daha da artması süregiden korku ortamını büyüttü.

Hapisteki gazetecilerin çoğu terörle ilgili suçlarla itham ediliyor, genelde bu kişilerin propaganda yaptığı iddia ediliyor. Çoğunluğu yasaklı Kürt ve Marksist gruplarla bağları nedeniyle suçlanırken; hükümet, laiklerin ve aşırı milliyetçilerin yer aldığı savunulan ve hâlâ süren Ergenekon komplosu soruşturması kapsamında tutuklanan ciddi sayıda kişinin, iktidardaki Adalet ve Kalkınma Partisi'ni (AKP) terörizmi kullanarak devirmeyi planladığını savunuyor."

'Basın özgürlüğü büyük tehlikede'

Uluslararası gazeteci örgütlerinin temsilcilerinden oluşan heyetin 22-24 Kasım 2011 tarihlerinde Türkiye'deki temas ve incelemeleri sonunda hazırladığı rapor yayımlandı. Raporda, "Sonuç olumlu değil. Türkiye'de basın özgürlüğü daha önce olmadığı kadar tehlikede" denildi.

Rapor, Avrupa Gazeteciler Federasyonu (EFJ - European Federation of Journalists) Sınır Tanımayan Gazeteciler (RSF - Reporters Without Borders), Uluslararası Basın Enstitüsü (IPI - International Press Institute), Avrupa Gazeteciler Birliği (AEJ - Association of European Journalists) ve Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) ile birlikte hazırlandı.

Raporda, heyetin Odav davası öncesi yaptığı dayanışma eylemine, dava sürecine ilişkin bilgilere, tutuklu gazeteci yakınlarıyla gerçekleştirilen buluşmaya, iktidar ve muhalefetteki dört siyasi parti temsilcileriyle parlamentoda yapılan görüşmelere yer verildi.

Gazetecilik faaliyetinden dolayı tutuklu bulunan tüm gazetecilerin derhal serbest bırakılması gerektiği

ifade edilen raporun sonuç bölümünde şöyle denildi: "İzlenen duruşmanın ve siyasetçilerle yapılan görüşmelerin ardından heyetin vardığı sonuç olumlu değil. Türkiye'de basın özgürlüğü daha önce olmadığı kadar tehlikede."

Tüm Avrupa'da tutuklu gazeteci sayısının en yüksek olduğu ülkelerin Türkiye olmasından duyduğumuz endişeleri tekrarlıyoruz. Gazeteciler aleyhine açılan davalarda kullanılan Terörle Mücadele Kanunu ve Türk Ceza Kanunu'nu hükümlerinin değiştirilmesini talep ediyoruz. Cezaevlerindeki gazetecilerin acilen serbest bırakılması istiyoruz."

Uluslararası Türkiye Heyeti'nin Basın Özgürlüğü Raporu; AĞT Medya Özgürlüğü Temsilcisi Dunja Mijatovic, Avrupa Parlamentosu Başkanı Jerzy Buzek, Avrupa Komisyonu Başkanı Jose-Manuel Barroso, Avrupa Komisyonu Genişletilmeden Sorumlu Komiseri Stefan Füle, Avrupa Konseyi İnsan Hakları Komiseri Thomas Hammarberg, Avrupa Konseyi Parlamentariler Meclisi Başkanı Mevlüt Çavuşoğlu başta olmak üzere ilgili tüm kişi ve kuruluşlara gönderildi.

Zalimliğin meşruluğu

Ece TEMELKURAN
KONUK YAZAR

Her şeyi geçiyorum. Ama her şeyi... Oda TV davasına gelmeyen meslektaşlarımızı mesela, geçiyorum. Tutuklu gazetecilerin haberini yapamayan meslektaşlarımızı geçiyorum sonra. Ellerinde "terörist gazetecilerle" ilgili hep çok önemli bilgiler olan ama niye bu bilgileri bizimle hiç paylaşmayan meslektaşlarımızı da geçiyorum. Hatta tutuklandığımız, işten atıldığımız gün "Dur tökezlemişken şuna bir tekme de..." deyip nelerden koşup, bir telaş yetiştirip gelen meslektaşlarımızı... Bakın, onları da geçiyorum. Ama şunu geçemiyorum:

Zalimliğin meşrulaştırılması nasıl böylelikle sofistike bir meslek erbablığına dönüştü?

"Onların tutuklanmasına seviniyorum çünkü..." diye başlayan cümleleri hiçbir haya duygusu taşımadan televizyon ekranlarından anlatmak nedir? Sevincini teorize etmek, bu alçaklığa politik gerekçeler bulma çabası nedir? Onu geçemiyorum.

Günün birinde "Siz ne zaman bu kadar zalim oldunuz?" diye sormuştum. Sanırım artık o soru fazlasıyla naif. Artık şunu sormak gerekiyor:

Siz ne zaman bu kadar profesyonel zalimler oldunuz?

Nerede eğitim aldınız?
Sizi kimler yetiştirdi?
Siz nerede yetiştiniz?
Siz bu ülkeden misiniz?
Bizimle aynı okullara mı gittiniz?
Bizimle aynı kantinlerde mi oturduunuz?
Aynı gazetelerde mi çalıştık siziniz?
Ve en çok sormak istediğim soru şu elbette:

Arkadaş siz nereden çıktınız?
Siz bugüne kadar nasıl saklandınız?
Hangi delikte kin biriktirmekteydiniz?

Siz nasıl silik insanlardınız ki biz sizi fark edemedik?

Kimileri diyor ki bugünlerde "Sap döner, keser döner". Ben de diyorum ki "Sakin o lafın devamı şöyle gelmesin: "Et döner, burad döner!"

Çünkü biz kendimizi toparlamazsak o lafın sonu böyle bitecek. Et dönecek, tavuk dönecek ama hesap dönmeyecek. Hesap kendi kendine dönmez çünkü. Biri çıkar, o çarkı durdurur, tersine çevirmeye başlar. Çarkın arasına parmaklarımız sıkışır, canımız yanar ama gün gelir o çark işleme olur. Onun için işte, yani hesabın dönmesi için, bizim bu çarkı zulmü ezcek yöne doğru çevirmemiz gerekiyor.

Ben buradayım arkadaş!

Ben burada bana bu işte düşecek görevi beklemekteyim.

Sen neredesin arkadaş?

Sen neredesin?

Fransa ve Belçika basınından

AVRUPA Gazeteciler Federasyonu (EFJ), Türkiye'de cezaevlerindeki gazeteciler sorununu Avrupa kamuoyunun gündemine taşıyabilmek amacıyla, her bir ülke basınının cezaevindeki bir gazeteciye "sahiplenmesi" (adopt) önerisini tüm üye sendikalara tavsiye etme kararı aldı.

Bu çerçevede, Türkiye'deki basın özgürlüğü kampanyası, EFJ Başkan Yardımcısı ve Belçika Gazeteciler Sendikası (L'Association Générale des Journalistes Professionnels de Belgique AGJPB) temsilcisi Philippe Leruth'un girişimiyle, Barış Terkoğlu özelinde, Belçika basını tarafından izleniyor.

Aynı şekilde, EFJ Yönetim Kurulu Üyesi ve Fransız Gazeteciler Sendikası (Syndicat National des Journalistes SNJ-CGT) temsilcisi Patrick Kamenka'nın cabalarıyla, Türkiye'deki basın özgürlüğü haberleri Doğan Yurdakul özelinde Fransa basınının gündemine girmeye başladı. Ötümümüzdeki aylarda diğer Avrupa ülkelerinde de basının Türkiye'deki cezaevlerinden birer gazeteciye sahiplenmesi için girişimler yapılıyor.

SOUTENEZ BARIŞ TERKOĞLU!

Avec le SNJ-CGT, soutenez Dogan YURDAKUL!

Détenu dans une prison turque depuis le 3 mars 2011
Une centaine de journalistes sont actuellement détenus dans les prisons turques, victimes de la répression dans leur pays. Le SNJ-CGT, répondant à la campagne de la Fédération européenne des journalistes (FEJ), a décidé d'adopter un journaliste détenu en Turquie, comme Amnesty International ne fait pour les prisonniers d'opinion. Il s'appelle Dogan YURDAKUL.

Derin bir suskunluk için seçildik

Hüseyin DENİZ

Kandıra 1 No'lu F tipi Cezaevi Kocaeli

Etime yapılan baskınla tüm belge ve çalışmalarına el konuldu. Üzerinde çalıştığım sendikal süreç ve 12 Eylül ile ilgili çalışmam şu anda yok. Yine ailedeki diğer insanların da bilgisayarlarına el konularak tüm yazışmaları, belgeleri yani özel bilgileri, başka bir söylemle "mahremiyeti" şu anda polis elinde... Evdeki tüm bilgisayarlar el konulduğundan, benim dışımda ailedeki tüm insanların teknik haberleşme ve iletişim olanakları ile bilgi ve belgeleri de elinden alınmış oldu. Bütün bunlar nereden bakılırsa bakılıns pek çok açılan hak ihlali ancak bu ihlali sorgulayacak ya da başvuracak hiçbir makam yok. Sadece kabul etmek durumundayız.

Bana/bize isnat edilen "suç" her açıdan temelsizdir. Daha doğrusu bir suç oluşturulmaya çalışılıyor. Ben/biz sadece ve sadece gazetecilik yaptık. Bunu yapmaya da devam edeceğiz elbette. Bu bir inatlaşmadan çok, hayattaki -zorunlu ya da gönüllü olsun- seçimlerimizdir. Bu işi yaparken de yapmam gerektiği şekilde yapmaya çalıştım. Olmam gerektiği yerde ve yönde, doğru olduğunu düşündüğüm şekilde yapmayı seçtim. On altı yıldır bu şekilde yaptım. Diğer arkadaşlarımızın da böyle olduğunu biliyorum.

Bizler daha büyük ve derin suskunlukları yaratmak için seçildik. Bu seçim tesadüfi değildir. Bizim de bunda durduğumuz yer itibarıyla bir tuzumuz vardır. Sonuç olarak Kürt olmak ve/veya Kürt sorunu ile ilgilenmek, ya da sınıfsal olarak yoksulların yanında yer almak, güçsüzleştirilmişlerin sesine aracılık etmek gibi tehlikeli bir iş üstlenerek bu durumu "hak ettik".

Bana karşı kanıt olarak sunulan suçlama -hem birey hem de mesleki açıdan- seyahat ve haber toplama özgürlüğümü kullanmamdır. Bir gazeteci haber toplamak için seyahat etmek durumundadır. Mesleki olarak böyle çalışabilir. Bu dolaşımı da tama-

men kendi mesleki ve özgür iradesi ile belirlir. Ancak galiba gazetecilerin de dolaşması ve dolaşmaması gereken alanlar varmış. Daha doğrusu bu alanlar kişilere göre belirlenmektedir galiba. Ben, bana çizilen bir alanın varlığını bilmemek gibi bir suç işlemişim. Bunun yanında, son günlerde tutuklamalar için başka bir zemin yoksa "gizli tanık" jokerinin kullanıldığını naklen görüyör ve yaşıyoruz. Bu ülkede ne kadar çok gizli tanık varmış. Gerçek tanıkların işe yaramadığı yerde, gizli tanıkların çok işe yaradıklarını yaşıyoruz. Neredeyse kurumsallaşmış bir gizli tanıklık oluşturulmuş durumda. Bu kurumsallaşmış gizli tanıkların ifadeleri (!) üzerinden, hem kendi özgürlüğümüzden hem de kamunun haber alma özgürlüğünden mahrum edilmiş olduk. Bizim yazdığımız veya düşündüklerimiz üzerinden değil, bizim hakkımızda düşünenlerden üzerinden özgürlüğümüzden mahrum edilmiş durumdayız. Her bir günümüzün, özgürlüğümüzün her saniyesi önemlidir. Bir insanın ömür süresi göz önüne alındığında, bu duvarlar arasına konan bedenlerimiz ve ruhlarımızdan, kaç mislinin hayatlarımızdan gasp edildiğini tahmin etmek zor değil. Ayrıca bizim hayatımızda olanların ve bizlerin de hayatında olduğu insanların hayatından ve enerjisinden de bu gaspın yapıldığını unutmamdan. Bunun hesabı bu ülkede yoktur. İnsan hayatının bir ehemmiyeti olmadığı yerde, özgürlüğünün de kıymetiharbiyesi olmayacaktır haliyle. Bizim hayatımız da böyle bir iklimde tedavülüdür. Bu yüzden bugün buradayız. Sonuç olarak bugün birbirimize sahip çıkmamızın, "fikrine zerre kadar katılmamam da fikrini savunanın için her şeyi feda ederim" anlayışının zamanıdır. Özgür basın, her bir bireyin hayatının güvencesidir. Basının özgür olmadığı yerde adaletin varlığını hissetmek mümkün olmayacaktır. Oysa hem özgür basın, hem de adalet herkese bir gün lazım olacaktır. İşte, tam buradayız. Selamlar, selavlar.